

படைப்பாக்கக் கல்வி வரிசை

குழந்தை மொழியும் ஆசிரியரும் ஒரு கையேடு

கே. கிருஷ்ணகுமார்

தமிழாக்கம்: என். மாதவன்

நேஷனல் புக்டிரஸ்ட், இந்தியா

உள்ளடக்கம்

இந்நால் யுனிசெப் அமைப்பால் 1986இல் முதன்முதலாக வெளியிடப்பட்டது.

ISBN 978-81-237-5144-3

முதற்பதிப்பு 2007

இரண்டாம் பதிப்பு 2007 (சக 1929)

© கிருஷ்ணகுமார்

தமிழாக்கம் © நேஷனல் புக் டிரஸ்ட், இந்தியா

The Child Language and the Teacher (*Tamil*)

ரூ. 40.00

வெளியீடு: இயக்குநர், நேஷனல் புக் டிரஸ்ட், இந்தியா

ஏ-5 கீர்ண் பார்க், புதுதில்லி - 110016

புதிய பதிப்பிற்கான முன்னுரை	vii
முதல் பதிப்பிற்கான முன்னுரை	ix
தமிழ்ப் பதிப்பிற்கான முன்னுரை	xi
1. மொழி என்பதற்கு நாம் கொள்ளும் பொருள்	1
2. பேசுதல்	17
3. வாசித்தல்	44
4. எழுதுதல்	77
5. பாடப்புத்தக்கங்கள், தேர்வு முறைகள் மற்றும் இடவசதிகள்	97

புதிய பதிப்பிற்கான முன்னுரை

முதன்முறையாக இக்கையேடு யுனிசெப் உதவியுடன் 1986இல் வெளியானது. அப்போதிலிருந்து நாடு முழுவதுமிருந்து பலரும் இக்கையேட்டைப் பயன்படுத்தவும் பாராட்டவும் செய்தனர். இப்படி பலரும் இந்த கையேட்டூடன் தம் தொடர்பினை உறுதிபடுத்திக்கொண்டு செயல்படுவது குறித்து அறியும்போது எனக்கு வியப்பும் மலைப்பும் இப்போதும் தொடர்கிறது. இக்கையேட்டை எழுதியவன் என்ற வகையில் எனக்கு இது மிகவும் மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. மேலும், இக்கையேட்டை நான் எழுத நினைத்த காலத்தில் இருந்ததை விட இப்போது மிகவும் பலனளிக்கக்கூடியதாக, பல்வேறு இடைவெளிகளை நிரப்புவதாகவும் உள்ளது. பல்வேறு தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்கள் இதில் ஆர்வம் காட்டின. தற்போது பல மாநிலங்களின் அரசுகளும்கூட இதைப் பயன்படுத்துவதில் முனைப்புக் காட்டி வருகின்றன. சிறிதுகாலத்திற்கு முன்பு நேஷனல் புக் டிரஸ்ட் வெளியிட்ட இந்தி மூலத்தின் திருத்திய பதிப்பு, பல பெற்றோர்களையும் வாசகர்களாக்கி உள்ளது. இந்த ஆங்கிலப் பதிப்பும் துவக்கக் கல்வியில் ஏற்பட்டுள்ள பல்வேறு புதுமையான முயற்சிகளின் தேவைகளை ஈடு செய்யக்கூடியதாக இருக்கும் என்றே நம்புகிறேன்.

நேஷனல் புக் டிரஸ்டின் வாயிலாக இக்கையேட்டின் திருத்திய பதிப்பு வெளிவருவதற்கு அனுமதி அளித்த யுனிசெப் நிறுவனத்திற்கு என் நன்றிகள். குழந்தைகளின் கல்வியில் அர்ப்பணிப்போடு செயல்பட்டு வரும் ஆசிரியரும், இப்புத்தகத்தின் பல்வேறு திருத்திய படிகளை எடுப்பதில் உதவியரும், குறிப்பாக 'வாசித்தல்' எனும் பகுதியில் வெளிவந்துள்ள குழந்தைகளுக்கான பாடல்களைத்

தொகுத்தளித்தவருமான என் துணைவியார் பிரான்சிஸ் குமாருக்கும் என் நன்றிகள்.

தில்லிப் பல்கலைக்கழகம்
15 செப்டம்பர் 1988

கே. கிருஷ்ணகுமார்

முதல் பதிப்பிற்கான முன்னுரை

இக்கையேட்டில் விளக்கப்பட்டுள்ள செயல்பாடுகள் மத்தியப் பிரதேசத்திலுள்ள டிகம்கர் என்ற இடத்தில் அமைந்துள்ள குழந்தைகள் இலக்கியமையத்தில் (Children's Literature Centre) 1985 ஆம் ஆண்டு கோடை காலத்தில் செய்து பார்க்கப்பட்டவை. இந்தப் பரிசோதனைக்காக ஒவ்வொரு நாளும் காலை 6.30 மணிக்கு வருகை தந்திருந்த குழந்தைகளுக்கு என் நன்றிகள். அவர்கள் இச்செயல்பாடுகளில் பங்கெடுத்துக் கொண்டதன் மூலம், எந்த நோக்கத்திற்காக நான் செயல்படுகிறேனோ அதன் பல்வேறு நடைமுறை களைப் பயில உதவியாக இருந்தனர். இந்த கையேட்டை நான் அவர்களுக்கு அர்ப்பணிக்கிறேன். திருவாளர்கள் குர்பஜன் சிங், பூல் சந்திரா ஆகிய இருவரும் தமது மையத்தில் இந்த செயல்பாடுகளை அரங்கேற்ற ஏதுவாக பல உதவிகளைச் செய்துள்ளனர். அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

நாடு முழுவதிலுமில்லை இந்த நூற்றாண்டின் பல்வேறு மொழி போதனாவாதிகளுக்கும் (pedagogues) நான் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். பலரது கருத்துக்களை நான் இதில் நேரடியாகப் பயன்படுத்தவில்லை; அவ்வாறு செய்தால் இந்த நூல் கல்விசார் நிபுணத்துவம் கொண்ட நூலாக மாறி விட்டிருக்கும்; இக்கையேட்டைப் பயன்படுத்துவதிலிருந்து சிலரை விலக்கி விட்டிருக்கும் என்பதே அதற்கு காரணம். ஆனாலும் ஜோன்டப் (Joan Tough), சில்வியா ஆஷ்டன் (Sylvia Ashton), வார்னர் (Warner), ஜேம்ஸ் பிரிட்டன் (James Britton) போன்றவர்களது படைப்புகளின் தாக்கம் இக்கையேட்டில் நிறையவே இருக்கும். மேலும் பிராங்க் ஸ்மித் (Frank Smith), பியாஜே (Piaget), வ்யாகோட்ஸ்கி (Vygotsky), சுகோவ்ஸ்கி (Chukovsky), ஜிஜுபாய் (Gijubhai), இரவீந்திரநாத் தாகூர்

* கே.கிருஷ்ண குமார் தற்போது புதுதில்லியில் உள்ள தேசிய கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும் பயிற்சி நிறுவனத்தின் (NCERT) தலைவராக இருக்கிறார்.

ஆகியோரது படைப்புகளைப் படித்திலிருந்து கிடைத்த கருத்துக்களும் இதில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக மேலே குறிப்பிட்டவர்களில் ஜில்லாபாய், தாகூர் ஆகிய இருவரும் இந்தியச் சூழலில் குழந்தை மைய போதனா முறை சாத்தியம் என்ற எனது எண்ணத்தைத் தொடர்ந்து செயல் படுத்த தேவையான உற்சாகங்களைத் தந்தனர்.

இந்த நம்பிக்கையைப் பரப்பவே இந்த கையேட்டைத் தயாரித்துள்ளேன். இதை எழுதப் பணித்த யுனிஸெப் நிறுவனத்திற்கு என் நன்றிகள். மழலையர் பள்ளி மற்றும் துவக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள், அவர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியப் பயிற்றுநர்கள், மேற்பார்வையாளர்கள், பாடத்திட்ட வரைவாளர்கள் ஆகியோரே இதன் முதன்மை வாசகர்கள் என நான் கருதுகிறேன். பெற்றோருக்கும் இந்தக்கையேடு ஓரளவுக்கு உதவலாம். நமது கல்வி முறை, பல்வேறு நிலைகளில் மிருதுவானதாக பரிணாமம் அடைய வேண்டி யுள்ளது. இதன்மூலம் துவக்கப் பள்ளிகளை மிகவும் விரும்பக்கூடிய அருமையான இடமாக குழந்தைகள் பார்க்கும் நிலை உருவாக்கப்பட வேண்டும். இப்பணிகளுக்கு இந்த முயற்சி ஒரு சிறு அளவிற்காவது உதவிகரமாக இருக்கும் என நம்புகிறேன்.

கே. கிருஷ்ணகுமார்

தமிழ்ப் பதிப்பிற்கான முன்னுரை

குழந்தையின் வளர்ச்சியில் மிக முக்கியமான மைல்கல் அது பேச ஆரம்பிக்கும் தருணமாகும். பல ஒலிகளை எழுப்பிவந்த குழந்தை ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லும்போது பெற்றோர் பெறுகிற மகிழ்ச்சிக்கு வேறேதும் ஈடாகாது. பேச ஆரம்பித்த ஒரிரு ஆண்டுகளுக்குள் குடும்ப மொழியில் (அல்லது மொழிகளில்) உரையாடுகிறது.

இது வயதில் பெரியவர்களுக்கும் பொருந்தும். நமக்கு மொழி தெரியாத பகுதியில் தங்கிவேலை செய்யும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும்போது முதலில் கண்ணைக்கட்டிக்காட்டில் விட்டது போலிருந்தாலும், விரைவிலேயே பல சொற்கள் புரிய ஆரம்பிக்கின்றன. நம்மையறியாது அங்குள்ள வழக்கு மொழி நம்முள் நுழைந்து விடுகிறது.

இருந்தும் பள்ளியில் மொழிக்கல்வி இத்தகைய வெற்றிக்கு முற்றிலும் அப்பாற்பட்டு நிற்கிறது. முறையான எழுத்து மொழியைப் படிக்கவும் அதை அப்படியே எழுதவும் கற்றுக்கொள்வதே பள்ளியின் மொழிப் பாடங்களின் முக்கிய நோக்கமாக அமைந்து விடுகிறது. “எனக்கு தமிழ் சரியா வராது சார்” என்று நம்மிடம் தமிழில் சொல்லும் 8 வயது சிறுமி, மேற்குறிப்பிட்ட வெற்றியை பள்ளி எவ்வாறு தோல்வியாய் மாற்றுகிறது என்று வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறாள்.

இத்தகைய சமூகச்சூழலில் கிருஷ்ண குமாரின் புத்தகம் கோடையில் குளிர்ந்த நீராய் தாகத்தைத் தணிக்கிறது. மொழி என்பதை பிறருடன் தொடர்பு கொள்ள உதவும் சாதனமாக மட்டும் பார்க்காமல், அது மாணவரின் மனதை, சிந்தனையை எவ்வாறு வடிவமைக்கிறது என்று காட்டுகிறார் ஆசிரியர். குழந்தைக்கும் மொழிக்கும் உள்ள உறவு எத்தகையது, இந்த உறவை வலுப்படுத்த பள்ளியாசிரியர் என்னவெல்லாம் செய்யலாம் என்று மேற்கோளிட்டுக் காட்டுகிறார்.

இந்தியக் கல்வியாளர்களில் மிக முக்கிய இடம் வகிக்கும் கிருஷ்ண குமார், பேசுதல், வாசித்தல், எழுதுதல் என ஒவ்வொன்றையும் எடுத்து அதன் நுணுக்கங்களை அவருக்கே உரிய பாணியில் நமக்கு விளக்குகிறார். வெறும் அறிவுரை களோடு நின்றுவிடாமல், பல உதாரணங்களையும் தருகிறார்.

மொழியைப் பொறுத்தவரை, பள்ளியாசிரியரின் பங்கு குழந்தைக்குப் பலவித அனுபவங்களை அமைத்துத் தருவதாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார் ஆசிரியர். மாணவருக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்த மொழியைப் புதிதாகக் கற்றுத்தர வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால், அவர்கள் ஏற்கெனவே பயன்படுத்தும் விதத்தைச் சீரமைத்து அதை முழு ஆளுமையாக மாற்றுவதே ஆசிரியரின் பணியாகும். இதை நிறைவேற்ற பலவிதமான செயல்பாடுகளும், குழந்தைகளின் அன்றாட வாழ்க்கையுடன் தொடர்பு ஏற்படுவதும் அவசியம்.

இத்தகைய புத்தகத்தின் வெற்றி, ஆசிரியர்களுக்கு இது எந்த அளவுக்குப் பயனாகிறது என்பதைப் பொறுத்தது. பள்ளியில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களுக்கு இதுபோன்ற அறிவுரைகள் கிடைப்பதே அரிது. அதுவும் எளிய நடையில் புரியும் விதத்தில் அரவணைப்புடன் சொல்லும் புத்தகங்கள் மிக அரிது. அந்த அரியபணியைச் செய்துள்ளார் தமிழாக்கத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றியுள்ள மாதவன்.

பள்ளியாசிரியரான மாதவன், தமிழ்நாடு அறிவியல் இயக்கத்தின் வாயிலாக தமிழ்நாட்டின் பல மூலைகளில் கல்வி தீபத்தை ஏற்றியும், ஆசிரியர்கள் ஒருவரோடொருவர் தங்கள் திறன்களையும் அனுபவங்களையும் பரிமாற்றிக் கொள்ளவும் அயராது உழைத்து வருகிறார். கிருஷ்ணகுமாரின் கருத்துகள் பலவற்றை கடைபிடித்து வரும் மாதவன் இதை தமிழாக்கம் செய்வது மிகவும் பொருத்தமானதே. மாதவனின் தமிழ்நடை எளியதாகவும் அதேநேரம் மூலத்திலிருந்து பிறழாமலும் அமைந்திருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் இவ்வளவு அழகான, உண்மையான வகுப்பறைகள் மலர இப்புத்தகமும் உதவி செய்யும் என உறுதியுடன் நம்புகிறேன்.

வினாக்கள்
கணிதவியல் நிறுவனம்
தரமணி, சென்னை

ஆர். ராமானுஜம்
மாநிலத் தலைவர்
தமிழ்நாடு அறிவியல் இயக்கம்

மொழி என்பதற்கு நாம் கொள்ளும் பொருள்

மொழியினை கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கான ஒரு கருவியாகவே நம்மில் பலரும் கருதுகிறோம். ஆனால், சிந்திப்பதற்கும் உணர்வதற்கும், பல்வேறு சூழல்களில் விணபுரிவதற்கும் மொழிபயன்படுகிறது என்பதை அடிக்கடி மறந்து விடுகிறோம். குழந்தையின் ஆளுமையை, திறமைகளை வளர்த்தெடுப்பதில் குழந்தையின் மொழி முக்கியமான பங்கு வகிக்கிறது. அதனால், குழந்தைகளிடையே பணி புரிவோர், மொழியை மேலும் விரிவாகப் பயன்படுத்த வேண்டியது மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. உலகைப் பற்றிய பார்வையை உருவாக்குவதிலும் ஆர்வத்தைத் தூண்டு வதிலும், திறமைகளை வளர்ப்பதிலும் இன்னபிற விஷயங்களுக்கும் நுட்பமான கருவியாக, ஆனால் அதேநேரத்தில் வலிமையான கருவியாக குழந்தை மொழி முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. எப்படி என்று இங்கே சில உதாரணங்களுடன் பார்போம்.

முதலில், பெருத்த சர்ச்சைகளைக் கிளப்புகிற சில விவரங்களை நாம் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வோம். பள்ளி ஆசிரியர்கள் இந்தி, ஆங்கிலம் அல்லது வேறு ஏதேனும் ஒரு மொழியைப் பாடமாக எண்ணிப் பழகி விட்டனர். எனவே, இந்தநால் ஏதேனும் ஒரு மொழியைப் போதிப்பதைப் பற்றியது என்று எதிர்பார்ப்பார்கள். ஆனால் வல்லுநர்களோ, தாய்மொழி மற்றும் அயல் மொழியைக் கற்பதில் குழந்தைகள் எப்படிப்பட்ட சிக்கல்களை எதிர்கொள்கின்றனர் என்ற ரீதியில் யோசிக்கின்றனர். ஒரு மொழி தொடர்பான புத்தகம், மொழியின் பல்வேறு இலக்கண விதிகள், அமைப்பு, சொல்லாட்சி ஆகியவற்றை விளக்க வேண்டும் என்று ஆசிரியர்களும் வல்லுநர்களும் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

ஆனால், இந்தப் புத்தகம் அப்படிப்பட்டதல்ல; எந்த ஒரு தனிப்பட்ட மொழியையும் கற்பிக்கும் வழிகாட்டி அல்ல. குழந்தைகளின் வாழ்வில் எந்தவொரு மொழியின் பயன் பாடும் செயல்பாடும் எப்படிப்பட்டது என்ற ரீதியில் பேசுகிறது. உலகின் எந்த மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட குழந்தையாக இருந்தாலும் சரி, ஒவ்வொரு குழந்தையும் உடனடியான தனது தேவைகளை நிறைவு செய்துகொள்ள மொழியைப் பயன்படுத்துகிறது. உலகை அறிந்துகொள்ள உதவுவது இதன் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்று. இதை நிறைவேற்றுவதில் மொழி அற்புதமான கருவியாகப் பயன்படுகிறது. ஒரு குழந்தையின் வாழ்வில் மொழியின் பயன்பாடு மற்றும் செயல்பாடுகளை ஒரு குழந்தையின் பார்வையிலிருந்து புரிந்துகொள்வது அவசியம். இதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் ஒரு ஆசிரியராகவோ, பெற்றோராகவோ, குழந்தையின் கல்வியின்பால் ஆர்வம் உள்ளவராகவோ நமது பணிகளை வரையறை செய்து கொள்வது கடினமே.

மொழியும் குழந்தையின் செயல்களும்

குழந்தைகள் கைகளைக் கொண்டும், உடலசைவுகளைக் கொண்டும், தமது கைகளில் அகப்படும் பொருட்களைக் கொண்டும் செய்யும் செயல்களுக்கும் அவர்கள் மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. வார்த்தைகளும் அபிநியங்களும் குழந்தைப் பருவத்தில் தொடர்புடையதாக இருக்கின்றன. அபிநியங்களும் அனுபவங்களுமே வார்த்தைகளுக்கான தேவைகளை உருவாக்குகின்றன. பிறகு அந்த அனுபவத்தால் கிடைத்த வார்த்தைகளே அந்த அனுபவம் முடிந்த பிறகும் மீண்டும் அந்த செயல் பாடுகளில் ஈடுபட உதவிகரமாக இருக்கின்றன. பல்வேறு வார்த்தைகளின் துணையுடன்தான் குழந்தைகள் தம்மைச் சுற்றியுள்ள பொருட்களுடன் உறவுகளை வலுப்படுத்திக் கொள்கின்றனர். ஆனால், அபிநியங்கள் இல்லாத சொற்கள் உயிரற்ற வார்த்தைகளாகவே உள்ளன. ஒரு பூனை, நீல நிறம், ஆறு, ஒடு, விழு போன்ற வார்த்தைகள் நம்மைப் பொறுத்த வரை பொருள் தரக்கூடியவை; ஆனால் குழந்தைகளுக்கோ, அந்தப் பொருட்களுடன் அல்லது செயல்களுடன் நேரடியான ஒரு தொடர்பு ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருந்து, குழந்தை அதில்

விருப்பத்துடன் ஈடுபட்டிருந்தால் மட்டுமே இச்சொற்கள் அதற்கு உயிரோட்டமானதாக இருக்கும். இப்படிப்பட்ட பல உதாரணங்களுடனோ பிரதிமைகளுடனோ அறிமுகமாகும் வார்த்தைகளே பிறகாலங்களில். அந்தக் குறிப்பிட்ட வார்த்தைகளை குழந்தைகள் பயன்படுத்த ஏதுவானதாக அமைகிறது.

குழந்தைகளுக்கு பல்வேறு பொருட்களோடும் பல்வேறு வார்த்தைகளோடும் உறவுகள் ஏற்படுவதற்கான பொறுப்பு பெற்றோர்வசமே உள்ளது. உங்கள் கவனிப்பின்கீழ் இருக்கும் குழந்தைகளுக்கு இதுபோன்ற அனுபவங்களை பெற்றோர் ஏற்கெனவே அளித்திருப்பார்கள் என்று நீங்கள் எதிர் பார்ப்பீர்கள். ஆனால், பெரும்பாலான பெற்றோர்களிடம் இதனை எதிர்பார்க்க இயலாது. காரணம், பெற்றோர்கள் பலரும் தமது குழந்தைகள் வெவ்வேறு வகையான பொருட்களைக் கையாள அனுமதிப்பதில்லை; ஓரளவுக்கு விஷயம் தெரிந்தவர்களுக்கும் நேரம் போதுமானதாக இருப்பதில்லை. குழந்தைகள் தமக்கேயுரிய ஆய்வு மனப் பான்மையோடும், தயக்கத்தோடும் பொருட்களை அனுகும் வரை பெற்றோர்களுக்கு பொறுமை இருப்பதில்லை. குழந்தை தண்ணீர் வரும் குழாயின் கீழே அரை மணி நேரம் கையை நனைத்துக் கொண்டிருப்பது; வீட்டிலுள்ள பாத்திரம் பண்டங்களை வீடு முழுவதும் இறைப்பது; குடையை கணக்கற்ற முறை மூடி மூடித்திறப்பது இதையெல்லாம் பெருத்த தலைவலி என்றே பெரியவர்களாகிய நாம் நினைக்கிறோம். நாம் பொருட்களைக் கையாளவது போலவே ஒரு குழந்தையும் கையாள வேண்டும் என்று எதிர் பார்க்கிறோம். குழந்தை பொருளை உடைத்துவிடும் அல்லது பொருட்களால் குழந்தைக்கு ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடும் என்ற பயமும் பல நேரங்களில் பெற்றோர் குழந்தைகளை ஓர் எல்லைக்கு மேல் அனுமதிக்காமல் இருப்பதற்குக் காரணமாக அமைகிறது.

பெற்றோர் செய்கிறார்களோ இல்லையோ, குழந்தை மொழியினை மேம்படுத்துவது தொடர்பான பணிகளை ஆசிரியர் தளிவாக வரையறுக்க முடியும். ஆசிரியரைப் பொறுத்தவரை குழந்தையானது தொடர்ச்சியான முறையில் தனது வாழ்க்கை அனுபவங்களோடும் பல்வேறு பொருட்

களோடும் தனது மொழியிலேயே பேச முயற்சிப்பதை அனுமதிப்பது அவசியம். பின்வரும் வழிகளில் இதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடலாம்.

- இலை, கற்கள், இறகுகள், கிளைகள், உடைந்த பொருட்கள் (பாதுகாப்பு அவசியம்) போன்ற பல்வேறு வகையான பொருட்களை பள்ளிக்கு கொண்டு வர குழந்தைகளை அனுமதிக்கலாம். அவர்கள் கொண்டு வந்த பொருட்கள் தொடர்பாக பேசவும் எழுதவும் சொல்லலாம்.
- பள்ளிக்கு வெளியே அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களைப் பேச, எழுத, படிக்கச் சொல்லலாம்.
- வகுப்பறைக்கு வெளியே அழைத்துச் சென்று தம்மைச் சுற்றியுள்ள பல்வேறு இடங்களைப் (உடைந்துபோன பாலம், சேறும் சக்தியுமான பள்ளம், இறந்து போன பூச்சி, முட்டையுடன் கூடிய கூடு) பார்க்கச் செய்யலாம். அவர்கள் பார்த்ததை அவர்கள் மொழியிலேயே விவரிக்குமாறு கூறலாம். பள்ளிக்கு அருகிலேயே இது போன்ற இடங்களைப் பார்த்து அவர்கள் பகிர்ந்து கொள்வதானது மிகப்பெரிய வளமாகும். இது பற்றி பின்வரும் அத்தியாயங்களில் பார்க்கலாம்.

மொத்தத்தில் பள்ளிகளில் குழந்தைகள் பல்வேறு வகையான செயல்பாடுகளில் ஈடுபட வேண்டும். குழந்தைகள் ஆசிரியரையே கவனித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருப்பது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். பொருட்களைத் தொட்டும், மாற்றியும், பிரித்து உருமாற்றும் செய்யவும் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். இதுபோன்ற செயல்பாடுகள் நடைபெறாத பள்ளிகளில் குழந்தைகளின் மொழித்திறன் வளர்வதற்கு நல்ல வாய்ப்புகள் இருக்காது.

மொழியைக் கொண்டு குழந்தைகள் என்ன செய்கின்றன?

குழந்தைகளின் மொழி சார்ந்து பணிபுரியும் பலரும் குழந்தைகள் மொழி சம்பந்தமாகக் கூறுவது என்ன? குழந்தைகள், பேச்சின் அடிப்படைத் திறன்களைப் பெற்ற உடனே பல்வேறு நோக்கங்களுக்காகத் தமது மொழியைப் பயன்படுத்தத் துவங்கி விடுகின்றனர். அத்தகைய நோக்கங்களில் சிலவற்றைப் பற்றி நாம் கீழே பார்க்கப் போகிறோம்.

1. தனது செயல்பாடுகளை வெளிப்படுத்தும் பயன்பாடு

குழந்தைகள் பல நேரங்களில் தாம் செய்யும் செயல்பாடுகள் குறித்து தமக்குத்தாமே பேசிக் கொள்கின்றனர். இது, பல நேரங்களில் அவர்கள் செய்யும் செயல்பாடுகளை நீண்ட நேரத்திற்கு நீட்டிக்க உதவியாக அமைகிறது. அந்த செயல் பாட்டில் அவர்களுக்கு இருக்கும் ஆர்வத்தை நிலைநிறுத்த உதவுவதாகவும் அமைகிறது. அவர்கள் பேசுவதை யாராவது கேட்கிறார்களா இல்லையா என்பதைப் பற்றியெல்லாம் அவர்கள் கவலைப்படுவதில்லை. உதாரணமாக, குவிந்து கிடக்கும் மணலில் குழந்தைகள் மணல் வீடுகள் கட்டி விளையாடுவதை நம்மில் பலரும் பார்த்திருக்கலாம். அதுபோன்ற நேரங்களில் குழந்தைகள் கிச்கிசுக்கும் குரலில் தமக்குத்தாமே பேசிக் கொள்வார்கள்.

லிருந்து 8 வயது வரையுள்ள ஒரு குழந்தையினை அவர்கள் ஏதாவது செயல்பாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது அவர்களை அறியாமல் உற்று நோக்குங்கள். இதுபோலவே பல குழந்தைகளையும் தனித்தனியாக கவனியுங்கள். பல்வேறு வயதுள்ள ஆண், பெண் இருபாலரையும் உற்று நோக்குங்கள்.

உங்களால் ஏதாவது வித்தியாசத்தை உணர முடிகின்றதா? அவர்களது பேச்சானது, அவர்களது செயல்பாட்டின் மீதான அவர்களது ஆட்டத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள உதவி கரமானதாக அமைந்ததா?

2. மற்றவர்களைக் கவனிக்க வைத்தல், செயல்பாட்டில் ஈடுபடுத்தல்

பெற்றோரும் ஆசிரியருமான நாம் குழந்தைகளின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் பெருமளவு நேரத்தை செலவு செய்கிறோம்; அதனால், மொழியின் பயன்பாடு குறித்து நன்கு அறிந்துள்ளோம். உடல் சார்ந்த பல்வேறு தேவைகளைப் பற்றிப் பொதுவாக நாம் அறிவோம்; ஆனால் இயற்கையில் அறிவு மற்றும் இயல்புக்கம் (சார்ந்த) தேவைகளும் சில உள்ளன. குழந்தைகள் தம்மைக் கவர்ந்த பொருட்களைப் பற்றியோ, வித்தியாசமான பொருட்கள் பற்றியோ மற்றவர் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காக மொழியைப் பயன்படுத்துகின்றனர். தாம்

சூறுவதைக் கேட்பவர்களும் அதில் தம் விருப்பத்தைக் காட்ட வேண்டுமென அவர்கள் விஷைகின்றனர்.

குழுவாக விளையாடும் குழந்தைகளைக் கவனித்துப் பாருங்கள். அவர்கள் ஒருவரது கவனத்தை ஒருவர் ஈர்த்து, தாம் பார்த்த ஒன்றை மற்றவர்கள் கவனித்திருக்க மாட்டார்கள் என்ற எண்ணத்தோடு அவர்களை அழைத்துக் காட்டிக் கொண்டிருப்பர். (உதாரணமாக, வானத்தில் மேகக் கூட்டங்கள் வித்தியாசமான மிருகங்கள் போன்று தோற்றும் தரும்; அவற்றை ஒருவருக்கொருவர் காட்டி மகிழ்வர்.) தாம் பார்த்ததை மற்றவர்களும் பார்க்க விரும்புவார்கள் என்பதே அவர்களது எதிர்பார்ப்பு. மனித உறவுக்குள் ஒருவரோடு ஒருவர் கூடியிருப்பதை விரும்பும் ஈடுபாட்டினை இது காட்டுவதாக உள்ளது. ஆனால் அதே நேரம், யாரிடம் அவர்கள் தமது எதிர்பார்ப்பை வெளிப்படுத்துகின்றாரோ அவர் இவர்களுடைய எதிர்பார்ப்பைப் பூர்த்தி செய்யாவிட்டால், அதாவது இவரைப் பொருட்படுத்தவில்லை என்றால், மொழியின் வளர்ச்சிக்கான அடிப்படையான காரணங்களில் ஒன்று தோற்றுப்போகிறது.

3. விளையாடுதல்

இரண்டரை வயது முதலாகவே குழந்தைகளின் விளையாட்டுக்கும் வேடிக்கைக்கும் வார்த்தைகள் பெரும் வளமாக உதவுகின்றன. ஒரே வார்த்தையை பலவிதமான குரல்களில் பேசியும், வார்த்தையை உடைத்தும் சேர்த்தும் பயன்படுத்தி மகிழ்கின்றனர். பல நேரங்களில் குழந்தைகளுக்குப் பொருத்த மில்லாத வார்த்தைகளைக்கூட பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்வாறு உடைபட்ட வார்த்தைகளைக் கொண்ட பாடல்களை எளிதில் கற்றுக்கொள்கின்றனர். சுருக்கமாகக் கூறினால், குழந்தைகள் வார்த்தைகளையும் விளையாட்டுப் பொருளைப் போலவே பார்க்கின்றனர். அவர்களது கற்பனைத் திறனுக்கும் சக்திக்கும் வார்த்தை வடிகாலாக அமைகிறது.

குழந்தை தனியாகவோ மற்ற குழந்தைகளுடனோ விளையாடும்போது கூர்ந்து கவனியுங்கள். வீட்டுக்குள்ளும் இருக்கலாம், வெளியிலும் இருக்கலாம் (ஒடுவது, நொண்டி ஆடுவது, குதிப்பது, ஸ்கிப்பிங் போன்றவை). இதுபோன்ற

நேரங்களில் அவர்களை நாம் கூர்ந்து கவனித்தால், நமது பகுதியில் புழங்கும் பல்வேறு பாடல்களைக் கேட்க இயலும். இவற்றை நம்மால் சேரிக்க இயலும். பல்வேறு ஊடகங்களின் தாக்குதல்களுக்கு மத்தியிலும் இப்பாடல்கள் உயிரோட்டத்துடன் இருப்பதை நாம் அறியலாம்.

அவர்கள் பாடும் பாடல்களை அப்படியே பதிவு செய்யுங்கள். அவர்கள் செய்யும் சொற் பிழைகள், இலக்கணப் பிழைகள், அல்லது பொருட் பிழைகளைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம். அதனை சரிசெய்ய உடனடியாக முயல வேண்டாம். குழந்தைகள் விளையாடும்போது பாடும் பாடல்கள், படைப்பூக்கமும், உயிரோட்டமும் கலந்த வளமாகும். மேலும், இதுபோன்ற பாடல்கள் குழந்தைகளின் அடிப்படை மொழித் திறனான வாசித்தல் போன்றவை மென்மேலும் வளர்வதற்கு மிகவும் உதவிகரமாக இருக்கும். இவற்றை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதை அடுத்த பகுதியில் காணலாம். குழந்தைகள் பாடும் பல்வேறு வேடிக்கையான பாடல்களுக்குச் சான்றாக கீழே உள்ள பாடலைப் பாருங்கள்.

‘I am a gold lock’.

சின்ன மாமா வீடு

‘I am a gold key’.

சேலம் மலைக்காடு

‘I am a silver lock’.

என்ன பள்ளம் மேடு

‘I am a silver key’.

ஏறி மேயும் மாடு.

‘I am a brass lock’.

கொன்றை மலர்க்காடு

‘I am a brass key’.

கொம்பிலே தேன்கூடு

‘I am a monk lock’.

சென்று மகிழ்வோடு

‘I am a monkey’.

திரும்பிடலாம் ஓடு!

No school today, half holiday.

When we get our holiday we'll all run away.

Where will we run to? Down the slippy lane.

Who will run after us? The teacher with the cane.

4. பொருட்களை விவரித்தல்

ஒரு நிகழ்ச்சி எவ்வாறு நேர்ந்தது என விவரிப்பதன் மூலம் தம் அறிவினை குழந்தைகள் வெளிப்படுத்துகின்றனர். உதாரணமாக, மூன்று வயதுக் குழந்தையிடம் மழை எவ்வாறு பெய்தது என்று கேட்டால், வானத்தில் கருமையான மேகங்கள் குழந்தது, பிறகு சிறிது சிறிதாக தூறல் விழுந்தது, பிறகு எதிரே இருக்கின்ற எவற்றையும் பார்க்கமுடியாத அளவுக்கு ஜோவென் மழை பெய்தது என்ற ரீதியில் குழந்தை விவரிக்கும். இந்த உதாரணத்தில் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்ற பல்வேறு சம்பவங்களை விவரிப்பதன் மூலம் ஒரு பெரிய விஷயம் எவ்வாறு நேர்ந்தது என விவரிக்கின்றனர். இவ்வாறான மொழியின் பயன்பாட்டில்தான் கதைகள் பிறக்கின்றன. இப்படிப் பார்க்கும்போது எல்லாக் கதைகளுமே சம்பவங்களின் விளக்கங்கள்தான். அனைத்துக் கதைகளிலும் நிகழ்வுகளுக்கு நம்பகமான அல்லது அறிவியல்பூர்வமான விளக்கங்கள் இருப்பதில்லை. நாம் வாழ்க்கைக்கு எவ்வாறு விளக்கம் அளிக்க முயலுகிறோம் என்பதையே அவை காட்டுகின்றன. பெரியவர்களாகிய நாம் இந்த உலகத்தில் அல்லது அரசியலில் ஏற்படும் நிகழ்வுகளை எவ்வாறு வார்த்தைகளைக் கொண்டு விவரிக்க முனைகிறோமோ அதே போலத்தான் குழந்தைகளும் தமது வாழ்க்கையின் நிகழ்வுகளை விவரிக்க விரும்புகின்றன.

உள்ளுரில் பரம்பரையாக உலவி வரும் கதைகளை சேரம் செய்யுங்கள். பெரும்பாலும் இதுபோன்ற கதைகள், மனிதன் எவ்வாறு நெருப்பைக் கண்டறிந்தான், மழை எப்படிப் பெய்கிறது போன்றவற்றை விவரிப்பதாக இருக்கும். (ஒரு பள்ளியில் இந்தக் கேள்வியை மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒரு குழந்தையிடம் கேட்ட போது, வானத்தில் பல ஏரிகள் இருப்பதாகவும், அவை நிரம்பி வழியும்போதே மழை பெய்கிறது என்றும் குழந்தை கூறியது.) அடுத்த பக்கத்தில் தரப்பட்டிருக்கும் கதையை, யானைகள் எப்போது, எப்படி பறக்கும் சக்தியினை இழந்தன என்று விவரிக்கின்றது.

இப்படிப்பட்ட கதைகளைப் பயன்படுத்துவது பற்றிய ஆலோசனைகளை 'பேசுதல்', 'படித்தல்' என்ற தலைப்பிட்ட அத்தியாயங்களில் பார்க்கவும்.

வானத்தில் யானைகள்

ஒரு காலத்திலே இந்தியாவில் இருந்த யானைகளால் பறக்க முடியும். இது இப்ப அல்ல, ரொம்ப நாளைக்கு முன்னால் நடந்தது. அப்பவும் இப்ப இருக்கிறது மாதிரியே யானைகள் பெரிதாகத்தான் இருந்தன. சாம்பல் நிறத்தில் மேகங்களோடு சோதரர்கள் மாதிரி இருந்தது. மேகங்கள் மாதிரின்னு சொன்னேன்லே... நிறத்தில் மட்டுமில்லே மேகங்கள் மாதிரி பறக்கவும் முடியும். முறம் போல இருந்த காதுகளை லேசா அசைச்சா போதும், யானைகள் சுலபமா பறக்க ஆரம்பிச்சுடும். மேகங்கள் போலவே யானைகளும் தங்களோடு உருவத்தை மாத்திக்க முடியும்... பெரிய பூனை மாதிரி, கொள்ளிவாய்ப் பிசாக மாதிரி அப்படி எந்த வடிவத்தில் வேண்டுமானாலும் மாறுமாம். இதுமட்டுமா? கோட்டை மாதிரி, ஒரு மலை மாதிரி, ஒட்டற நாய் மாதிரி என்று எப்படி வேணும்னாலும் மேகங்களால் மாற முடியும்.

ஒரு வெப்பமான கோடை நாள் வந்துச்சு. நல்ல வெயில் நேரத்திலே சாம்பல் நிற யானைகள் மேகக் கூட்டத்திற்கு மேகக்கூட்டமாக பறந்துகிட்டிருந்துச்சு. அப்படி பறந்து எதையெல்லாம் கடந்துச்சு தெரியுமா? குழந்தைக் காத்தோலிமா விளையாடிகிட்டிருந்த கிராமம், விவசாயி உழுதுக்கிட்டிருந்த வயல்வெளி, கருப்பு ஏருமையை ஒரு பையன் குளிப்பாட்டின் ஆறு இதையெல்லாம் பார்த்துக் கிட்டே அடுத்ததாக ஒரு காட்டில் நுழைஞ்சுங்களாம். அங்க கொட்டமடிக்கிற குரங்குகள், உறுமும் சிங்கங்கள், வேகமாக ஓடுற மான்கள் இன்னும் என்னென்னவோ?

ஆனால், பாருங்க என்ன நடந்தது? குடான காத்து வேகமாக வந்தது. அது பறக்கும் யானைகளைப் பார்த்தது. யானைகளோடு தும்பிக்கைகள் அடிச்சது அந்தக் காத்து. மின்கோட காரம் மாதிரி காரமாகவும் இருந்தது. போதாதா! யானைக்கெல்லாம் தும்மலா வந்தது. ஆக்க... ஆக்க.....

எப்படி யானைகள் இந்த குடான காற்றிலிருந்து தப்பிக்க முடியும், யானைகள் பார்த்துதுங்க. தரையில் நிழலா, குளிர்ச்சியா, வாசனையுள்ள மாமரம் இருந்தது. யானைகள் சுகம்மா அந்த மாமரத்துல் இறங்குச்சு. மரத்தோட கிளைகள்ல தலா ஒரு கிளையில் உட்காந்துச்சு. அந்த மாமரத்தின் கீழே

யாரு இருந்தாங்க... ஒரு பள்ளிக்கூட ஆசிரியரும் அவரோடு மாணவர்களும். வகுப்பறையில் ஒரே புழுக்கமாயிருந்ததாலே மரத்துக்குக் கீழே உட்கார்ந்து இருந்தாங்க. ஆசிரியரும் ரொம்ப சோர்வா இருந்தாரு. மாணவர்களும் அமைதியிழந்து இருந்தாங்க பென்சிலை உடைக்கறது, தப்புத்தப்பா கணக்கு போடறது, ஒருத்தரோடு ஒருத்தர் பேசறது, பூனை மாதிரி, புலி மாதிரி கத்தறதுன்னு மொத்தத்தில் அட்டகாசம் பண்ணிக்கிட்டிருந்தாங்க.

ஆசிரியருக்கு கோபமா வந்தது. வேகமாக எழுந்து கையில் இருந்த பிரம்பைக் காட்டி கத்தத் துவங்கினாராம். குழந்தைகள் அடங்குறதா தெரியலை. அப்புறம், அந்தக் குழந்தைகள் மட்டும் கொஞ்ச நேரத்தில் அடங்கல்ல... நான் ஒரு மந்திரத்தைச் சொல்லி எல்லாரையும் முயலா மாத்திடப் போரேன்னு மிரட்டனாரு. அப்படி சொல்லி கிட்டு இருந்த நேரத்தில்தான் யானைகள் வந்து ஆசிரியரின் தலைக்கு மேல் உட்கார்ந்தனவாம்.

யானைகள் உட்கார்ந்தா மரக்கிளைகள் என்னாகும்? ஆம், சரிதான். ட்டு..... ட்டு... ட்டு..... டமால்..... டமால்.... மரத்தோடு கிளைகள் படார் படாரென உடைஞ்சு ஆசிரியர் மேல் விழுந்ததாம். ஆசிரியர் என்ன செய்வார் பாவம், அவரும் கீழே விழுந்தாராம். கதாரித்துக்கொண்ட யானைகள் தமது காதுகளை ஆட்டிக்கொண்டே அடுத்த மரத்திற்கு பறக்க முயற்சி பண்ணுக்க. கீழே விழுந்த ஆசிரியருக்கு கோபம் வந்துச்சாம். பின்னே கோபமிருக்காதா? பொல்லாத யானைகளே, என்னையா கீழே தள்ளுங்க? நான் யார்னு காட்டறேன் பாருங்கள்னு தனது மந்திரக்கோலை எடுத்து ஏதோ சில மந்திரங்களைச் சொன்னாராம்.

பாவம் யானைகள் மெள்ள மெள்ள தரையிறங்கிச்க. அதுகளால் மேலும் பறக்க முடியலை. அந்த நாளிலிருந்தே யானைகளுக்கு பறக்குற சக்தி போயிடுச்சாம். பாவம் யானைகள், எப்போது வானத்தைப் பார்த்தாலும் மேகங்க போல உருவத்தை மாற்றிக் கொண்டு வானத்தில் மிதந்து தாம் விரும்பிய இடத்திற்கெல்லாம் போன நாட்களை என்னி பரவசப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறதாம்.

5. வாழ்க்கையைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதல்

மொழியின் பயன்பாடுகள் வேறு வகைகளிலும் உண்டு. அதைப் பொறுத்து மேலும் நாம் பயிற்சி பெறவேண்டியுள்ளது. இல்லையென்றால் மிகவும் நுட்பமாக அதனை நம்மால் கவனிக்க இயலாது. பெரியவர்களைப் போலவே குழந்தைகளும் கடந்த காலத்தில் நேரந்த சம்பவங்களை நினைவுபடுத்த முயல்கின்றனர். இது கடந்த காலத்தில் அவர்கள் சந்தித்த ஒரு நபரைப் பற்றியதாகவோ, ஒரு நிகழ்ச்சி சார்ந்ததாகவோ ஒரு சிறிய விஷயம் சார்ந்ததாகவோ கூட இருக்கலாம். எப்போதோ இருந்து, இப்போது கண் முன் இல்லாத விஷயம், பொழுது போக்குக்கு உதவுவதாக உள்ளது. இவ்வாறு நாம் மீண்டும் உருவாக்கிய சம்பவங்கள் பல நேரங்களில் உண்மையானவை போல, பலமனிநேரம் நாம் பேச இயலக்கூடிய விஷயமாகவும் அமைகின்றன.

தமது ஆழ்மனதில் ஒரு சம்பவம் ஏற்பினைப் பெறும் வரையில் குழந்தைகள் ஒரு அனுபவத்தினை அல்லது செயல்பாட்டினை திரும்பத் திரும்பக் கூறியோ நினைவுபடுத்தியோ பார்த்துக் கொள்கின்றனர். ஏதாவது ஒன்றைப் பார்த்துப் பயந்துபோன குழந்தை, அச்சம்பவம் தனக்கு இயல்பானதாக ஆகும் வரை திரும்ப திரும்ப அதைப் பற்றிப் பேசியவாறே இருக்கும். அதுபோலவே வாழ்க்கையில் எதையாவது பார்த்து ஆச்சரியப்பட்ட குழந்தை (நம்ப இயலாததாலோ, பயத்தாலோ, குழப்பத்தாலோ) அந்த சந்தர்ப்பத்தைத்திரும்பதிரும்பநினைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. தனக்குத் தெரிந்த வார்த்தைகள் மூலம் அல்லது சப்தங்களால் அந்தச் சம்பவம் தனக்குப் பரிச்சயமானதாக ஆகும் வரையில் திரும்ப திரும்ப சொல்லிப் பார்க்கிறது. வார்த்தைகள் இதற்கு உதவியாக இருக்கின்றன.

6. தொடர்புபடுத்துதல்

யாரேனும் ஒருவர் தனக்கு ஏற்பட்ட அல்லது வேறு எவருக்காவது ஏற்பட்ட அனுபவத்தை விவரிக்கும்போது, நாமும் நம் பங்குக்கு அவர்கள் கூறும் சம்பவங்களில் வரும் நபர்கள் அல்லது சம்பவங்களுடன் நம்மைத் தொடர்புபடுத்திக் கொண்டு, அதைப் பற்றி ஏதாவது கூறுவோம். இதைத்தான் தொடர்புபடுத்துதல் என்று கூறுகிறோம். நமது

நடைமுறை வாழ்க்கையையும், கடந்தகால அனுபவங்களையும் மீறி நாம் நம்மை வெளிப்படுத்தத் துடிக்கிறோம். அதுபோலவே குழந்தைகள் ஒரு பொம்மையின் உணர்வுகள் குறித்து பேச முயலும்போது தனக்கு இருக்கும் உணர்வுகளை அந்தப் பொம்மைக்கும் இருப்பதாக பாவித்துக் கொள்கிறது. வேறு யாருக்கோ ஏற்படுகிற அனுபவத்தை நமக்கு ஏற்பட்டது போல உணர்வதற்கு மொழி வழி செய்கிறது.

7. எதிர்பார்த்தல்

இதுவரையில் நடைபெறாத சம்பவங்கள் குறித்தும், நடைபெறவே வாய்ப்பில்லாத சம்பவங்கள் குறித்தும் குழந்தைகள் அவ்வப்போது பேசிக்கொள்வதை நாம் காண முடியும். குழந்தைகள் தமது பயம், திட்டங்கள், எதிர்பார்ப்புகள், பல்வேறு குழல்களில் தான் நடந்து கொள்ளப்போகும் விதங்கள் போன்றவற்றைப் பற்றி அவ்வப்போது வெளிப்படுத்திய வண்ணமே உள்ளனர். பல நேரங்களில் இதுபோன்ற கற்பனைகள் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கனவுகளை நன்றாக வாக்குவதும், எது நடக்கிறதோ அதனை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளவும் உதவியாக உள்ளன.

8. ஆய்தலும் காரணமறிய முற்பதைலும்

ஒரு குழந்தை, ஏதாவது ஒன்று ஏன் இவ்வாறு உள்ளது என்று எந்தச் சூழலிலும் ஒரு பொருளைப் பார்த்து கேள்வி எழுப்பி அந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முற்படலாம். ஒரு குழந்தை தனது வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் பல பிரச்சினைகளும், அக்குழந்தையே வெற்றிகரமாகத் தீர்க்கக்கூடியவைதான். உதாரணமாக, ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பேருந்து ஏன் நிற்கிறது? குளிக்கும்போது தலையில் தண்ணீர் ஊற்றப்படுவதை அக்குழந்தை ஏன் வெறுக்கிறது? இதற்கான துல்லியமான காரணத்தை எல்லாக் குழந்தைகளும் வாய்மொழியில் வரையறுக்க இயலா விட்டாலும், மூன்று வயதுடைய குழந்தையால் இதற்கான காரணங்களைப் புரிந்து கொள்ள இயலும். ஒரு குழந்தையால் வெற்றிகரமாக வரையறுக்க முடிகிறது என்றால் அக்குழந்தை இதுபோன்ற சந்தர்ப்பத்தில் தமது பெற்றோர் வாதாடியதையோ ஆய்வு செய்ததையோ நேரில் பார்த்திருக்கும். இதுபோன்ற விஷயங்களை விவாதிக்க

பெற்றோர்களால் உற்சாகப்படுத்தப்பட்ட குழந்தைகளாக அவர்கள் இருப்பார்கள்.

மேலே சொன்ன பிரச்சினைகளைப் போல அல்லாமல், நான்கு-ஐந்து வயதுக் குழந்தைகளால் காரணகாரியங்களை அறிய வாய்ப்பில்லாத சம்பவங்களும் உண்டு. உதாரணமாக, மழை ஏன் பெய்கிறது? வேகமாக காற்று வீசும்போது மரங்கள் ஏன் விழுகின்றன? ஆனால் இத்தகைய பிரச்சினைகளும்கூட காரண காரியத்தை விளக்க மொழியைப் பயன்படுத்தும் அருமையான வாய்ப்புகளாக அமைகின்றன. குழந்தையால் அளிக்கப்பட்ட காரணம் சரியா தவறா என்று நாம் கவலைப் பட வேண்டியதில்லை. காரண காரியங்களை அறிந்து கொள்ளவும், அறியப்படாத ஒன்றை அறியவும் குழந்தை மொழியைப் பயன்படுத்துகிறது என்பதே முக்கியம். இந்தச் செயல்பாட்டுக்காக பெரியவர்கள் மொழியைப் பயன்படுத்துவதைக் கவனிக்கும் வாய்ப்பு குழந்தைக்கு எந்த அளவுக்கு அதிகமாக இருக்கிறதோ, அந்த அளவுக்கு குழந்தையும் இச்செயல்பாட்டிற்கு மொழியைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்பும் அதிகரிக்கும்.

மேலே பகிர்ந்து கொண்ட விவரங்களை சோதிக்க கீழே ஒரு பயிற்சி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. குழந்தைகள் தம் வாழ்க்கையில் மொழியைப் பயன்படுத்தும் வெவ்வேறு எட்டு வாக்கியங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. எந்த வாக்கியம் எந்த செயல் பாட்டுக்கானது என்று கண்டறிய முயற்சி செய்யுங்களேன்.

1. மேகங்கள் கலைந்ததும் மழை நின்று விட்டது
2. நான் ஜக்கக்கா சென்று பக்கக்காவை சந்திப்பேன்.
3. அதை அப்படிச் செய்யாதே இதோ இங்கே ஒரு திறப்புக் குழிழ் இருக்கிறது பார்
4. தினமும் காலையில் எல்லா வீடுகளுக்கும் தண்ணீர் எப்படிச் சென்றடைகிறது?
5. நான் இந்தக் குவளையை இங்கே வைத்து விடுகிறேன். பிறகு ராயுவை அழைக்கிறேன்.
6. இந்த இனிப்பு, என் சித்தப்பா வந்தபோது நாங்கள் சாப்பிட்ட இனிப்பைப் போல் இருக்கிறது.

7. தீபாவளிக்கு நான் ஒரு புதிய சட்டை வாங்குவேன்.
8. அது சந்தையைப் போல் இருந்தது. நிறைய வாத்துகள் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

உதவிக் குறிப்புகள் : 1. விவரித்தல் 2. விளையாட்டு 3. மற்றவர்களின் கவனத்தைத் திருப்புதல் 4. ஆய்தல் 5. தனது செயல்பாடுகளை வெளிப்படுத்தும் பயன்பாடு 6. தொடர்புபடுத்துதல் 7. எதிர்பார்த்தல் 8. தமது வாழ்க்கையை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதல்

நம் பேச்க நம் யீது தாக்கம் செலுத்துகிறது

மேலே நாம் விவாதித்த விஷயங்களிலிருந்து நாம் அறிவது என்ன? குழந்தைகளின் வாழ்க்கையில் மொழி நெகிழ்வான் ஒரு ஊடகமாக விளங்குகிறது. வாழ்வின் எல்லாவிதமான சூழல் களிலும் இது உதவிகரமாக உள்ளது. சூழலுக்குத் தகுந்தாற் போல மொழியை நெகிழ்ச்சி செய்து கொள்வதன் மூலம் நாம் அந்தச் சூழலுக்கேற்ப நம்மை சரிசெய்து கொள்ளும் திறமையையும் அதிகரித்துக் கொள்கிறோம். அன்றாட வாழ்வில் இதற்கான பல உதாரணங்களைக் காணமுடியும். நாம் கோபமாக இருக்கும் எவரையேனும் சந்திக்கும்போது, நம் விருப்பம் அல்லது நோக்கத்துக்கு ஏற்ற வகையில், சூழ்நிலைக்குப் பொருத்தமான சொற்களையும் குரலையும் (நாம் அறியாமலே) தேர்ந்தெடுத்து சூழலை சமாளிக்கிறோம். உதாரணமாக, சண்டை போட விரும்பினால் கடினமான வார்த்தைகளையும், சூழலை சுகலை நிலைக்குக் கொண்டுவர விரும்பினால் இதமான வார்த்தைகளையும் குரலையும் பயன்படுத்துகிறோம்.

மொழியை நெகிழ்ச்சியுடன் பயன்படுத்தும் திறமைதான் வாழ்க்கையின் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படுத்தும் சூழ்நிலைகளை எதிர்கொள்ளக்கூடிய திறனை அளிக்கிறது என்று கூறலாம். ஒரு மட்டத்தில், நம் மொழி, குறிப்பிட்ட ஒரு சூழ்நிலைக்கேற்ற வெளிப்பாடு அல்லது எதிர்வினையாக இருக்கிறது. மற்றொரு மட்டத்தில், நம் மொழிதான் அந்தச் சூழலை வடிவமைக்கிறது. நம்மைச் சுற்றி நிகழும் பல்வேறு நிகழ்வுகளை நமக்கு ஏற்படுத்தைதாக மாற்றிக் கொள்ளவும் நமது மொழி பயன்படுகிறது. நிகழும் சம்பவத்தில் நாம்

பங்கேற்பாளராக இருந்தாலும் சரி, பார்வையாளராக இருந்தாலும் சரி, மொழி நமக்கு இவ்வாறு உதவுகிறது.

நாம் ஒரு நிகழ்ச்சியில் நேரடியாகப் பங்கேற்றாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, அந்தச் சம்பவத்தை மீண்டும் விளக்குவதற்கு நாம் பயன்படுத்தும் மொழி, அச்சம்பவம் பற்றிய நமது எதிர்வினையைப் பாதிக்கிறது. உலகத்தின் பல பகுதிகளிலும் தினமும் ஆயிரக்கணக்கான நிகழ்வுகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவை நம்மை செய்தித்தாள்களின் வரணைகள் மூலமாக அடைகின்றன. நிகழ்ந்த சம்பவத்தைப் பற்றிய ஒரு சித்திரத்தை நாம் உருவாக்க அந்த செய்தித் தாள் உதவுகிறது. இதே போலத்தான் ஒரு குழந்தை, சாலையில் தான் கண்ட சம்பவத்தைத் தாயிடம் விவரிப்பதும். சம்பவத்தைப் பற்றிய வரணை எந்த அளவுக்குத்துல்லியமாக இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு செய்தித்தாள் அல்லது குழந்தை ஏற்படுத்திய சித்திரமும் துல்லியமாக இருக்கும். இங்கே நாம் பயன்படுத்தும் துல்லியம் என்ற வார்த்தையும் நபருக்கு நபர் வேறுபடும். ஏனென்றால், எந்த வகையான மொழியின் பயன்பாடும், வரணையாளரின் நோக்கத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. குழந்தை ஒரு விபத்தைப் பார்த்து பயந்து போயிருந்தால், அதை மிகைப்படுத்தி விவரிக்கும் வாய்ப்புதான் அதிகம். சம்பவத்தை மிகைப்படுத்துவதன் மூலம், தனக்கு ஏற்பட்ட அச்சத்தை நியாயப்படுத்திக் கொள்கிறது; தான் பார்த்த சம்பவத்தினால் ஏற்பட்ட பாதிப்பிலிருந்து அக்குழந்தை விடுபடவும் உதவியாக அமைகிறது.

இறுதியாக, மொழி நமது எதிர்பார்ப்புகளை வடிவமைக்கிறது. முறையாகவும், அமைதியாகவும் தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் நபர்கள், மற்றவர்களும் அவ்வாறே செய்ய வேண்டும் என எதிர்பார்க்கின்றனர். அதுபோலவே, ஒரு சம்பவத்தைத் தூண்டித் துருவி விசாரிக்கும் நபர், மற்றவர்களும் அந்த சம்பவத்தில் தான் கொண்டுள்ள அதே அளவுக்கு ஆர்வம் கொண்டவராக இருக்க வேண்டும் என தன்னை அறியாமலே எதிர்பார்க்கின்றார். இவ்வாறு விவரிப்பதற்கும் ஆய்வதற்கும் மொழியினைப் பயன்படுத்தும் நபர்கள் இவ்வாறான விவரிப்புகளுக்கும் ஆய்வுகளுக்கும் மொழியின் முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கான சூழலையும் உருவாக்குகின்றனர். ஆனால், இதுபோன்ற

காரணங்களுக்காக சமூகத்திலும் நிறுவனங்களிலும் மொழி பயன்படுத்தப்படவில்லை என்றால், இதுபோன்ற சூழலில் வளரும் குழந்தைகள் அமைதியான விவாதங்களையும் கவனமான விளக்கங்களையும் பழகும் வாய்ப்பு இருக்காது. பெற்றோரும் ஆசிரியரும் குழந்தைகளை அடக்கி ஆள்வதற்கு மட்டுமே மொழியைப் பயன்படுத்தும் சூழலைக் காணுகிற குழந்தைகள், மொழியினை அடுத்தவர்களை அடக்கி ஆளும் கருவியாகப் பார்க்கின்றனர். இவ்வாறு வளரும் குழந்தைகள், பெரியவர்களாகும்போது அடுத்தவர்கள் ஆணையிட்டால் மட்டுமே செயல்படும் நபர்களாகவே வளர்கின்றனர்.

நாம் இந்த அத்தியாயத்தைத் துவக்கும்போது சில கேள்விகளோடு துவக்கினோம். ஒரு குழந்தை தனது எண்ணங்களை, ஆர்வங்களை, மதிப்பீடுகளை உள்ளடக்கிய ஆளுமையை உருவாக்குவதில் மொழி எவ்வாறு பங்களிக்கிறது போன்ற சில வினாக்களைப் பார்த்தோம். இதற்கு இவ்வாறு பதிலளிக்கலாம்: மொழியினால் உருவாக்கப்படும் சூழலில் தான் குழந்தை வாழ்கிறது, வளர்கிறது என்பதால், அந்தக் குழந்தையின் ஆளுமையை மொழிதான் வடிவமைக்கிறது. இவ்வாறு வடிவமைக்கப்படும் மொழிச்சூழலை உருவாக்குவதில் ஆசிரியருக்கு முக்கியப் பங்கு உண்டு. ஒரு குழந்தை, மொழியைப் பயன்படுத்தும் நோக்கத்தை ஆசிரியர்கள் புரிந்துகொள்ள முயலும்போது குழந்தையும் மொழியை இதுபோன்ற வேறு காரணங்களுக்கும் பயன்படுத்த இயலும். ஆசிரியர்கள் இவ்வாறு நடந்து கொள்ளாமல், இதுதான் சரி இப்படித்தான் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற தமக்குத்தாமே கற்பிதம் செய்து கொண்ட விளக்கங்களோடு செயல்பட்டால் குழந்தை தனது கருத்தினையும் தான் சொல்ல நினைக்கும் தகவல்களையும் சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்த இயலாமல் போகும். இது குழந்தைகளின் மொழி வளப்படுவதற்கு மிகப்பெரிய தடையாகவே இருக்கும்.

2

பேசுதல்

நமது பள்ளிகளில் பேச்சு என்பது பெரும்பாலும் பாதகமான விஷயமாகவே பார்க்கப்படுகிறது. யாராவது பேச்சில் ஈடுபட்டால் அவர்களால் கற்றலுக்கு தேவையான கவனத்தை செலுத்த இயலாது என்றே கருதப்படுகிறது. எனவே, வகுப்பறையில் குழந்தைகள் பேசுவதை ஆசிரியர் கண்டால், பேச்சை நிறுத்துவதே அவரது முதல் பணியாக இருக்கும்! பள்ளி இடைவேளை நேரங்களில், அல்லது ஆசிரியர் முக்கியமான விஷயங்கள் ஏதும் சொல்லாமல் இருக்கும் நேரங்களில் மட்டுமே அவர்கள் தமக்குள் பேசிக்கொள்ள அனுமதிக்கப்படுகின்றனர்.

பேச்சு பற்றிய இத்தகைய பார்வை, கற்றலுக்கு மிகவும் ஆதார வளமாக இருக்கும் பேச்சினை புறந்தள்ளி விடுகிறது. கற்றலின் அனைத்துக் கட்டங்களுக்கும் இது பொருந்தும் எனினும், கற்றலின் ஆரம்ப நிலையில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. தொடக்க நிலையிலுள்ள குழந்தைகளுக்கு பேச்சு என்பது கற்பதற்கும், கற்றவற்றை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவும் அடிப்படை வழியாகும். குழந்தைகளை சுதந்திரமாகப் பேச அனுமதிக்காத பள்ளிகள் பயன்ற பள்ளிகள்தான். குழந்தைகள் பேசிக்கொள்ள அனுமதிக்காத ஆசிரியர்கள், புத்தகமோ மற்ற கல்விச் சாதனங்களோ வாங்க பண்மே இல்லை என்ற குற்றச் சாட்டை எழுப்பத் தகுதியற்றவர்கள். ஏனென்றால், செலவேதும் இல்லாத, மிகவும் பயன்தரக்கூடிய ஒரு ஆதாரத்தை அவர்கள் ஏற்கனவே வீணாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

குழந்தைகள் தமக்குள் பல்வேறு காரணங்களுக்காக பேசிக்கொள்கிறார்கள்; இவை அனைத்துமே ஆசிரியருக்கு நேரடியாகப் பயன்தரும் என்று கூறமுடியாது. உதாரணமாக,

தான் பார்த்த ஒரு வித்தியாசமான பொருளின் மீது அடுத்தவரது கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காகப் பேசுவதற்கும், சலித்துப் போன (போர் அடிக்கும்) நேரத்தில் சலிப்பைப் போக்க தமக்குள் அரட்டை அடிப்பதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. முதல் வகைப் பேச்சில், தான் கற்றதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும் செயல்பாடு அடங்கியுள்ளது. உதாரணமாக, ஆசிரியர் தன் பதிவேட்டில் ஏதோ குறித்துக் கொண்டிருக்கும் போது இரு குழந்தைகள் உரையாடுவதை பாருங்கள்.

- 1 : மூச்சர் ஒரு மோதிரம் போட்டிருக்காங்க.
- 2 : நீ இதற்கு முன்னாடி இதைப் பாத்ததில்லையா?
- 1 : இல்லை.... ஆமாம், ஆமாம். முன்னாடியும் நான் பாத்திருக்கேன்.
- 2 : ஆனாலும் அது கொஞ்சம் வித்தியாசமானது
- 1 : அவர் இதை புதுசா வாங்கியிருக்கார். இது கொஞ்சம் சிறிசு.
- 2 : இல்லை, இது மெல்லிசா இருக்குது.

இந்த உரையாடலை உற்றுநோக்கினால், பேசுவதன் மூலமாக அவர்களுக்கு கற்றுக் கொள்ள கிடைத்த வாய்ப்பு களை நாம் அறியலாம். முதல் குழந்தை ஆசிரியையின் விரலில் உள்ள மோதிரத்தைக் கண்டு அதைப்பற்றி பேசியிருக்கா விட்டால் அவர் தினமும் மோதிரம் அணிந்து வருகிறார் என்பதை நினைவுபடுத்தியிருக்க முடியாது. அதேநேரத்தில் இரண்டாவது குழந்தையால் ஆசிரியை அணிந்துவந்த பழைய மோதிரத்திற்கும் புதிய மோதிரத்திற்கும் இடையிலான வித்தியாசத்தைக் கண்டுபிடித்திருக்க முடியாது. மேலும் 'சிறியது'—'மெல்லியது' இவை இரண்டிற்குமிடையிலான வித்தியாசத்தையும் கண்டுபிடித்திருக்க முடியாது.

பேச்சின் பல்வேறு பரிமாணங்களைப் புரிந்து கொள்ள குழந்தைகளின் பேச்சுக்களைக் கேட்கும் வழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இது சொல்வதற்கு எளிதாகத் தெரியலாம், ஆனால் செய்வது மிகவும் கடினம். ஏனெனில், குழந்தைகள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கூறுவது பெரியவர்களாகிய நமது கடமை; அதைக் கேட்டு நடப்பது அவர்களது கடமை என்று நாம் என்னிப் பழகி விட்டோம். இத்தகைய எண்ணம், குழந்தைகளின் பேச்சைக் கவனிப்பது

விருந்து நம்மைத் தடை செய்கிறது. 'நன்கு கவனிப்பவர்' என்பவர் யார்? எந்தக் காரணத்திற்காகப் பேச்சு நடை பெறுகிறது என்பதை பொறுமையாகக் கவனித்து, எந்தக் காரணத்திற்காகபேச்சுதுவக்கப்படுகிறது என்று கண்டறிபவர் தான் பேச்சை நன்கு கவனிப்பவராவார்.

சாதாரணச் சூழலில் இரண்டு குழந்தைகளின் பேச்சு கீழ்க்கண்ட விஷயங்களை உள்ளடக்கியதாக இருக்கலாம்.

1. தாம் இதுவரை கவனிக்காமல் விட்டுவிட்ட பொருளில் தமது கவனத்தினைத் திருப்பலாம்.
2. அதனை சாதாரணமாக அல்லது கூர்மையாக உற்று நோக்கலாம்.
3. தாம் உற்றுநோக்கியவற்றை பரிமாறிக் கொள்ளலாம்.
4. தாம் உற்றுநோக்கியவற்றை ஏதாவது ஒரு வகையில் ஒழுங்குபடுத்தலாம்.
5. தாம் உற்றுநோக்கியவற்றைக் குறித்த தமது ஆணித் தரமான கருத்தைத் தெரிவிக்கலாம்.
6. தமது கருத்தை, தாம் சரி என்று கருதுவதற்கான ஆதாரங்களோடு விவாதத்தில் ஈடுபடலாம்.
7. இது இப்படித்தான் இருக்கும் என்று அனுமானிக்கலாம்.
8. தமது முந்தைய அனுபவங்களை நினைவு கூரலாம்.
9. அடுத்தவர்களது அனுபவங்களையும் உணர்வுகளையும் கற்பனை செய்யலாம்.
10. இதுபோன்ற சம்பவங்கள் தமக்கு நேரும்போது ஏற்படும் உணர்வுகளை கற்பனை செய்யலாம்.

குழந்தைகளின் பேச்சுக்களை கவனிக்கும் பழக்கம் நமக்கு இருக்குமானால், மேலே சொன்ன செயல்கள் மற்றும் இன்னபிற செயல்களுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளைக் கவனிக்க இயலும். இதுபோன்ற செயல்கள் வெறும் பேச்சோடு மட்டுமல்லாது அறிவார்ந்த செயல்களாகவும், பகுப்பாய்வுத் திறனையும் தமது அறிவினையும் பொருத்திப் பார்க்கும் செயல்களாகவும் இருக்கும். இங்கே கொடுக்கப் பட்டுள்ள பல்வேறு செயல்பாடுகளும் பேச்சின் மூலமாக குழந்தைகளின் இதுபோன்ற திறன்களை வளர்க்கும் குழல்களை உருவாக்க உதவியாக இருக்கும்.

தமது குழந்தைகளின் பேச்சினை வகுப்பறை வளமாகப்

பயன்படுத்த நினைக்கும் எந்த ஒரு ஆசிரியரும் தனது குழந்தைகள் வகுப்பறையில் பேசுவதற்கான சாதகமான சூழலை உருவாக்க வேண்டும். தமது செயல்கள் மற்றும் எதிர் வினைகள் மூலம் அவர்கள் சுதந்திரமாகப் பேசலாம் என்று காட்ட வேண்டும். அதனால் வகுப்பறை இரைச்சலும் குழப்பமும் நிறைந்த இடமாகிவிட வேண்டும் என்று பொருள் அல்ல. இதன் பொருள் என்னவென்றால், தான் சொல்வதை மற்றவர்கள் கேட்கிறார்கள், தான் பேசுவதை ஆசிரியர் விரும்புகிறார் என்ற எண்ணத்தை ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் ஆசிரியர் ஏற்படுத்த வேண்டும்.

பின்வரும் ஐந்து விதமான வாய்ப்புகளை தமது வகுப்பறையில் ஏற்படுத்தி குழந்தைகள் பேசுவதற்கு உற்சாகப்படுத்தலாம்.

1. தள்ளப்பற்றித் தானே பேசிக்கொள்வதற்கான வாய்ப்புகள்

குழந்தைகளுக்கு சுதந்திரத்தையும் வாய்ப்பையும் அளித்து விட்டால் போதும். தமது வாழ்க்கையைப் பற்றியும், நடந்த சம்பவங்களைப் பற்றியும், நடக்கவிருப்பதாக அவர்கள் நினைக்கும் நிகழ்வுகளைப் பற்றியும் பேசுவதை எல்லாக் குழந்தைகளும் விரும்புகிறார்கள். ஆனால், ஆசிரியர்களில் பலரும் குழந்தைகளின் சொந்த வாழ்க்கை அவர்களது பள்ளிக் கல்விக்குத் தொடர்பற்றது என்று நினைக்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட ஆசிரியர்கள், குழந்தைகள் தமது சொந்த வாழ்க்கை சாராத, பாடப்புத்தகங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள விஷயங்களை மட்டுமே விவாதிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றனர். இதுபோன்ற நிபந்தனைகளால், பல குழந்தைகள் வகுப்பறைகளில் எந்தவிதத்திலும் பங்கேற்க இயலாத நிலை உருவாகிறது. ஆசிரியர் விவாதிக்கும் சொந்த வாழ்க்கை சாராத தகவல்களில் குழந்தைகளுக்கு ஆர்வம் இல்லை; குழந்தைகளின் சொந்த வாழ்க்கை சார்ந்த விஷயங்களில் (உதாரணமாக, அவர்கள் வீட்டுக்கு உறவினர் ஒருவர் வந்தது, புயல் மழையால் வீட்டுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பு, அல்லது உடல்நலம் குன்றியது) ஆசிரியருக்கு ஆர்வமில்லை.

இதுபோன்ற சூழ்நிலைகளே குழந்தைகளை பாடத் திட்டத்திலிருந்து அந்தியப்படுத்துவதாக உள்ளன. தமது வீட்டு வாழ்க்கையில் என்ன நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது; தமது

கடந்தகால வாழ்க்கையில் என்ன நேர்ந்தது என்று பேசிக்கொள்ள குழந்தைகளுக்கு வாய்ப்புகள் அளித்து, குழந்தை அந்தியப்படாமல் தவிர்க்கலாம். இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைப் பேச குழந்தைகளுக்கு வாய்ப்புகள் அளிக்கப் பட்டால், தமது பல்வேறு வகையான அனுபவங்கள் குறித்து தமது கருத்துகளையும் உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தும் திறன் மெள்ள மெள்ள விரிவடையும்: பள்ளியில் போதிக்கப் படும் பல்வேறு பாடங்கள் புகட்ட விரும்பும் அறிவோடு தொடர்புபடுத்தி இயல்பாகக் கற்றுக்கொள்ள இது வழி செய்யும்.

2. பள்ளியின் பல்வேறு பொருட்கள் மற்றும் அனுபவங்கள்

குறித்து பேசிக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புகள்

நமது பள்ளிகளின் சுற்றுப்புறங்கள், புதியவற்றைக் கண்டு அறிவதற்கும் ஆய்ந்து நோக்குவதற்கும் சிறந்த வளங்களாகத் திகழ்கின்றன. பள்ளி எங்கே அமைந்திருந்தாலும் சரி, ஆய்வுக்கும் விவாதத்துக்கும் உதவக்கூடிய விஷயங்கள் அதைச் சுற்றி நிச்சயம் இருக்கும். உதாரணமாக, கடைகள், மரங்கள், கற்கள், பாறைகள், வீடுகள், தெருக்கள், மண், வாயிற்கதவுகள், பறவைகளின் கூடுகள், தேன் கூடுகள், மலர்கள், பட்டாம் பூச்சிகள், திறந்தவெளி சாக்கடைகள், குழாய்கள் போன்றவை. இதுபோன்ற எந்தவொன்றையும் கூர்மையான உற்று நோக்கல்களுக்கும், பார்த்த விஷயங்கள் பற்றிய கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்துகொள்ளவும், தாம் கண்டவற்றிலிருந்து உண்மைகளைத் தீர்மானிப்பதற்கும், அப்பொருட்களோடு மற்ற பொருட்களுக்கு உள்ள தொடர்பினைக் கண்டறியவும் பயன்படுத்தலாம்.

சிறு குழந்தைகளின் இதுபோன்ற திறன்களை வளர்த்தெடுக்க பேச்சு என்பது மிகவும் சிறந்த சாதனமாகும். கீழ்க்கண்ட சில செயல்பாடுகளைப் பாருங்கள். இந்த செயல் பாடுகளுக்காக ஆசிரியர் குழந்தைகளை சுற்றுலாவிற்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டியதெல்லாம் இல்லை. அதற்குப் பதிலாக குழந்தைகளை மூன்று அல்லது நான்கு நபர்கள் கொண்ட குழுக்களாக்கி அவர்களிடம் ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தை உற்றுநோக்கி அதனை பற்றிப் பேச்செய்தால் போதும். இதுவும் ஒரு சுற்றுலாவிற்கு எந்தவிதத்திலும்

குறைவில்லாத செயல்பாடாகும். சுற்றுலா அழைத்துச் செல்ல வாய்ப்புள்ள ஆசிரியர்கள் நிச்சயம் சுற்றுலா அழைத்துச் செல்லலாம். அருங்காட்சியகத்திற்கோ அல்லது தபால் அலுவலகத்திற்கோ அழைத்துச் செல்ல என்னால் இயலாது என்று ஆசிரியர்கள் கூறலாம். ஆனால் பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள ஒரு உடைந்த பாலத்தை அல்லது திறந்தவெளி சாக்கடையைப் பார்வையிட அழைத்துச் செல்லலாம் அல்லவா? பயணத்தின்போது தாம் கண்ட விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்ள போதுமான அளவிற்கு வாய்ப்பு அளிப்பதே மிகவும் அடிப்படையான தேவையாகும்.

3. படங்களைப் பற்றிப் பேசுதல்

படங்கள் என்பது படைப்பாற்றலோடு பகுப்பாய்வு செய்து பேசுவதற்கு வலுவான வளமாகும். இந்த நோக்கத்திற்காக எந்தவிதமான படங்களையும் பயன்படுத்தலாம். நாளிதழ் களிலும் வாராந்திர பத்திரிகைகளிலும் விளம்பரங்கள் மற்றும் செய்திகளின் ஒரு பகுதியாக வரக்கூடிய படங்களே இதற்குப் போதும். இவை தவிர, நாட்காட்டிகள், படவில்லைகள், சுவரொட்டிகள், அடையாள அட்டைகள் போன்றவற்றிலும் படங்கள் நிறையவே உள்ளன. இது கிராமங்களிலும் கிடைக்கக் கூடியதே. இதுபோன்ற படங்களின் தொகுப்பினை தமது வகுப்பறைக்காக ஒருமுறை சேகரித்தால் ஒரு ஆண்டிற்கு மட்டுமல்ல, பல ஆண்டுகளுக்கும் பயன்படுத்தலாம்.

ஒரு பள்ளிக்கூடத்தால் சிறிது தொகை ஒதுக்கி செலவிட இயலும் என்ற நிலையில், படக்கதை புத்தகங்களை வாங்கி வைப்பது குறித்தும் யோசிக்கலாம். நமது இந்திய மொழி ஒவ்வொன்றுமே போதுமான அளவிற்கு குழந்தைகள் இலக்கியத்தைக் கொண்டுள்ளது. ஆனால், ஆசிரியர்களில் பலரும் இதில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. ஒரு பள்ளியில் இது போன்ற புத்தகங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு இருந்தாலும் அவை கிழியாமலும் சேதப்படாமலும் பாதுகாக்க வேண்டியிருப்பதால் அவை பத்திரமாக அலமாரிகளில் பூட்டப்பட்டே கிடக்கின்றன. படக்கதைகளை குழந்தைகள் பயன் படுத்த நினைக்கும் ஆசிரியர்கள், குழந்தைகளிடையே புத்தகங்களைப் பராமரிக்கும் திறன்களை வளர்க்க முயற்சிக்க வேண்டும். அவர்களிடையே பல்வேறு புத்தகங்களை அளித்து

பேசுதல்

புத்தகங்களின் மூலைகள் மழுங்காமல் பக்கங்களை எவ்வாறு திருப்ப வேண்டும் என்ற சாதாரண விஷயத்தில் துவங்கி பல்வேறு வகையான பராமரிப்புப் பணிகளிலும் ஈடுபடுத்தி பயிற்றுவிக்க வேண்டும். இதுபோன்ற சின்னச் சின்ன விவரங்களில் குழந்தைகள் கவனம் செலுத்தத்துவங்கும்போது புத்தகமென்பது கற்றலுக்கான மதிப்புமிக்க வளமென்ற கருத்தோட்டமும் கூடவே வளரும்.

ஒரு குழுவாக குழந்தைகளை அமர வைத்து, படத்தை அளித்து அதைப் பற்றிப் பேசுவைப்பது மிகவும் பயனுள்ள செயல்பாடாகும். இது திட்டமிட்ட ஏற்பாடாக இல்லாமல் இயல்பாக நடத்தப்படுமானால் மேலும் நலம் பயக்கும். குழந்தைகள் எந்தவிதமான செயற்கைத்தன்மையும் இல்லாமல் சரளமாகப் பேச வாய்ப்பளிக்க இதுபோன்ற முயற்சிகள் பயன்படும். குழந்தைகள் பேசுகின்ற பல்வேறு கோணங்களை, அவர்களின் பல்வேறு பார்வைகளை நாம் புரிந்துகொண்டு அவர்களின் மொழி ஆளுமையை வளர்க்கும் விதமாக இந்த உரையாடல்களை மேலும் பயனுள்ளதாக மாற்றமுடியும். குழந்தைகளை நோக்கி ஆசிரியர் எழுப்பும் ஒவ்வொரு கேள்வியும் குழந்தைகளின் பல்வேறு பதில்களை நோக்கியதாக இருக்கிறது. குழந்தைகளின் கருத்தோட்டத்தையும் பதில்களையும் வளர்க்க கேள்விகளை எவ்வாறு சிறப்பாகப் பயன்படுத்த முடியும்? கீழ்க்கண்ட படிநிலைகளைப் பயன்படுத்தி, குழந்தைகளிடையே பல்வேறு கேள்விகள் எழுப்பி அதற்கு பதிலளிக்க வைக்கலாம்.

அ) கண்டறிதல்: இது ஒரு படத்திலுள்ள பல்வேறு பொருட்களைக் கண்டறிய உதவும் படிநிலை ஆகும். ‘இந்தப் படத்தில் நடைபெறுவது என்ன?’ ‘படத்தில் ஒரு எலி இருக்கிறதா?’ ‘அந்த சைக்கிளின்மீது அமர்ந்திருப்பவர் யார்?’ ‘அந்தப் பையன் எவ்வளவு பெரியவன்?’ இப்படிப்பட்ட கேள்விகளை எழுப்பலாம்.

ஆ) காரணகாரியம் அறிதல்: ஒரு செயலுக்கான காரணகாரியத்தைப் பற்றி யோசித்து பதிலளிக்கும் முயற்சி இது படத்தில் காட்டப்பட்ட விஷயம் குறித்து குழந்தை அளிக்கும் எந்தவிதமான காரணத்தையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு தான் சரியென்று நினைப்பதையும் (இதுதான் சரி என்று வலியுறுத்திக்

கூறாமல்) இதுவும் கூட ஒரு காரணமாக இருக்கலாம் அல்லவா என்ற ரீதியில் கூறலாம். மாதிரிக்கு சில கேள்விகள்: 'இந்தப் படத்திலுள்ள சிறுமி ஏன் அழுது கொண்டிருக்கிறாள்?' 'அந்த மோட்டார் சைக்கிளின் பின்புறத்தை நம்மால் ஏன் காண முடியவில்லை?' 'அந்த சுண்டெலி ஏன் மறைந்து கொண்டுள்ளது?'

- இ) பிம்பப்படுத்தல்: இந்த நிலையில், படத்தில் காட்டியுள்ள சூழலில் குழந்தை தன்னை நிறுத்திக் கொண்டு கற்பனை செய்ய விட வேண்டும். கற்பனையான சூழலில் குழந்தைகள் தம்மை நிறுத்திக்கொண்டு அந்த இடத்தில் அவர்கள் நினைக்கக்கூடியதைப் பகிர்ந்து கொள்ள ஊக்கப்படுத்துவதுதான் இந்த முயற்சியின் நோக்கம். உதாரணமாக சில கேள்விகள்: 'அந்த மரத்தில் நீ அமர்ந்திருந்தால் எதையெல்லாம் பார்க்க முடியும்?' 'சைக்கிளில் உள்ள மனிதனிடம் அந்தக் குழந்தை என்ன சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்?' 'அந்த சுண்டெலி என்ன யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்?'
- ஈ) ஊகம் செய்தல்: இந்தப் படத்திலையானது, குழந்தை எதிர்காலத்தில் நடக்கும் பல்வேறு நிகழ்வுகளின் போக்கு குறித்து யோசிக்க உதவிசெய்கிறது. அடுத்ததாக என்ன நடக்கும் என்பது குறித்து யோசிக்க ஊக்கழுட்டுவதே இம்முயற்சியின் நோக்கமாகும். மாதிரிக்கு சில கேள்விகள்: 'இந்த மனிதன் இங்கிருந்து எங்கே செல்லலாம்?' 'அந்தச் சிறுமி வீட்டில் என்ன செய்து கொண்டிருக்கலாம்?' 'அவளது வீட்டை அவள் எவ்வாறு அடையலாம்?'
- உ) ஒப்புமைப்படுத்துதல்: படத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள காட்சியோடு தமது வாழ்க்கையின் நிகழ்வுகளை ஒப்பிட்டுப் பதிலளிக்கும் விதமாக கேள்விகள் எழுப்ப இம்முயற்சி உதவுகிறது. சில கேள்விகள்: 'மோட்டார் வண்டியில் எப்போதாவது சென்றிருக்கிறாயா?' 'எப்படி இருந்தது?' 'யாராவது முன்பின் தெரியாத நபரோடு பழக நேர்ந்தபோது என்ன நிகழ்ந்தது?'

4. கதைகளைக் கேட்டல், அவற்றைப் பற்றிப் பேசுதல்

கதைகளை நாம் கேட்க நேரும்போதெல்லாம் அதில் நடைபெறும் சம்பவங்கள் மற்றும் அதன் பாத்திரங்களைச் சுற்றி

நமது மனம் சஞ்சரிக்கத் துவங்குகிறது. நாம் வாழ்க்கையில் பார்த்திராத நிகழ்வுகளைக் கொண்டதாகவே பல கதைகளும் உள்ளன. ஆனாலும் அவற்றின் நிகழ்வுகளை நம்மால் கற்பனை செய்ய முடிகிறது. அதுபோலவே, கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களைப் போன்ற நபர்களை நாம் சந்தித்திராத போதும் அந்த பாத்திரங்களின் ஒரு பிரதிமையை நம்மால் ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியும். அறிமுகமில்லாத நிகழ்வுகளும் நபர்களும் நமக்கான உலகில் ஒரு அங்கமாக மாற இக்கதைகள் உதவுகின்றன. நமது வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற உண்மையான நிகழ்வுகளைப் போலவே இந்தக் கதைகளின் நிகழ்வுகளைப் பற்றியும் நாம் அவ்வப்போது பேசும் அளவுக்கு இவைநம்மோடு ஒன்றிவிடுகின்றன. நாம் படிக்கும் கதைகள், பார்க்கும் திரைப்படங்கள், செய்திகள் போன்றவற்றைப் பற்றியும் நாம் நமது சொந்த விஷயங்களைப் போல விவாதிப்பதும் இப்படித்தான். கதைகள்—உண்மையானதோ அல்லது யாராலாவது பின்னப்பட்டதோ—எதுவாக இருப்பினும் நமது கவனத்திற்கு வந்துவிடுகின்றன. நாம் நமது வசதிக்கேற்றபடி இவற்றை எந்தவிதமான சிரமமோ அல்லது அதிக அளவிலான முயற்சியோ இல்லாமல் பயன்டுத்திக் கொள்ள முடியும்.

கதைகளை நாம் கேட்கும்போது, நிகழ்வுகளைப் பற்றியும் கதையின் பாத்திரங்களைப் பற்றியும் நமக்கான புரிதல்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு எதிர்வினை புரிகிறோம். ஆனால் நாமே கதை சொல்லும்போது நமது வசதிக்கேற்றபடி கதைகளை, நிகழ்வுகளை மாற்றி அமைக்கிறோம். நாம் விவரிக்கும் நிகழ்வு உண்மையானதாக இருந்தால், நடந்ததை நடந்தபடி விவரிக்க முயற்சி செய்கிறோம். ஆனால் நடந்ததை நடந்தபடியே சொல்வது எவராலும் இயலக்கூடியதில்லை. கொஞ்சமாவது பிறழ்வுகள் இருக்கும். ஏனென்றால், நடைபெற்ற நிகழ்வில் சொல்லப்படும் கதை கற்பனைக் கதையாக இருந்தால், கேட்பவரைக் கவர்வதற்காக இன்னும் கொஞ்சம் சுதந்திரமாக கதையின் நிகழ்வுகளை மாற்றிக் கொள்கிறோம். இவ்விரண்டு வகைகளில் எதுவாயிருப்பினும், கதைகளைக் கூறுவதில் இரண்டு முக்கியமான படிகள் உள்ளன. (1) கதையின் நிகழ்வுகளையும் பாத்திரங்களையும் வசதிக்கு ஏற்றபடி மாற்றி அமைப்பது; (2) கதையினை நமது

வாசகனுக்கு ஆர்வமுட்டக்கூடியதாகப் புனைவது. இந்த இரண்டுக்குமே மொழியை நன்கு பயன்படுத்த வேண்டிய தேவை இருக்கிறது. சொல்லப்போனால், எந்தவிதமான கதைக்கும் மொழியைப் படைப்பாற்றலோடு பயன்படுத்த வேண்டிய தேவையிருக்கிறது. கதைகளைக் கேட்டல், மொழி படைப்பாற்றலோடு பயன்படுத்தப்படுவதை கவனிப்பதற் கான வாய்ப்பாக அமைகிறது. எனவேதான் கதை சொல்வது என்பது சிறு குழந்தைகளுக்கான ஆசிரியருக்கு சிறப்பான தொரு வளமாகக் கருதப்படுகிறது.

ஒருசில ஆசிரியர்கள் கதை சொல்வது என்பது ஒரு கலை என்றும், அந்தக் கலை சிலருக்கு மட்டுமே கைவரக்கூடியது என்றும் நம்புகின்றனர். இது துரதிருஷ்டவசமானது. கதை கேட்பதால் ஏற்படக்கூடிய மகிழ்ச்சி குழந்தைகளுக்குக் கிடைக்காமல் ஏங்க வைக்கிறது. சொல்லக்கூடிய கதை நல்ல கதையாக இருந்தால் குழந்தைகள் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவார். கதை சொல்லும் கலை தொடர்ந்து பயிற்சி செய்வதால் மட்டுமே வாய்க்கும். இதில் அவசியமானது என்னவென்றால், நல்ல கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, அடிக்கடி சொல்ல வேண்டும். ஒரு கதையை ஒரு முறைதான் சொல்ல வேண்டும் என்பதில்லை. பலமுறை சொல்லக்கூடியதான் கதைகள் பல உள்ளன.

கதையைச் சொன்னபிறகு அதைப் பற்றிப் பேசுவதும் சிக்கலான விஷயம். கதையில் கூறப்பட்ட நீதி குறித்தே பல ஆசிரியர்களும் பேச விரும்புகிறார்கள். கதையைக் கூறி முடித்ததும் அவர்கள் கேட்பது—‘இந்தக் கதையிலிருந்து நீங்கள் என்ன தெரிந்து கொண்டார்கள்?’ என்பதே. இந்தக் கேள்வி, அர்த்தமுள்ள விவாதத்துக்கான துவக்கமாக இருக்க முடியாது. ஒரு கதையில் ஏதாவது நீதி இருக்கிறதா—இல்லையா என்பது குழந்தைகளுக்கு முக்கியமில்லை. அவர்களைப் பொருத்தவரை அந்தக் கதையே முக்கியம். நேரடியாக கதையின் நீதி என்ன என்று கேட்கும் ஆசிரியர், அந்தக் கதையின் கருத்தை குழந்தைகள் தாமே சொந்தமாக அறிய முயலுவதற்குத் தடையாக இருக்கிறார். குழந்தை, வார்த்தை பிசுகாமல் கதையினை ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவிலேயே கூற வேண்டும் என்று சில ஆசிரியர்கள் எதிர்பார்ப்பதும் இதேபோன்றதுதான். இதுவும் குழந்தைகளின் மொழி வளர்ச்சிக்கு உபயோகமாக

இருப்பதில்லை. கதைகளின் ஓட்டத்தைப் பற்றி குழந்தைகள் அதிகமாக யோசித்து மகிழ்ந்தால் அது எதிர்காலத் தேவைகளுக்கு (தேர்வில்எழுதுவது அல்லது கூறுவது போன்ற) பொருத்தமானதாக அமையாது என்றும் நினைக்கின்றனர்.

கதை கேட்பவர்களிடம் முக்கியமாக ஏற்படவேண்டிய தன்மை—கதையோடு தம்மை ஏதாவது ஒரு விதத்தில் தொடர்புபடுத்திக் கொள்வது என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கதைகளைக் கேட்கும் ஒவ்வொரு குழந்தையும் (தனக்கேயுரிய பாணியில்) தன்னை தொடர்புபடுத்திக் கொள்ளவே செய்கின்றனர். அதேநேரத்தில் குழந்தைகளின் ஆளுமையும் கடந்தகால அனுபவங்களுமே இந்தத் தொடர்பு படுத்தலைத் தீர்மானிக்கின்றன. ஒரு கதையால் வர்ணிக்கப் படுவதைவிட வித்தியாசமான கோணத்தில் ஒரு பாத்திரத் தைப் பற்றிய கருத்தோட்டத்தைக் கற்பனை செய்யலாம். கதையில் நிகழக்கூடிய ஏதாவது ஒரு நிகழ்வு மற்ற நிகழ்வு களைவிட உள்ளிதியாக பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதாக அமையலாம். ஒரு கதையினையும் அதன் பாத்திரங்களையும் நாம் நினைக்கும் விதத்தில் (அர்த்தமான விதத்தில்) உரு மாற்றம் செய்துகொள்ளும் சுதந்திரம் ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் இருக்க வேண்டும். உதாரணத்திற்கு, ஒரு கதையில் வரும் ஆசிரியரின் பாத்திரம் ஆன் என்று கூறப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், ஒரு குழந்தை அந்தப் பாத்திரத்தில் ஒரு ஆசிரியையாகவும் யோசிக்கலாம். குழந்தைகளின் படைப்பாற்றல் திறனிலும் கற்பனைத் திறனிலும் நம்பிக்கையுள்ள ஒரு ஆசிரியர் குழந்தைகளுக்கு நல்ல வாய்ப்புகளை நிறையவே அளிக்கிறார். இதன் மூலம் குழந்தைகள் கதைகளை தாம் நினைக்கும் விதத்தில் நீட்டியும், சுருக்கியும், மாற்றி அமைத்தும் பாத்திரங்களின் குணநலன்களை மாற்றியும் கதைகளை தமது கதைகளாக மாற்றிக்கொள்ளும் சுதந்திரத்தையும் அளிக்கிறார். ஆனால், இது போன்ற வாய்ப்புகளை கதைகளை சொல்லி முடித்தவுடன் கொடுக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. பொதுவாகவே கதைகளை சொன்னவுடன் முற்றிலும் வேறு செயல்பாடுகளில் ஈடுபடுவதே நன்மை பயக்கும்.

கதை வங்கி

குழந்தைகளுக்குக் கூறுவதற்கேற்ற நல்ல கதைகளை எங்கிருந்து தேர்வு செய்வது என்பதே பல ஆசிரியர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. வார இதழ்களிலும் செய்தித் தாள்களிலும் வரக்கூடிய கதைகளை உரக்க வாசித்துக் காட்டி திருப்திப் படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

அறுபது எழுபது கதைகள் அடங்கிய கதைத் தொகுப்பை ஆசிரியர்கள் எளிதாக உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும். இத்தகைய கதைவங்கிக்கான கதைகளை கீழ்க்கண்ட வற்றிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கலாம்.

- பஞ்சதந்திரக் கதைகள், மகாபாரதக் கதைகள், விக்கிரமாதித்தன் கதைகள், மந்திரக் கதைகள்
- இந்தியா மற்றும் உலக அளவில் கிடைக்கும் பல்வேறு நாட்டுப்புறக் கதைகள்
- நாம் வசிக்கும் கிராமங்களில் புழங்கும் கதைகள். இவற்றை கிராமப் பெரியோர்களின் உதவியுடன் தொகுக்க முடியும்
- வரலாற்றுக் கதைகள்
- சொந்தக் கிராமங்களிலும் பக்கத்துக் கிராமங்களிலும் நடைபெற்ற சம்பவங்களைக் கதைகளாக்கிக் கூறுதல்

5. நடிக்க வைத்தல்

கதைகளும் நாடகங்களும் நெருங்கிய தொடர்புடையவை. ஆசிரியர்கள் அவ்வப்போது ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்கு வெற்றிகரமாகச் செல்ல முடியும். ஒரு கதையைக் கேட்கும் குழந்தை, கதையில் வரும் வெவ்வேறு பாத்திரங்களாக தனக்குள் மாறிக் கொள்கிறது. இதே மாற்றம்தான் நாடகத்திலும்—ஆனால், வெளிப்படையான முறையில் நேர்கிறது. ஒருநாடகத்தில் நடைபெறுவது என்ன? வசனங்கள், அசைவுகள் மற்றும் உடலசைவுகள் மூலமாக குழந்தைகள் பல்வேறு பாத்திரங்களை நடித்துக்காட்டுகின்றன. அப்போதும் அவர்கள் ஒரு கதை கேட்பவனைப் போலவே அந்தப் பாத்திரமாகவே மாறி, அந்தப் பாத்திரத்தின் நிலையை கற்பனை செய்துகொண்டு, அந்த நிலையிலிருந்து நடிக்க வேண்டியுள்ளது. கதை கேட்பதற்கும் நாடகத்துக்கும் என்ன வேறொருவராகக் கொண்டு என்றால், நாடகத்தில் தன்னை வேறொருவராகக்

கற்பனை செய்வதை அதிக முனைப்புடன் செய்ய வேண்டியுள்ளது. கற்பனை செய்துகொண்ட சூழலுக்கும் கற்பனைப் பாத்திரத்திற்கும் ஏற்ப வசனங்களையும் உடலசைவுகளையும் முடிவு செய்ய வேண்டியுள்ளது. எனவே, கதையை மேம்படுத்திக் காட்ட நாடகத்தில் நிறைய வாய்ப்பு உள்ளது. இதில்தான் பேசுத்திறனை வளர்த்தெடுப்பதில் நாடகம் மிகச்சிறந்த கருவியாக கருதப்படுகிறது.

ஆனால் பள்ளிகளில் நடைபெறும் நாடகங்களில் குழந்தைகள் தாமாகவே தமக்குள் இருப்பதைக் கொண்டு வளரும் வாய்ப்புகளை அளிப்பதாக பெரும்பாலும் இல்லை. குழந்தைகளுக்கு குறிப்பிட்ட பாத்திரங்கள் தரப்படுகின்றன. மனனம் செய்ய வேண்டிய வசனங்களும் அளிக்கப் படுகின்றன. நாடகம் ஒரு சிறப்பு நிகழ்வாகக் கருதப்படுகிறது. குழந்தைகளின் மொழியை வளர்ப்பதில் நாடகங்களுக்கு உள்ள பங்கு சிறிதும் கருத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை. விருந்தினர்களின் முன்னால் நிகழ்த்தப்படும் இறுதி நிகழ்வில் மிகக் குறைந்த குழந்தைகளே ஈடுபடுத்தப்படுகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் நாடகத்தில் ஏதாவது தவறு நேர்ந்துவிடுமோ என்ற பதட்டத்திலேயே இருக்கின்றனர். எனவே நகைச்சுவை உணர்வுக்கோ சுதந்திரத்திற்கோ இடமே இல்லை. ஆனால், மொழிச் செயல்பாட்டுக்கான கருவியாக நாடகத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டுமானால், சுதந்திரமும் நகைச்சுவை உணர்வுமே முக்கியமான அம்சங்களாகும்.

மொழிக் கற்பித்தலுக்கான சாதனமாக நாடகங்களைப் பயன்படுத்த விழையும் ஆசிரியர்கள் எப்போதும் இதனை மனதில் கொள்ளவேண்டியது அவசியம்: நாடகம் என்பது சிறப்பு நிகழ்வோ அல்லது அசாதாரண நிகழ்வோ அல்ல; குழந்தைகளின் வாழ்வில் ஒரு அங்கம். குழந்தைகள் எல்லா நேரங்களிலும் நாடகத்தின் உத்திகளை—வேறொருவர் போலப் பேசுதல், மிகைப் படுத்திக் கூறுதல், நடித்தல் போன்ற வற்றை—செய்து கொண்டேதான் இருக்கின்றனர். அவர்களின் விளையாட்டு நடவடிக்கைகளில் நாடகம் பிரிக்க முடியாத அங்கமாகவே இருக்கிறது. நாடகத் திறன் இல்லாத குழந்தை என்று எந்த குழந்தைக்கையையும் கருத இயலாது. ஆனால் வகுப்பறையில் தமது நடிப்புத்திறனை வெளிப்படுத்த சிலர் விரும்பாமலும் இருக்கலாம். வகுப்பறை என்பது நாடகத்துக்கு வேறுபாடு என்றால், நாடகத்தில் தன்னை வேறொருவராகக்

பொருத்தமான இடமல்ல எனவும் அவர்கள் கருதலாம். இதுபோன்ற நேரத்தில்தான் ஆசிரியர் வித்தியாசமாகச் செயல்பட வேண்டியுள்ளது. தனது செயல்பாடுகள் மற்றும் நடவடிக்கைகள் மூலமாக வகுப்பறையும் நடிப்பதற்கு ஏற்ற இடம்தான் என்றும், அங்கு நம்மால் நடிக்க இயலும் என்ற உணர்வினையும் குழந்தைகளிடையே ஏற்படுத்த வேண்டியுள்ளது. ஆனால், இது போன்ற சுதந்திரமான குழல் வகுப்பறையில் நிலவச் செய்ய எந்த ஒரு தனிப்பட்ட தொழில் நுட்பமும் இல்லை. குழந்தைகளின் பேச்சுகளை தொடர்ந்து கேட்பதன் மூலமாகவும், அவர்களது வாழ்க்கையில் நடை பெறக்கூடிய பல்வேறு நிகழ்வுகளை தங்குதடையில்லாமல் பேச மென்மையாக உற்சாகப்படுத்துவதன் மூலமும்தான் இதுபோன்ற சுதந்திரமான குழலை உருவாக்க முடியும்.

அரங்கேற்றப்படும் நாடகத்திற்கும், அன்றாட நிகழ்வாக நடத்தப்படும் நாடகத்திற்கும் நிறையவே வேறுபாடுகள் உண்டு என்பதையும் நாம் அவசியம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். நாம் இங்கே அலசுவது இரண்டாவது வகை. இந்த வகை நாடகத்திற்கு முறைப்படுத்தப்பட்ட வசனங்கள், திரைக்கதை, குறிப்பிட்ட வகையான ஒப்பனைகள், ஒத்திகைகள், விளக்குகள் போன்ற வற்றுக்கான தேவைகள் இல்லை. ஏதாவது ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றி யாராவது ஒருவர் விளக்கினால் அதுவே நடிப்பதற்கு போதுமானதாக இருக்கும். குழந்தைகள் சொந்தமாகப் பேசி நடிப்பதன் மூலமே சிறந்த நாடகங்கள் உருவாகும். இதுபோன்ற நாடகங்கள் உருவாக குழந்தைகள் அன்றாட வாழ்க்கையில் தாம்பார்த்தவற்றை, உணர்ந்தவற்றை, சுதந்திரமாகப் பகிர்ந்துகொள்ளக்கூடிய களமாக நாடகம் நடிக்கும் இடம் (இங்கே நமது வகுப்பறை) இருக்க வேண்டும். உதாரணமாக ஒரு பேருந்து எப்படி நின்றது? பயணிகளில் சிலர் எவ்வாறு இறங்கினர்? எவ்வாறு சிலர் பேருந்தினார்கள்? பேருந்து எப்படிப் புறப்பட்டது? பேருந்தில் என்ன நிகழ்ந்தது? என்பதைப் பற்றிய சிறு தயாரிப்பில் வகுப்பிலுள்ள நாற்பது ஐம்பது குழந்தைகளும் பங்கேற்றால் அது சிறந்த நாடகமாக அமைய இயலும். அதேபோல, வகுப்பறையில் ஆசிரியர் கூறும் கதைகளும் சிறந்த நாடகத்திற்கான கருவாகப் பயன்படுத்த இயலும். நாம் தேர்ந்தெடுக்கும் கதையில் குறைவான பாத்திரங்களே இருந்தால் சுமார் ஐந்து குழந்தைகள் கொண்ட

குழுக்களாக்கி தனித்தனியே நடித்துக் காட்டச் சொல்லலாம். ஒவ்வொரு குழுவுக்கு ஒரு கதையைக் கொடுத்தும் முயற்சி மேற்கொள்ளச் செய்யலாம். ஒரு விஷயத்தில் நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும்: எக்காரணம் கொண்டும் குழந்தைகள் இடையே போட்டிஎன்றெல்லாம் சொல்லிவிடக்கூடாது. இது தேவையில்லாத பதற்றத்தையும் ஆசிரியரைச் சார்ந்து நிற்க வேண்டிய நிலையையும் ஏற்படுத்துவிடும்.

இயல்பாக எழும் நாடகங்களில் குழந்தைகளின் இளம் பருவத்திலேயே ஈடுபடச் செய்வது, பிற்காலத்தில் வாசிப்பு மேம்படுவதற்கு நல்லதொரு அடித்தளமாக அமைகிறது. நடிப்பிற்கும் வாசிப்பிற்கும் இடையிலான இணைப்பு நேரடியானதல்ல என்றாலும், வாசிப்பு மேம்பட நடிப்பு பலவிதத்தில் பயனுள்ளதாக இருக்கும். உடலசைவுகள் (பல்வேறு செய்கைகள் செய்தல், உடலை வளைத்தல்), வார்த்தைகளைப் பேசுவது போன்ற வற்றுக்கு நாடகம் தெளிவான வாய்ப்பளிக்கிறது. கதைகளைக் கேட்பது போலவே நாடகங்களில் பங்கேற்றல் என்பதும் ஒரு கற்பனையான உலகில் (தனக்கு நேரடியாகத் தொடர்பில்லாத நிகழ்வுகளில்) சஞ்சரிக்க உதவுகிறது. இந்தத் திறனே ஒரு நல்ல வாசகனுக்கும் அடிப்படைத் தேவையாகும். தன் முன்னே இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக எண்ணுவதும், அது இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு அதற்கேற்றபடி நமது எண்ணங்களை வெளிப் படுத்துவதுமே இந்தத் திறனாகும்.

ஆசிரியரின் செயல்பாடுகள்

குழந்தைகள் பள்ளியில் சேரும்போதே தமது தாய்மொழியின் அடிப்படைக் கட்டமைப்புகளைப் பற்றிய அறிவில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில் தேர்ந்தவர்களாகவே வருகின்றனர். பல்வேறு வகையான குழல்களுக்கும் நபர்களுக்கும் ஏற்றதாக மொழியை எப்படிப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் அறிந்து வைத்திருக்கின்றனர். ஐந்து வயதுடைய ஒரு குழந்தை, தான் அடிக்கடி கேட்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தான் கேட்டதை செயல்களாக மாற்றும் (உதாரணமாக யாராவது தண்ணீர் கேட்டால் கொண்டுவந்து கொடுப்பதும் அவர் குடித்து விட்டுத் தரும் குவளையினை அதன் இடத்தில் மீண்டும் கொண்டுவைத்தல்) திறனைக் கொண்டதாக

இருக்கிறது. பல்வேறு நபர்களின் பேச்சுகளை உற்றுநோக்கி அவர்களுக்கிடையிலான உறவு மற்றும் அவர்களின் ஆளுமை குறித்து அறிவுபூர்வமான யூகங்களை உருவாக்கும் திறனும் அவர்களிடம் உள்ளது. தமது அன்றாட வாழ்க்கையில் நிகழும் சம்பவங்களின் மூலமாக தாமாகவே இத்திறன்களைப் பெறுகின்றனர்; போதனையால் அல்ல. குழந்தையைச் சுற்றியுள்ள சமூகத்தின் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் குழந்தையின் கவனத்தை ஈர்த்து அதன் மொழி ஆளுமையின் ஒரு அங்கமாக மாறி விடுகிறது.

இத்தகைய திறன்களைப் பெற்றுள்ள குழந்தைகளை ஆசிரியர்களாகிய நாம் மதிக்க வேண்டும். உண்மையில் நாம் புதிதாகக் கற்றுத்தர ஏதுமில்லை. அவர்கள் ஏற்கெனவே கற்றுக் கொண்டவற்றைப் பயன்படுத்துவதற்கான சூழல்களை உருவாக்கிக் கொடுத்தால் போதும். அவ்வாறு குழந்தைகள் பேசும்போது நம் எதிர்வினைகள் (நமது செயல்கள்) குறித்து நாம் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். குழந்தைகள் பேசுவதைக் கேட்கும்போதும், உரையாடும்போது நாம் கீழ்க்கண்டவற்றில் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

1. குழந்தை சொல்ல விரும்புவதை முழுவதுமாக சொல்ல அனுமதித்தல்.
2. குழந்தை சொல்லவரும் விஷயத்தில் ஆர்வம் காட்டுதல்.
3. குழந்தை சொல்லும் தகவலைத் திருத்துகிற அல்லது அத் தகவலுடன் நமக்குள்ள முரண்பாட்டை வெளிப் படுத்துகிற ஆவலைக் கட்டுப்படுத்தல்.
4. குழந்தை சொல்லவரும் தகவல் குறித்து மேலும் பல வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி முழுமையான, பண்பட்ட வாக்கியங்களாக்க முயற்சிக்க வேண்டும். சரி, சரியல்ல என்றெல்லாம் கூறுதல் குழந்தைகளை ஊக்கப்படுத்தாது. உதாரணமாக, ஒரு குழந்தை 'ஒரு மரத்தில் ஒரு அணில்...' என்று கூறும்போது, 'அணில் ஒரு மரத்தில் ஏறும்போது நீ பார்த்தாயா?' என்ற ரீதியில் பேசி உற்சாகப்படுத்த வேண்டும்.
5. குழந்தையிடம் மேலும் விவரங்களைக் கேட்டறிவதும், குழந்தை யோசிக்காத புதிய கோணத்தினை நோக்கி திரும்ப உதவுவதும் அவசியமாகும்.

குழந்தைகளுடன் இவ்வாறு பேசுவதற்கு போதுமான பயிற்சி தேவைப்படுகிறது. குழந்தையின் சமூக ஆளுமையையும், அது சமூகத்தில் நடந்துகொள்ளும் விதத்தையும் வடிவமைப்பதில் பேச்சு என்பது ஒரு முக்கியமான வளமாக இருக்கிறது என்பதை முக்கியமாக கவனத்தில் வைக்க வேண்டியது அவசியம்.

எப்போதுமே அமைதியாகவே இருக்கும் குழந்தைகள் ஆசிரியர்களுக்கு பெரும் பிரச்னையாக இருக்கக்கூடும். உங்கள் வகுப்பில் இருக்கும் குழந்தைகளில் சிலர், பேசுவதை விட விளையாடுவதிலும், பொருட்களை உருவாக்குவதிலும் மிகவும் சடுபாடு கொண்டவர்களாக இருக்கலாம். கேள்வி கேட்பதிலோ, கேட்ட கேள்விக்கு பதிலளிப்பதிலோ, தான் செய்யக்கூடிய செயல்கள் குறித்து மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதிலோ ஆர்வம் காட்டாமல் இருக்கலாம். அப்படிப் பட்ட குழந்தைகளின்பால் சிறப்புக் கவனம் செலுத்துவது அவசியம். இதற்கான காரணங்களை ஆய்ந்தால், அந்தக் குழந்தை, அவர்களது குடும்பத்தினரால் பல்வேறு வகையில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டும், உற்சாகம் தரப்படாமலும் இருந்திருக்கலாம். அதன்விளைவாக அந்தக் குழந்தையின் ஆளுமை பாதிக்கப்படுகிறது. அதிலும் குறிப்பாக அக்குழந்தை சுயமாக அறிந்துணரும் சக்தியையும் அடுத்தவர்களுடன் உறவுகொள் வதையும் இது அதிகமாக பாதிக்கிறது. அளவுக்கு அதிகமாக கட்டுப்படுத்தப்படும் குடும்பங்களிலுள்ள குழந்தைகளுக்கு அச்சுழல் அளவுக்கதிக பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகிறது. அவ்வாறு கட்டுப்படுத்தப்படுவதை நம்மால் மாற்ற முடியாது. குழந்தைகளின் விஷயத்தில் உணர்வுபூர்வமாகவும் தவறு எங்கே உள்ளது என்று புரிந்துகொள்ள முயற்சிப்பவராகவும் ஒரு ஆசிரியர் விளங்கினால் போதும். குழந்தை பல்வேறு விதங்களிலும் உரையாடும் அளவுக்கு பிரமிக்கத்தக்க மாற்றங்களைக் கொண்டு வர அவரால் முடியும்.

சில செயல்பாடுகள்

ஒரு ஆசிரியர் தமது வகுப்பறையில் செய்து பார்க்கும் விதமாக பனிரெண்டு செயல்பாடுகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு முறையும் இந்த செயல்பாடுகளை சிறுசிறு மாற்றங்களுடன் செயல்படுத்தும்போது மேலும் உற்சாகத்துடன் இந்த

செயல்பாடுகள் வரவேற்கப்படும். எனவே, இவற்றை புதுப்பது விஷயங்களை இணைத்து பலமுறை செயல்பாடுத்துங்கள். இந்த செயல்பாடுகளில் நீங்கள் கண்ட வேற்றுமைகளை குறித்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஏனென்றால் உங்களது சக ஆசிரியர்களுடன் நீங்கள் கண்ட புதுமையை அறிமுகப்படுத்த இது உதவியாக இருக்கும். இங்கே விவரிக்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு செயல்பாடும் புதிய பணிரெண்டு செயல்பாடு கருக்கான துவக்கப் புள்ளியாக அமையும்.

செயல்பாடு 1

நீ பார்த்தது என்ன?

நிலை 1 : ஒரு குழந்தையை வகுப்பறைக்கு வெளியே அனுப்பி அங்கே நடைபெறும் நிகழ்வுகளைக் கவனித்து வரச் சொல்லுங்கள். வெளியே சென்று திரும்பிய குழந்தை, ஒரு டிராக்டர், இரண்டு கடைகள், ஒரு சைக்கிளைப் பார்த்ததாகக் கூறலாம்.

நிலை 2 : வெளியிலிருந்து வந்த குழந்தையிடம், வகுப்பில் வட்டமாக அமர்ந்திருக்கும் குழந்தைகள் ஒவ்வொருவராக ஒவ்வொரு கேள்வியைக் கேட்கச் சொல்லுங்கள். ஆனால், வெளியே தான் பார்த்ததாக அந்தக் குழந்தை கூறியதை ஒட்டியே கேள்விகள் இருக்க வேண்டும். உதாரணமாக ஒரு குழந்தை, 'வெளியே பார்த்த சைக்கிளின் கைப்பிடியில் என்ன தொங்கிக் கொண்டிருந்தது?' என்று வினவலாம். பதில் என்னவாக இருக்கும்? 'ஒரு கூடை'. அடுத்த வினா, 'கூடையின் நிறம் என்ன?' என்று இருக்கலாம்.

நிலை 3 : இவ்வாறு ஒரு கற்றுக் கேள்விகள் முடிந்தவுடன் வெளியே சென்று வந்த குழந்தையிடம் சிறந்த கேள்வியைக் கேட்டது யார் என்று வினவலாம். உதாரணமாக சசி என்ற குழந்தை என்று பதில் வந்தால் 'அவள் கேட்ட கேள்வி என்ன?' என்று கேட்டு பேச்சினைத் தொடரலாம்.

நிலை 4 : அடுத்த கற்று சசியிடம் தொடர்கிறது. சசியை வெளியே அனுப்பி, முந்தைய குழந்தை பார்க்காத வேறு எதையேனும் பார்த்து வரச் சொல்ல வேண்டும். சசி திரும்பி வந்ததும் மற்றவர்கள் முன்னர் கேட்காத புதிய கேள்விகளைக் கேட்கச் சொல்லலாம்.

செயல்பாடு 2

கற்றிப் பார்த்தவரைக் கேள்

ஐந்து அல்லது ஆறு குழந்தைகள் அடங்கிய குழுவாக குழந்தைகளை வெளியே அனுப்ப வேண்டும். அவர்களிடம் பள்ளிக்கு அருகிலுள்ள பல்வேறு இடங்களில் ஒன்றையோ அல்லது பள்ளிக்கு உள்ளேயே இருக்கிற குறிப்பிட்ட இடத்தையோ பார்த்து, பல்வேறு தகவல்களை சேகரித்து வரச் சொல்ல வேண்டும். இது மரங்களின் தொகுப்பு, ஒரு தேநீர்க் கடை, உடைந்த பாலம், ஒரு பறவையின் கூடு போன்ற ஏதாவது ஒன்றாக இருக்கலாம். அவர்களிடம் கூறப்படும் இடத்தினைப் பற்றி நன்கு விவாதித்து, பல்வேறு நுணுக்கமான தகவல்கள் உட்பட பலவற்றையும் நுணுகி ஆய்ந்து வரக் கூறவேண்டும்.

இப்படியாக வெளியே தீவிர ஆய்வுக்காக ஒரு குழு சென்றவுடன் அவர்களிடம் பார்த்து வரச் சொன்ன இடத்தைப் பற்றிய சில தகவல்களை உள்ளே இருக்கும் மாணவர்களிடம் கூறவேண்டும். தீவிர ஆய்வுக்காக சென்றவர்கள் தேநீர் விடுதியைப் பற்றி ஆய்வு செய்யச் சென்றார்கள் என்று வைத்துக் கொண்டால், அந்த கடையிலுள்ள பொருட்கள், அக்கடையை நடத்துவது யார், கடையில் உபயோகிக்கப்படும் பல்வேறு பொருட்கள் எங்கிருந்து வருகின்றன போன்ற வற்றைப் பற்றி சில விவரங்கள் கூறலாம்.

தீவிர ஆய்விற்குச் சென்றவர்கள் திரும்பியதும் வகுப்பில் உள்ள குழந்தைகள் அவர்களிடம் கேள்விக்கணைகளைத் தொடுப்பர். தொய்வடையும்போதோ தேவைப்படும்போதோ ஆசிரியரும் பல்வேறு கேள்விகளைக் கேட்டு உற்சாகப் படுத்தலாம்.

இது நிறைவடைந்தவுடன் அடுத்து வேறொரு குழுவினை வெளியே அனுப்பி அச்செயல்பாட்டினைத் தொடரலாம்.

செயல்பாடு 3

நான் கண்டவற்றைக் கண்டுபிடி

ஒரு குழந்தை வெளியே சென்று, வகுப்பிற்கு சற்று தூரத்தில் நின்று, கண்ணில் படுகிற நூற்றுக் கணக்கான பொருட்களில் ஏதாவது ஒன்றைப் பார்த்து நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மரம், இலை, அணில், பறவை, கம்பி, கம்பு, புல், கல் இப்படி எதுவாகவும் அது இருக்கலாம். வகுப்பிற்கு உள்ளே வந்து அக்குழந்தை தான் பார்த்த பொருளைப் பற்றி ஒரே ஒரு வாக்கியம் கூறவேண்டும். உதாரணமாக, 'நான் பார்த்த பொருளின் நிறம் பச்சை'.

இப்போது ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் ஒவ்வொரு வாய்ப்பு உண்டு. பல்வேறு கேள்விகளைக் கேட்டு அப்பொருளைக் கண்டுபிடிக்கலாம். கேள்விகள் பின்வருமாறு அமையலாம்:

குழந்தை 1 : அது மெல்லியதா?

பதில் : இல்லை

குழந்தை 2 : அது எவ்வளவு பெரியதாக இருக்கும்?

பதில் : அது மிகவும் பெரியது

குழந்தை 3 : அது நாற்காலி அளவுக்கு பெரியதா?

பதில் : இல்லை. அது நாற்காலியையிடச் சிறிது.

குழந்தை 4 : அது திரும்புமா?

இப்படியாக இறுதியில் பதில் யூகிக்கப்படும். அவ்வாறு யூகிக்கப்படும் பதில் குறித்தும் குழந்தைகள் ஆட்சேகம் எழுப்பலாம். உதாரணமாக, குழந்தைகளிடமிருந்து வந்த பதில் பச்சை என்பதற்கு மாறாக கிளிப்பச்சை உடைய பொருளாக இருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட நேரத்தில் ஆசிரியரின் பங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. பல்வேறு பொருட்களுக்கிடையே உள்ள ஒற்றுமைகளைப் பற்றி குழந்தைகளுக்கு விளக்கி உதவ வேண்டும்.

செயல்பாடு 4

சொல்வதைச் செய்

நான் சொல்வதை நீங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று குழந்தைகளிடம் கூறி, செயல்பாட்டைத் துவங்க வேண்டும். எளியன விஷயங்களோடு இதனைத் துவங்க வேண்டும்.

'தலையைத் தொடுங்கள்.'

'வலது கண்ணே மூடிக்கொள்ளுங்கள்.'

'தலைக்கு மேலே கையைத் தட்டுங்கள்.'

பிறகு, மாணவர்களை இரண்டு குழுக்களாகப் பிரிக்க வேண்டும். முதல் குழுவிற்கு செய்ய வேண்டிய செயலை ஆசிரியர் கூறவேண்டும். பின்னர் முதல் குழுவானது இதே போன்ற செயலைச் செய்யுமாறு இரண்டாவது குழுவிடம் கூறவேண்டும். இப்படி மெள்ள மெள்ள நமது செயல் குறிப்புகளை சிறிது கடினமானதாக மாற்றலாம். உதாரணமாக,

'இரண்டு கைகளாலும் தலையைத் தொடுங்கள். பிறகு வலது கையால் வலது காதைத் தொடுங்கள்.'

'கண்களை மூடுங்கள். பக்கத்தில் உள்ளவரைத் தொடுங்கள். இது கையை உங்களிடம் நீட்டுமாறு கூறுங்கள்'.

ஒரு குழு மற்ற குழுவுக்கு செயல்பாடுகளைக் கூறும் போது, நாம் கூறியதை அப்படியே கூறாமல் மாற்றிக் கூறலாம் என்று சொல்லுங்கள். புதிதாக செயல்குறிப்புகள் தயாரிக்க ஊக்கப்படுத்துங்கள்.

செயல்பாடு 5

ஒப்பிடலாம் வாங்க

ஜோடியாக உள்ள சில பொருட்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். உதாரணம்: இரண்டு மரங்களின் இலைகள், இரண்டு செடிகளின் பூக்கள், கற்கள், வெவ்வேறு வடிவில் துண்டிக்கப்பட்ட காகிதங்கள்.

ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றி குழந்தைகளுக்கு நீங்கள் குறிப்புகளைக் கொடுக்க வேண்டும். இந்த குறிப்புகளைப் பயன்படுத்தி குழந்தைகள் நீங்கள் நினைத்த பொருளைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். உதாரணம்:

நான் நினைத்திருக்கும் இலை, மிருதுவானது, நீளமானது, இலையின் ஓரம் சொசொரப்பு இல்லாதிருக்கும்.

இப்படி சில முறை செய்த பிறகு, குழந்தைகளை இதே போல விளக்கும்படி சொல்லுங்கள். ஒவ்வொரு முறையும் வெவ்வேறு பொருட்களைப் பயன்படுத்தலாம். ஒவ்வொரு முறையும் வித்தியாசமான சிறப்புகளையும் நம்மால் கண்டறிய முடியும்.

செயல்பாடு 6

நீ எப்படி அதைச் செய்தாய்?

காகிதம், துணி, சாக்லேட்டின் காகித உறை போன்ற வற்றைக் கொண்டு பல்வேறு பொருட்களை எவ்வாறு செய்யலாம் என்று சொல்லித் தர வேண்டும். காகிதக்கப்பல், கைப் பொம்மலாட்டம் இப்படி ஏதாவது ஒன்றாக இருக்கலாம். இதைச் செய்யும்போது, ஒவ்வொரு நிலையைப் பற்றியும் விரிவாகக் கூறி, நம்முடன் சேர்ந்து குழந்தைகளும் அதே போல செய்யச் சொல்ல வேண்டும். நாம் ஒரு காகிதக் கப்பலைச் செய்வதாக வைத்துக் கொண்டால், 'காகிதத்தைப் பாதியாக மடித்துக் கொள்ளுங்கள். பிறகு காகிதத்தின் மூலைகளை உட்பக்கமாக மடியுங்கள்...' இப்படியாக நாம் குறிப்புகளை அளிக்க வேண்டும்.

குழந்தைகள் இப்படியாகப் பொருளைச் செய்யக் கற்றுக்கொண்ட பிறகு குறிப்புகளைக் கூறிக்கொண்டே பொருளை உருவாக்கச் சொல்ல வேண்டும். பிறகு குழந்தைகளை குழுக்களாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு குழுவும் ஒவ்வொரு பொருளைச் செய்யச் சொல்ல வேண்டும். இப்படி செய்து முடித்தவுடன் ஒவ்வொரு குழுவும் தாம் எவ்வாறு பொருட்களைப் படைத்தோம் என விவரித்துச் சொல்ல வேண்டும்.

செயல்பாடு 7

நடிக்கப் போவது யாரு?

நிலை 1. குழந்தைகள் அன்றாட வாழ்வில் சாதாரணமாகக் காணக்கூடிய பத்து அல்லது 15 செயல்களை தேர்வு செய்து கொள்ள வேண்டும். உதாரணம்: தரையைப் பெருக்குதல், வாழைப்பழத்தின் தோலை உரித்தல், பாத்திரம் துலக்குதல், காய்கறிகளை அரிதல், இரண்டு கைகளிலும் பக்கெட்டுடன் நடத்தல்.

ஒவ்வொரு குழந்தையிடமும் ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்யுமாறு காதில் இரகசியமாகக் கூற வேண்டும். பின்னர் ஒவ்வொரு குழந்தையும் தனக்குக் கூறப்பட்ட செயலை செய்து காட்ட வேண்டும். மற்றவர்கள் அந்தச் செயலை யூகித்துக் கூற வேண்டும்.

நிலை 2: நான்கைந்து குழந்தைகள் ஈடுபடக்கூடிய வகையில் மேலும் கொஞ்சம் சிக்கலான செயல்பாடுகளையும் உருவாக்க வேண்டும். குழுக்களாக செயல்பட்டு கூட்டாகச் செயல் பாடுகளில் ஈடுபடவும் கூறலாம். குழுவில் படிக்கத் தெரிந்த பெரிய குழந்தைகளுக்குத் துண்டுச் சீட்டில் எழுதி அளித்தும் செயல்பாடுகளை செழுமைப்படுத்தலாம்.

செயல்பாடு 8

படம் பார்த்து பதில் சொல்

குழந்தைகளை 5 பேர்கள் கொண்ட குழுக்களாகப் பிரித்துக் கொள்ளுங்கள். ஒவ்வொரு குழுவிடமும் ஒவ்வொரு படத்தை அளியுங்கள். செயல்பாடு துவங்கும் முன்பே, ஆசிரியர் ப்படங்களைக் கூர்ந்து கவனித்து பல்வேறு கேள்விகளை உருவாக்கி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். (பக்கம் 23-24இல் குழந்தைகளின் பதில்கள் தொடர்பான விவரங்களை நினைவில் கொள்ளவும்). ஆக, ஒவ்வொரு குழுவிடமும் ஆசிரியர் ஐந்து வினாக்கள் கேட்கலாம்.

அப்படங்களைக் கூர்ந்து பார்த்து அறிந்து கொள்ள குழந்தைகளுக்கு ஐந்து நிமிட அவகாசம் அளிக்கவும். அப்படத்தைப் பற்றித் தமக்குள் விவாதித்துக் கொள்ள அனுமதிக்கவும்.

பின்னர் ஒவ்வொரு குழந்தையிடமும் ஒவ்வொரு கேள்வியைக் கேட்கவும்.

நேரடியான வினாவிடை ரீதியில் இல்லாமல் தனிப்பட்ட இருவரின் பேச்சு போலவும் கேள்வி இருக்கலாம். இந்த செயல்பாட்டினை பலமுறை செய்த பிறகு மிகவும் எளிமையாகக் கேள்விகளை எழுப்ப இயலும். ஆனால், முதன்முதலாக செய்யும்போது முன்கூட்டியே வினாக்களை தயாரித்துக் கொள்வது நல்லதாகும்.

செயல்பாடு 9

சரியான படத்தைக் கண்டுபிடி

நிறைய குழந்தை இலக்கியங்கள்—அதிலும் குறிப்பாக படக்கதைகள் இருந்தால்தான் இந்தச் செயல்பாட்டினை சிறப்பாகச் செய்ய முடியும்.

குழந்தைகளை இரு குழுக்களாகப் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்கும் விதமாக அவர்களை எதிரெதிரே அமர வைக்க வேண்டும். இதில் ஒரு வாரிசையிலுள்ள குழந்தைகளிடம் புத்தகங்களைக் கொடுக்க வேண்டும். புத்தகத்தைப் பெற்றுள்ள குழந்தை, புத்தகத்திலிருந்து ஒரு படத்தினைத் தேர்வு செய்து அப்படத்தைப் பற்றி சில குறிப்புகளைத் தனக்கு எதிரே அமர்ந்துள்ள குழந்தையிடம் கூற வேண்டும் (படத்தைக் காட்டக்கூடாது). அந்தக் குறிப்புகளைக் கேட்டுக் கொண்ட பிறகு, எதிரணியில் உள்ள குழந்தை அந்தப் புத்தகத்தை வாங்கி, அந்தக் குறிப்புகளுக்குப் பொருத்தமான படத்தைக் கண்டறிய வேண்டும்.

அடுத்த முறை, எதிரணியில் உள்ள குழந்தை படங்களைப் பற்றிய குறிப்புகளை அளிக்க வேண்டும். அந்த அணியிலுள்ள குழந்தை படத்தினைக் கண்டறிய வேண்டும். இப்படியாக தொடர்ந்து ஈடுபடுத்தலாம். கவரில் நிறைய படங்கள் இருந்தால் அவற்றைப் பயன்படுத்தி வித்தியாசமாகவும் இந்தச் செயல்பாட்டை மேற்கொள்ளலாம்.

செயல்பாடு 10

கதை விடலாம் வாங்க

பல வகையான பொருட்களை சேகரித்துக் கொள்ளுங்கள். உதாரணமாக, மூடிகள், கிழிந்த துணிகள், உடைந்த வளையல் துண்டுகள், காலியான பற்பசைக் குழாய்கள், சிறிய கற்கள், இலைகள், பேனா நிப்புகள் போன்றவை. இவற்றை ஐந்து அல்லது ஆறு தொகுப்புகளாக வகைப்படுத்திக் கொள்ளவும். இந்த தொகுப்புகளை ஐந்து அல்லது ஆறு குழந்தைகளைக் கொண்ட குழுக்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு குழுவும் அவர்களுக்கு வசதியாக உள்ள ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த குவியலில் உள்ள பொருட்களைப் பற்றி நன்கு விவாதிக்க வேண்டும். நமது நோக்கம் என்னவென்றால், அந்தக் குழுவிடம் உள்ள பொருட்களைப் பயன்படுத்தி 15விருந்து 20 நிமிடத்திற்குள் அவர்கள் கதைகளை உருவாக்கிக் கொண்டு வரவேண்டும்.

ஒவ்வொரு குழுவிலிருந்தும் யாராவது ஒருவர் தாம் உருவாக்கிய கதையைக் கூறலாம். அவர் சொல்லி முடித்த பிறகு, ஏதாவது விடுபட்ட விஷயங்களைக் கூற மற்றவர்களை அனுமதிக்கலாம்.

குழந்தைகள் எந்த அளவுக்குக் கதை கேட்கும் அனுபவத்தினைப் பெற்றுள்ளனரோ அந்த அளவுக்கு இந்தச் செயல்பாடும் வெற்றிகரமாக இருக்கும். அவர்கள் கதைகளைக் கேட்ட அனுபவத்தின் அடிப்படையிலேயே அவர்களால் கதைகளைக் கூற முடியும்.

எந்தவொரு சாதாரண அனுபவத்தையும் ஒரு சிறு கதையாகவோ அல்லது விவரிப்பாகவோ மாற்ற முடியும். அதுபோலவே எந்தவொரு சாதாரணமான பொருளும் விவரிப்பினைத் துவங்குவதன் ஆரம்பப் பள்ளியாக அமையும். ஒரு ஆசிரியர் என்ற வகையில் சில மாதிரிகளை நாம் காட்டினால் போதும். விரைவில் அவர்களாகவே அந்தத் திறனைப் பெற்றுவிடுவர்.

செயல்பாடு 11

நீ எங்கு வசிக்கிறாய்?

குழந்தைகளை இரு குழுக்களாகப் பிரித்து எதிரெதிரே வரிசையில் அமர வைக்க வேண்டும். ஒரு வரிசையில் உள்ளவர்கள் 'சொல்பவர்கள்'. மற்றொரு வரிசையினர் 'கேட்பவர்கள்' ஒவ்வொரு குழந்தையும் தனக்கு எதிரே அமர்ந்திருப்பவரிடம் தன் வீட்டுக்குச் செல்லும் வழியைக் கூறவேண்டும். கேட்பவர்கள் தமது புரிதலை அதிகமாக்கிக் கெள்ள எத்தனை கேள்விகள் வேண்டுமானாலும் கேட்கலாம். உதாரணமாக:

சொல்பவர் : நேராகச் சென்று திரும்பு.

கேட்பவர் : எவ்வளவு தூரம் நேராகச் செல்ல வேண்டும்? சொல்பவர் : குப்பைத் தொட்டி கண்ணில் படும் வரை சென்று அங்கு திரும்பு.

கேட்பவர் : எந்தப் பக்கமாக திரும்ப வேண்டும். வலதா? இடதா?

சொல்பவர் : வலது பக்கம். இல்லை இல்லை.... கொஞ்சம் இரு. சொல்கிறேன்.

எல்லோரும் கூறி முடித்தவுடன் கேட்பவர் சொல்பவராகவும், சொல்பவர் கேட்பவராகவும் மாறி செயல்பாட்டில் ஈடுபடலாம்.

நாம் சாதிக்கப் போவது என்ன?

மேலேநாம் விவாதித்த செயல்பாடுகள் அனைத்தும், உலகோடு குழந்தைகள் பல்வேறு செயல்பாடுகளில் ஈடுபட தமது மொழியினை பயன்படுத்துவதற்கான திறன்களை வளர்க்கும் நோக்கத்தை அடிப்படையாக கொண்டவை ஆகும். நாம் குழந்தைகளின் பேச்சத்திறன் தொடர்பாக யோசிக்கும்போது குழந்தையின் ஆளுமை வளர்ச்சியில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றை மையப்படுத்தி செயல்படுகிறோம். இந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பகுதி பல்வேறு வகையான வினாக்களை எழுப்புவது என்றால், வினாக்கள் எழுப்பி தனக்குத் தேவையான பல்வேறு புதிய தகவல்களைப் பெறும்

திறனையும் உள்ளடக்கியதாகும். குறிப்பிட்ட சில தகவல்களை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அறிவுபூர்வமான யூகங்களை மேற்கொள்வது, ஒருவர் அறிந்த தகவல்களை மட்டும் கொண்டு மேலும் பல்வேறு தகவல்களுடன் தொடர்புபடுத்தி யோசிப்பது, படைப்பாற்றலுடன் கூடிய கருத்தாக்கங்களை உருவாக்குவது போன்றவையும் இதில் அடங்கும். குழந்தைகளுக்கு அளிக்கப் பட்டுள்ள பல்வேறு செயல்பாடுகளும் இருவிதமான ஊடகத்துடன் செயல்புரியும் வாய்ப்பினை அளிக்கிறது. அவை வார்த்தை மற்றும் படங்கள் ஆகும். இந்த வாய்ப்பு, தெளிவாகத் தெரிகிற ஒன்று, பல்வேறு யூகங்களோடு அணுகவேண்டிய ஒன்று என்ற இரண்டையும் இணைத்து யோசிப்பதற்கான அடிப்படையைத் தருகிறது. ஒரு தேர்ந்த வாசகனாக குழந்தை உருவாக நிச்சயம் நல்லதோரு பங்களிப்பினை இப்பயிற்சிகள் செய்யும்.

இந்தச் செயல்பாடுகளும், நீங்களாக உருவாக்கும் இதே ரீதியான செயல்பாடுகளும், அடுத்து வரும் பகுதிகளில் நாம் வாசிப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் விவாதிக்கும் செயல் பாடுகளுக்கு ஒரு இணைப்புப்புள்ளியைக் கொடுப்பதாக அமையும். இதுபோன்ற செயல்பாடுகள் நிச்சயமாக குழந்தையின் மொழி ஆளுமையை வளர்த்தெடுக்க உதவும். வாழ்நாள் முழுமைக்கும் உலகோடு புழங்க பயனுள்ளதாக பேச்சத்திறன் இருக்கிறது. எனவே, ஒரு குழந்தைக்கு நன்கு வாசிக்க, எழுதத் தெரிந்திருந்தாலும் பேச்சத்திறன் தொடர் பான செயல்பாடுகள் அவசியம் தொடர வேண்டும்.

வாசித்தல்

இளம் குழந்தைகளின் ஆசிரியர்கள் சந்திக்கும் பல்வேறு சவால்களில், குழந்தைகளுக்கு வாசிப்பை அறிமுகப் படுத்துவது மிகவும் சிக்கலானது; அதேநேரம் இது ஒரு பரவசமூட்டும் பணியும்கூட. வாசிப்பு என்பது கடினமானது என ஏன் கருதப்படுகிறது? ஏனென்றால், இத்திறன் எளிதான் திறன் அல்ல; பல்வேறு திறன்களோடு, புரிந்துகொள்ளும் திறனும் சேரும்போதுதான் வாசிப்புத்திறன் ஏற்படுகிறது. வாசிப்பைக் கற்பிக்க இதுதான் முறை என்று கூறுமளவுக்கு குறைகள் இல்லாத எந்தவொரு முறையும் இல்லை. ஒவ்வொரு முறைக்கும் அதற்கே உரிய வரம்புகள் உண்டு. இந்தச் சூழலில் இப்படித்தான் வாசிப்பைக் கற்பிக்க வேண்டும் என்று ஆசிரியருக்கு கூறக்கூடிய வகையில் எதுவும் இல்லை. எது எப்படி இருந்தாலும், வாசிப்பைக் கற்பிப்பதென்பது மிகவும் பரவசம் தரக்கூடியதாகும். ஏனென்றால், ஒரு குழந்தை தனது வாழ்நாள் முழுவதும் பல்வேறு வகைகளில் வாசிப்பைச் சார்ந்தே இருக்க வேண்டியுள்ளது. எனவே, புத்தகங்களை வாசித்து அதைப் புரிந்துகொள்வதில் குழந்தைகள் வெற்றி பெறச் செய்து விட்டால், அவர்கள் அடையக்கூடிய மன நிறைவுக்கும் வெற்றிக்கும் எல்லையே இருக்காது.

ஆக, வாசிப்பை எவ்வாறு 'வெற்றிகரமான' முறையில் கற்பிப்பது என்பதுதான் நம் முன்னாள்கள் கேள்வி. இதைப்பற்றிப் பார்க்க வேண்டுமானால், இந்த விஷயத்தில் நாம் பார்த்த ஏராளமான தோல்விகளைப் பற்றி ஒரு கணம் சிந்திக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் பல இலட்சக்கணக்கான குழந்தைகள் வாசிக்கப் பயில்கின்றனர். இவர்களில் பெரும் பகுதியினர் நிரந்தரமான வாசிப்புத்திறனைப் பெற முடிவு தில்லை. பெரும் எண்ணிக்கையிலான குழந்தைகள் பள்ளித்

தேர்வுகளில் வெற்றி பெறும் அளவுக்கு எப்படியோ படித்து விடுகின்றனர்; ஆனால் வாசிப்பில் ஆர்வம் இருப்பதில்லை. பலரும் நன்றாகப் படிப்பது போலத் தோன்றினாலும் அவர்களிடையே புரிந்துகொள்ளும் திறன் இருப்பதில்லை. இந்தத் தோல்விகளுக்கு முக்கியக் காரணம்—வாசிப்பைப் பயிற்று விப்பதில் மண்டிக்கிடக்கும் கோளாறுகள்தான்.

குழந்தைகளின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சியில் வாசிப்புத் திறன் ஆற்றக்கூடிய பங்களிப்பைப் பற்றி ஆசிரியருக்கு விளக்க வேண்டியதே இல்லை. ஆனாலும், 'சிறந்த வாசிப்புத் திறன்' என்றால் என்ன, அதனை எப்படி வளர்த்துக்கொள்ள முடியும் என்பது ஆசிரியர்களில் சிலருக்கே தெரிந்திருக்கிறது. புத்தகத்தின் இப்பகுதியில் சிறந்த வாசிப்புத்திறன் பற்றி நாம் விவாதிக்க இருக்கிறோம். அதாவது, 'அச்சடிக்கப்பட்ட அல்லது எழுதப்பட்ட ஒரு செய்தியின் பொருளோடு தன்னைத் தொடர்புபடுத்தி வாசிக்க இயலுவதே' சிறந்த வாசிப்புத்திறன் ஆகும். குழந்தை, தான் படிக்கும் பகுதியின் பொருளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்; அவ்வாறு புரிந்து கொண்ட விவரங்களைத் தனது முந்தைய அறிவோடு ஒப்பிட்டு பார்க்க இயல வேண்டும். அதுவே சிறந்த வாசிப்புத்திறன். சுருக்கமாகக் கூறினால், எழுதப்பட்ட வார்த்தைகளில் உள்ள பொருளினை அறியும் செயலாக வாசிப்பை நாம் வரையறுக்கலாம்.

தற்போதைய நிலைமை

மேலே கண்ட விளக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்வோம் என்றால், நமது துவக்கப் பள்ளிகளிலும் மழலையர் பள்ளிகளிலும் இயந்திர கதியாக நடைபெறும் வாசிப்பு சார்ந்த பல்வேறு செயல்பாடுகளைப் பற்றி நாம் திருப்தி அடையமுடியாது. நாம் நிர்ணயித்த விளக்கத்தின்படி பார்த்தால், அகர முதலிகளைத் தொடர்ந்து மனப்பாடமாகக் கூறுதல், கதைகளை ஒவ்வொரு வார்த்தைகயாக சூட்டாகச் சொல்வது போன்றவற்றை வாசிப்பை கற்பிப்பதற்கான நல்ல வழி முறைகள் என ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இத்தகைய இயந்திரகதியான செயல்பாடுகளைக் கொண்டு, எழுதப் பட்ட வார்த்தைகள் அல்லது செய்தி குறித்து குழந்தைகள் எந்தவிதமான பொருளும் கொள்ள இயலாது. அகர முதலியின் தனித்தனி

எழுத்துக்களுக்கு பெரும்பாலும் எந்த விதமான பொருளும் இருப்பதில்லை. ஒரு கதையிலுள்ள வார்த்தைகளைத் தனித் தனியாக வாசிக்கும்போது அதில் எந்தப் பொருளும் இருக்காது. இப்படிப்பட்ட முறையில், கதையுடன் தொடர்பு படுத்திக்கொள்ள இயலாது.

இத்தகைய நடவடிக்கைகள் உடனடியான பயன் தராமல் இருக்கலாம், ஆனால் எதிர்காலத்தில் அர்த்தமுள்ள வாசிப்புக்கு இதுதான் அடிப்படை என்று சிலர் கருதலாம். இந்த வாதத்தில் சிறிதளவு உண்மையும் இருக்கிறது. இருந்தாலும், ஒரு பள்ளியில் சேரும் குழந்தைகள் அனைவரும் தமது இறுதி வகுப்பு வரையில் பள்ளியிலேயே தொடர்ந்து படிக்கும் நிலை இருந்தால்தான் இந்த வாதம் பொருந்தும். ஆனால், தொடர்ந்து ஒரே வகையான பயிற்சிகளால் (அகர முதலிகளின் உச்சரிப்புகளை ஒரு டஜன் தரம் கூறுவது, எழுத்துக்களை பத்து முறை எழுதுவது, கரும்பலகையில் எழுதப்பட்ட வார்த்தைகளை திரும்பத்திரும்பக் கூறுவது போன்றவை) பள்ளியின் வகுப்பறைகளை முழுவதுமாக வெறுக்கும் குழந்தைகளுக்கு என்ன செய்யப் போகிறோம்? உடனடியாகப் பலன் தரும் விஷயங்களிலேயே குழந்தைகள் அதிக ஆர்வம் காட்டுவர். சில குழந்தைகள் வேண்டுமானால் எதிர்காலத்தில் நன்மைகள் ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கையோடு இருக்கலாம். ஆனால், பல குழந்தைகள் எந்தநேரமும் பள்ளிப் படிப்பை கைவிடக்கூடிய நிலையில் இருக்கக்கூடும். குழந்தைகள் பள்ளியிலிருந்து இடைவிலக பல காரணங்கள் உள்ளன. அவர்களுக்கு ஆரம்ப நிலையில் ஏற்படும் ஏமாற்றங்களும் அதில் முதன்மையான காரணமாக உள்ளது.

இப்போது நம் முன் நிற்கும் பிரதானமான கேள்வியின்னை? ‘ஆரம்ப நிலையிலேயே வாசிப்புப் போதனையை பொருள் பொதிந்ததாக மாற்றுவது எப்படி?’ ஆசிரியர்களால் செய்ய இயலக்கூடிய சில செயல்பாடுகள் பின்வரும் பக்கங்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. காலம் காலமாகப் பின்பற்றப்படும் முறைகளையே பின்பற்றுவோருக்கு இந்த செயல்பாடுகள் குழப்பம் தருபவையாக, செயல்படுத்த இயலாதவையாகத் தோன்றலாம். ஏற்கெனவே உள்ள முறைகள் பயன் தரக் கூடியவையாக இருந்தால் நாம் ஏன் புதிய முறைகள் குறித்து யோசிக்கப் போகிறோம்? நாம் புதிய முறைகளை மட்டுமல்ல

ஒரு புதிய கருத்தோட்டத்தையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு செயல்படுவோம். ஏனென்றால் ஏற்கெனவே நடைமுறையில் உள்ளவை நல்ல பயன்களைத் தருவதாக இல்லை.

புத்தகங்களிலிருந்து தொடங்குவோம்

குழந்தைகளுக்கான வாசிப்புக்கு அட்டைகள், சார்ட்டுகள், மரத்தாலான எழுத்துக்கள் போன்றவற்றைப் பயன் படுத்துவதைவிட, புத்தகங்களைக் கொண்டு துவங்குவது அவசியம். ஏனென்றால், எவற்றைக் கொண்டு வாசிப்புப் பயிற்சியைத் துவக்கினாலும், குழந்தைகளை புத்தகங்கள் வாசிக்கச் செய்வதே நமது இறுதி நோக்கமாக உள்ளது. இந்த அட்டைகள், சார்ட்டுகள் போன்றவற்றை புத்தகத்திற்குத் துணையாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம். புத்தகத்திலுள்ள சில வார்த்தைகளைப் படிப்பதன் மூலமாக ஒரு குழந்தைக்கு ஏற்படும் மனநிறைவு, அட்டைகள், சார்ட்டுகள் போன்ற வற்றைப் படிப்பதால் கிடைத்து விடாது. இங்கே நாம் குறிப்பிடும் புத்தகம் என்பதில் எந்த வகைப் புத்தகங்கள், அவற்றை எப்படிப் பயன்படுத்துவது என்பதை முதலில் பார்ப்போம். நாம் இங்கே வாசிப்பினை மேம்படுத்த உதவும் புத்தகங்கள் எனக் கருதும் புத்தகங்களும், இதற்கு முந்தைய பேசுதல் குறித்த அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்ட வகையிலான புத்தகங்களே ஆகும். நல்ல படங்களுடன் கூடிய குழந்தை புத்தகங்களை புத்தகங்கள் 20 இருந்தால் போதும். ஒரு குழுவிற்கு களுக்கான புத்தகங்கள் இந்தமுயற்சியில் இறங்கிவிடலாம். சில வாசிப்பு தொடர்பான இந்தமுயற்சியில் இறங்கிவிடலாம். சில புத்தகங்களை நாமே தயாரிக்கலாம். மேலும் சிலவற்றை வாங்கவும் செய்யலாம். தெளிவான கையெழுத்தில் படங்களோடு (இது குழந்தைகளால் கூட வரையப்படலாம்) உள்ள எந்த ஒரு கதையும் நமது தொகுப்பில் நிரந்தரமாக இருக்கலாம். இதனோடு கூடவே பாடல்களின் தொகுப்பு, குறும்பாடல்கள், எளிய வடிவிலான நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் போன்றவையும் நமது தொகுப்பில் ஒரு அங்கமாக இருக்கலாம்.

புத்தகங்கள் எப்படி வாசித்துக் காட்டுவது?

எப்போதும் குழந்தைகள் நம்மைச் சுற்றி வட்டமாக தரையில் உட்கார்ந்திருப்பதை உறுதி செய்து கொள்வோம். இக்குழுவில் பத்து பேருக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது. ஒரு குழு உங்களைச் சுற்றி

அமர்ந்திருக்கும்போது, வகுப்பிலுள்ள மற்ற குழந்தைகளுக்கு வேறு ஏதாவது செயல்பாடுகளை அளிக்கவும். உங்களோடு அமர்ந்திருக்கும் குழந்தைகள் அனைவராலும் பார்க்க இயலக்கூடிய வகையில் நீங்கள் புத்தகத்தை விரித்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள். புத்தகத்திலுள்ளதை அப்படியே வாசிப்பதைத் தவிர்க்கவும். அதற்கு பதிலாக புத்தகத்திலுள்ள விஷயங்களை உங்கள் குழந்தைகளுக்கு நன்கு புரியக்கூடிய வகையில் வட்டார வழக்குகள் சிலவற்றைப் பயன்படுத்தி சொல்லவும். நீங்கள் படிக்கும் புத்தகம் ஒரு கதையாகவோ அல்லது ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தை மிக விரிவாக விளக்கிச் சொல்லக் கூடியதாகவோ இருக்கலாம். நீளமான ஒரு கதையை அப்படியே படிப்பதில் எந்தப் பயனும் கிடைக்காது. நீங்கள் கதையை அறிந்து கொள்ளுங்கள், தேவையானபடி அதை சுருக்கிக் கொள்ளுங்கள், பிறகு உங்கள் சொந்த வார்த்தைகளில் கூறுங்கள். ஒருவேளை, ஒரு பக்கத்துக்கு ஓரிரண்டு வரிகள் மட்டுமே கொண்ட புத்தகமாக இருந்தால், மேலும் விவரங்களைச் சேர்த்து நீட்டிக் கொள்ளுங்கள். ஆனால், கதைகளில் உள்ள படங்களை அல்லது சித்திரங்களைத் தொட்டுக்காட்டி, நிதானமாக விவரிப்பது மிகவும் அவசியம்.

இதுபோன்ற புத்தக வாசிப்பினை, குழந்தைகளிடம் கேள்வி கேட்கவோ அல்லது அறிவினை சோதிப்பதற்கோ உபயோகிக்க வேண்டாம். ஒரு கதை சொல்லி முடித்து விட்டால் அத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுங்கள். சொல்லப் பட்ட கதை தொடர்பாக குழந்தைகள் ஏதாவது கூற விரும்பினால் அல்லது கேட்க விரும்பினால் மட்டுமே பேசலாம். இல்லையென்றால் அடுத்த செயல்பாட்டைத் தொடரவும். ஆசிரியர் என்ற வகையில் இதுபோன்ற கதைகளை வாசிக்கும் பகுதியில் கேள்விகள் கேட்பதை முற்றிலும் தவிர்க்கவும். (ஏனென்றால் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல இயலாத குழந்தைகள், நீங்கள் கதை வாசிப்பதை விரும்பாத நிலை கூட பிறகு ஏற்படும்—மொர்.)

கதைகளைக் கேட்பதற்கான வாய்ப்புகள் வாரத்திற்கு முன்று முறையாவது கிடைக்குமானால், விரைவிலேயே நீங்கள் வாசிக்கும் புத்தகம் தொடர்பாக குழந்தைகள் பேசிக் கொள்ளத் துவங்குவர். நீங்களும் உங்கள் குழந்தைகளும் விரும்பும் வரை திரும்பத் திரும்ப புத்தகங்களை வாசியுங்கள். பின்னர்

குழந்தைகள் நீங்கள் சொல்லும் கதை மற்றும் அதிலுள்ள படங்களோடு அறிமுகமாகி விடுவர். பின்னர் இந்த இடத்தில் இதைத்தான் ஆசிரியர் சொல்வார் அல்லது வாசிப்பார் என்ற எதிர்பார்ப்பினை தமக்குள் ஏற்படுத்திக் கொள்வர். இதுவே விரைவில் அந்த குறிப்பிட்ட புத்தகத்தை தாமாகவே எடுத்து வாசிக்கத்துண்டும். அதற்குப் பிறகு குறிப்பிட்ட புத்தகம் சொல்லும் எல்லா விஷயங்களையும் குழந்தைகள் அறிந்து கொள்வர். அதுபோலவே அதில் கூறப்பட்ட செய்திகளோடும் பலவகையான தொடர்புகளை நிறுவிக்கொள்வர். ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து வாசிக்கும்போது அவர்களுக்கு குறிப்பிட்ட இடத்திலுள்ள வார்த்தைகளோ அல்லது சில எழுத்துக்கள் கூடத் தெரியாமல் இருக்கலாம். அவர்களுக்கு தெரிந்த பலவேறு தகவல்களோடு தொடர்பு படுத்தி வாசிக்க முயற்சிப்பர்.

வாசித்தல் என்றால் என்ன?

வாசித்தல் என்பது வாசிக்க முடியாதவர்களுக்கு ஒரு பெரும் புதிராகும். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, ஒரு குழந்தை வாசிக்கும்போது என்ன நிகழ்கிறது என்பதை வல்லுநர்கள்கூட அறிந்திருக்கவில்லை. தமது அனுபவங்கள், காலம் காலமாக உள்ள வழக்கங்கள் இவற்றின் அடிப்படையில் ஆசிரியர்கள் ‘அகரமுதலி முறை’, ‘பார்த்துக் கூறும் முறை’, ‘வார்த்தை முறை’ போன்ற பலவேறு முறைகளை உருவாக்கியும் பயன்படுத்தியும் வருகின்றனர். இவற்றில் எதுவுமே, வாசிக்கும்போது என்ன நிகழ்கிறது என்பதை அறிந்து அதன் அடிப்படையில் ஏற்கப்பட்ட முறைகள் அல்ல. இருந்தாலும் இந்த முறைகள் இன்றும் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

ஆனால் இன்று நமக்கு சில விவரங்கள் தெரிய வந்துள்ளன. வாசிப்பு என்பது வரைபடம். போலான விவரங்களை மாதிரிப் படுத்துவதை உள்ளடக்கியது. நாம் ஒரு பத்தியின் மீது கண்களை ஓடவிடும்போது, அதில் பல வடிவத்திலான எழுத்துக்கள், நிறுத்தற்குறிகள், எழுத்துக்கள் வார்த்தைகளாக சங்கமித்திருத்தல், சொற்களுக்கிடையிலான இடைவெளிகள் போன்ற நுண்ணிய விவரங்களைக் கீழ் மூன்றாண்மை கணக்கில் கொள்வதில்லை. இவை ஒவ்வொன்றையும்

தனித்தனியே கணக்கில் கொண்டு ஒரு பத்தியின் பொருளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் நமது மூளை மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கும். நமது வாசிப்பின் வேகமும் இப்போது உள்ளதுபோல விரைவாக இருக்க முடியாது. பழையையான பயிற்று முறைகளில் வாசிக்கும் குழந்தைகளின் விஷயத்தில் இதுதான் நிகழ்கிறது. ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் சின்னச் சின்னப் பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொள்கின்றனர். இதனால், வார்த்தைகளைப் புரிந்து கொள்வதில் மூளைக்கு வேலை அதிகரிக்கிறது. தேர்ந்த வாசிப்புத்திறன் கொண்டவர்கள் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் தனித்தனியாகப் பார்ப்பதில்லை. ஒட்டுமொத்தமாக எழுதப்பட்ட வரி வடிவங்களை, முன்னர் பல்வேறு முறை பார்த்த நினைவின் உதவியோடு வேகமாக வாசிக்கின்றனர். இதனால் கண்களும் மூளையும் அவ்வளவு சிரமப்படுவதில்லை. வார்த்தைகளிலுள்ள ஒரு எழுத்தின் முழு வடிவத்தையோ, அல்லது வாக்கியத்தில் உள்ள அனைத்து வார்த்தையையுமோ கூர்ந்து பார்க்க வேண்டிய தேவையுமில்லை. அவர்கள் வாசிக்கும்போதே இந்த இடத்தில் இந்தப் பொருளுடைய வார்த்தைதான் வரும் என்ற ரீதியில் வார்த்தைகளின் வடிவங்களை மனதில் ஊகித்துக் கொள்வதால் வாசிப்புச் செயல் இயல்பாக நடக்கிறது. சில வார்த்தைகளை தாமாகவே நிரப்பிக் கொள்வதும் நிகழ்கின்றது. இதற்கு வாசிப்பவரின் முந்தைய அறிவு, புத்திசாலித்தனம், பல்வேறு வார்த்தைகள் அறிமுகமாகி இருத்தல், அவற்றின் பொருளைத் தெரிந்திருத்தல், அவற்றோடு சேர வாய்ப்புள்ள வார்த்தைகளை யூகிக்கும் தன்மை போன்றவையும் துணை நிற்கின்றன.

வாசித்தல் என்பது ஒரு தனித்த நடவடிக்கை அல்ல. எந்த ஒரு மொழியையும் புரிந்து கொள்ளத் தேவையான—ஒரே நேரத்தில் சேர்ந்து செயல்பட வேண்டிய—மூன்று கூறுகளை உள்ளடக்கியது: 1) எழுத்துக்களின் வடிவங்கள் (graphophonemic clues), அந்த எழுத்துகளுடன் தொடர்புடைய ஒலிகள்; 2) வார்த்தை வரிசை அல்லது வாக்கியக் கட்டுமானம் (பெயர்ச் சொல்லைத் தொடர்ந்து வினைச்சொல் வரும் போன்ற விதிகள்) (syntactic clues); 3) வார்த்தைகளின் பொருள் (semantic clues). மொழியைப் பயன்படுத்திப் பழகி

விட்ட நாம், மேற்சொன்ன மூன்று கூறுகளுடனும் தொடர்புடைய சில எதிர்பார்ப்புகளை உருவாக்கிக் கொள்கிறோம். ஆக, வடிவங்களும் குறியீடுகளுமாய் அமைந்த ஒரு பத்தியை விரைவாகப் படிக்கும்போது, நம் கண்கள் புறக்கணித்து விட்ட விவரங்களை ஊக்கத்தால் அல்லது அறிவுத் திறனால் இட்டு நிரப்பிக் கொள்ள இந்த எதிர்பார்ப்புகள் நமக்கு உதவுகின்றன.

பாடல்களைப் பாடுவோம்

முந்தைய பெட்டியில் தரப்பட்டுள்ள 'வாசிப்பது என்றால் என்ன?' என்ற கட்டுரை இந்த இடத்தில் இந்த வார்த்தைதான் வரும் என்ற எதிர்பார்க்கும் திறன் (systematic anticipation) வாசித்தலில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது என்று விளக்கியது. இந்தத் திறன் வளர்ச்சிக்கு பாடல்கள் மிகவும் பயன் தரக் கூடியவை. தொடர்ந்து எளிமையான பாடல்களை கேட்பதன் மூலமாக, குழந்தைகளுக்கு மொழியின் அடிப்படைக் கட்டமைப்புகள் நன்கு வசப்படுகின்றன. பாடல்களின் சிறப்பம்சம் என்னவென்றால், அவை கேட்பவர் மனதில் எளிதில் பதியக்கூடியவையாகும். சிறு குழந்தைகளால் எந்தவிதமான சிரமுமில்லாமல் பாடல்களை மனப்பாடம் செய்யமுடியும். கேட்டுக் கேட்டு இன்பமடைவதன் மூலமாகவும், திரும்பதிரும்பச் சொல்லிப்பார்ப்பதன் மூலமாகவும் குழந்தைகளின் மனங்களில் பாடல்கள் நீங்காத இடத்தினை பெற்றுவிடுகின்றன.

இப்போது ஆசிரியர்கள் முன் உள்ள கேள்வி: 'நல்ல பாடல்களை எப்படித் தேர்வு செய்வது? எங்கிருந்து சேகரிப்பது?' பெரும்பாலான பாடப்புத்தகங்களில் தரப்படும் பாடல்கள் மொழியை வளப்படுத்த உதவக்கூடியதாக இருப்பதில்லை. குழந்தைகளுக்கான பத்திரிகைகளில் வரும் பாடல்களும் பெரும்பாலும் தரமானதாக இருப்பதில்லை. பாடநூல்கள், பத்திரிகைகளில் வரும் பாடல்கள் நீதி போதிப்பவையாக, ஒசை நயமில்லாதவையாக இருக்கின்றன. செயற்கையான வாக்கியக் கட்டமைப்பும் சொல்லாட்சிகளும் நிரம்பியதாக உள்ளன. அன்றாட வாழ்க்கை மொழிக்கான அம்சங்கள் கொண்டவையாக இவை இருப்பதில்லை.

எனவேதான் குழந்தைகள் மொழியை கற்றுக்கொள்வதற்கான வளமாகப் பயன்படும் தகுதி இதுபோன்ற பாடல்களில் இருப்பதில்லை.

குழந்தைகளின் வாசிப்புத்திறனை மேம்படுத்துவதற்கு நமக்கு பலவகையான நல்ல பாடல்கள் தேவை. அடுத்த சில பக்கங்களில், வெவ்வேறு வகைப் பாடல்கள் சில மாதிரிக்கு தரப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய பாடல்கள் இந்திய மொழிகள் ஒவ்வொன்றிலும் நிறையவே கிடைக்கும்; ஆனால் அவற்றைக் கண்டறிய விரும்பும் ஆசிரியர் கவனமாகத் தேட வேண்டும். நாம் தேர்வு செய்யும் பாடல், மொழியை இயல்பாகவும், வேடிக்கை விளையாட்டாகவும் பயன்படுத்தக்கூடியதாக உள்ளதா என்று கவனமாகப் பார்க்க வேண்டும். அதேமான முறையில் நீதிகளைப் போதிக்க முயலும் பாடல்களைத் தவிர்ப்பது நல்லது.

ஆசிரியர் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய ஒரு செயல்— குழந்தைகள் விளையாடும்போது பாடும் பாடல்களை எழுதி வைத்துக் கொள்வது. நொண்டி ஆட்டம், பந்து விளையாட்டு, ஸ்கிப்பிங் போன்ற விளையாட்டுகளின்போது குழந்தைகள் பாடல்களைப் பாடியவாறே விளையாடுவார்கள். இவற்றில் பல பாடல்கள் பாரம்பரியமாக வந்தவை. இத்தகைய பாடல்களை நகர்ப்புறங்களில் சேகரிப்பது கொஞ்சம் கடினமாக இருக்கலாம். ஆனாலும் கொஞ்சம் முயன்றால் குழந்தைகளுக்கான பாடல்களை நாம் சேகரிக்க முடியும். இதுபோன்று நாம் சேகரிக்கும் பாடல்களை ஒன்று அல்லது இரண்டு சிறிய புத்தகங்களாகக்கூட ஆக்கிக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு நாம் புத்தகம் தயாரிக்கும்போது, ஒரு பக்கத்தில் ஒரு பாடல் மட்டுமே இருக்குமாறும், பாடலுக்கேற்ப ஒரு படம் இருக்கும்படியும் பார்த்துக் கொள்வது நல்லது. படங்களை பத்திரிகைகள் போன்றவற்றிலிருந்து திரட்டிக் கொள்ளலாம். படங்கள் அந்தக் குறிப்பிட்ட பாடல்களுக்கு ஏற்றதாகவே எப்போதும் இருந்தாக வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை. ஏதாவது ஒரு வகையில் குழந்தைகள் அந்தப் பாட்டுடன் தொடர்பு படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய மனநிலையை அல்லது சூழலை உருவாக்கும் படமாக இருந்தால் போதுமானது. நம்மால் இதுபோன்ற பல புத்தகங்களை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும். ஒரு புத்தகம் என்று இங்கு நாம் குறிப்பிடுவது, சுமார்

16 பக்கங்களை உள்ளடக்கிய தொகுப்பு. விலை உயர்ந்த வரைதாள்களை வாங்க இயலாது என்றால் சாதாரணமான வெள்ளைக் காகிதத்தில் தயாரித்தாலும் போதும். வரையப் பயன்படும் காகிதத்தில் தயாரித்தால் புத்தகம் நீண்ட காலத்துக்குப் பயன்படும், மீண்டும் தயாரிக்க வேண்டிய அவசியம் நேராது.

1.

I have a little cough, sir,
In my little chest, sir,
Every time I cough, sir,
It leaves a little pain, sir,
Cough, cough, cough, cough,
There it is again, sir.

- Robert Grave

2.

I saw a squirrel
Run through the wood
By every tree
It stopped; and stood
Ready to climb
With its paws on the trunk,
And every time
(For no danger came)
It hurried on,
And was gone.

- John Buxton

3.

If you should meet a crocodile,
Don't take a stick and poke him;
Ignore the welcome in his smile,
Be careful not to stroke him,
For as he sleeps upon the Nile,
He thinner gets and thinner;

And when'ver you meet a crocodile
He's ready for his dinner.

- Anonymous

4.

I walked out in my Coat of Pride;
I looked about on every side;
And said the mountains should not be
Just where they were, and that the sea
Was out of place, and that the beach
should be an oak! And then, from each
I turned in dignity, as if
They were not there! I sniffed a sniff;
And climbed upon my sunny shelf;
And sneezed a while; and scratched myself.

- James Stephens

5.

Bow-wow, says the dog,
Mew-mew, says the cat;
Grunt-grunt, goes the pig;
And squeak goes the rat;
Tu-whu, says the owl; Caw-caw, says the crow;
Quack-quack, says the duck; And moo, says the cow.

(a traditional rhyme)

6.

Who has seen the wind?
Neither I nor you;
But when the leaves hang trembling,
The wind is passing by.
Who has seen the wind?
Neither you nor I;
But when the trees bow down their heads,
The wind is passing through.

- Christina Rossetti

7.

Faster than fairies, faster than witches,
Bridges and houses, hedges and ditches,
And charging along like troops in a battle,
All through the meadows the horses and cattle;
All of the sights of the hill and the plain
Fly as thick as driving rain;
And ever again, in the wink of an eye,
Painted stations whistle by.

- R.L. Stevenson

8.

Behind the blind I sit and watch
The people passing - passing by;
And not a single one can see
My tiny watching eye.
They cannot see my little room,
All yellowed with the shaded sun,
They do not even know I'm here;
Nor'll guess when I am gone.

- Walter de la Mare

9.

I love little pusy,
Her coat is so warm,
And it! don't hurt her,
She'll do me no harm,
So I'll not pull her tail,
Nor drive her away,
But pussy and I,
Very gently will play.
She's sit by my side,
And I'll give her some food,
And She'll love me,
Because I am gentle and good.

(a traditional rhyme)

10.

A E I O U

We are very little creatures,
All of different voice and features;
One of us in glass is set.,
One of us you'll find in jet.
T'other you may see in tin,
And the fourth a box within.
If the fifth you should pursue,
I can never fly from you.

- Jonathan Swift

(மாதிரிக்காக சில பாடல்கள் தமிழிலும் தரப்பட்டுள்ளன.
இவை தமிழ்நாடு அறிவியல் இயக்கம் வெளியிட்டுள்ள
'பல்லுக்கு மெதுவாய்ப் பணியாரம்' என்ற நூலிலிருந்து
எடுத்தாளப்பட்டவை—மொ.ர.)

தக்காளி
திமுக்குத் தக்கா திமுக்குத் தக்கா
திமுக்குத் தக்காடி!
சின்னப் பாட்டி தோட்டத்திலே
சிவப்புத் தக்காளி
சமைக்கும் முன்னே தொண்டைக்குள்ளே,
ஏப்பம் வந்தாச்சு!
சக்கை பிழிந்து போட்ட இடத்தில்
விதை முளைச்சாச்சு

யானையார்
யாயோரே யானையாரே
எங்கே போகீர்,
பானை பானையாகத் தண்ணீர்
குடிக்கப் போகிறேன்
பானைத் தண்ணீர் பருகிவிட்டால்
வேட்கை தீருமா?
பனிக்கட்டியை உடைத்துப் போட்டு
நான் தரட்டுமா?

பூனை
எங்கள் வீட்டுப் பூனை,
இருட்டில் உருட்டும் பூனை,
அங்கும் இங்கும் தேடும்
ஆளைக் கண்டால் ஒடும்.
தாவி எவியைப் பிடிக்கும்,
தயிரை ஏறிக் குடிக்கும்,
நாவால் முகத்தை துடைக்கும்,
நாற்காலிக்கு கீழ் படுக்கும்.

மயில்

அண்ணா இங்கே வாராய்
ஆடும் மயிலைப் பாராய்
இனிதாய் தோகை விரியும்
ஈந்தின் ஒலைபோல் விரியும்
உச்சிக் கொண்டை நீலம்
ஊடே பச்சைக் கோலம்
எடுப்பாய் நீண்ட கழுத்து
ஏந்தும் வாழைக் குருத்து
ஜெந்து வண்ணம் இறகு
ஒளிரும் அழகின் மாட்சி
ஒங்கும் இன்பக் காட்சி
ஒளவைப் பாட்டி சொன்னதாம்
அதே உலகில் உள்ளதாம்.

காயோ காய்

கத்தரிக்காய் வேணுமோ
கடலைக்காய் வேணுமோ
அத்திக்காய் வேணுமோ
அவரைக்காய் வேணுமோ
வெண்டைக்காய் வேணுமோ
வெள்ளரிக்காய் வேணுமோ
சண்டைக்காய் வேணுமோ
சரைக்காயும் வேணுமோ
பூசனிக்காய் வேணுமோ
புடலங்காய் வேணுமோ

காசிருந்தால் தருகிறேன்
கடன் என்றால் வருகிறேன்

பள்ளிக்கூடம்

பள்ளிக்கூடம் செல்லலாம்
பாடம் நன்றாய் படிக்கலாம்
எண்ணும் எழுத்தும் பழகலாம்
ஏற்றமாக வாழலாம்!
பட்டம் பல வாங்கியே
பாரில் சிறந்து வாழலாம்!

நத்தையாரே

நத்தையாரே நத்தையாரே
எங்கே போற்றங்க?
நாலுகாத தூரம் நானும்
நடக்கப் போறேங்க
நித்தம் நித்தம் நடப்பதினால்
நன்மை உண்டாங்க?
நீண்ட வாழ்வு கிடைக்கும் என்று
நன்று சொன்னாங்க....

மாம்பழம்

சின்னச் சின்ன மாம்பழம்
சிவப்பு நிற மாம்பழம்.
தின்னத் தின்ன இனிக்கும்
வண்ண வண்ண மாம்பழம்.
பழக்கடைக்குப் போகலாம்
பார்த்துப் பார்த்து வாங்கலாம்.
துட்டுக் கொடுத்து வாங்கியே
வெட்டி வெட்டி உண்ணலாம்.

எறும்பு

சின்னச் சின்ன எறும்பு!
சீனி தின்னும் எறும்பு
மெள்ள மெள்ளப் போகும்
மெதுவாய்க் காலைக் கடிக்கும்
கோடை தன்னில் உணவைக்

கொண்டு வந்து சேர்த்தே
வாடை தன்னில் உண்ணும்
வாழும் வகையைச் சொல்லும்.

நாய்க்குட்டி

எங்கள் வீட்டு நாய்க்குட்டி
நன்றி உள்ள நாய்க்குட்டி
வெள்ளை நிற நாய்க்குட்டி
துள்ளி ஒடும் நாய்க்குட்டி
குட்டிப் பாப்பா தன்னோடு
குதித்து ஆடும் நாய்க்குட்டி
கண்ணைப் போல வீட்டையே
காவல் காக்கும் நாய்க்குட்டி

லட்டு

வட்டமான தட்டு
தட்டு நிறைய லட்டு
லட்டு மொத்தம் எட்டு
எட்டில் பாதி விட்டு
எடுத்தான் மீதி கிட்டு
மீதம் உள்ள லட்டு
முழுதும் தங்கை பட்டு
போட்டாள் வாயில் பிட்டு
கிட்டு நான்கு லட்டு
பட்டு நான்கு லட்டு
மொத்தம் தீர்ந்த தெட்டு
மீதம் காலித் தட்டு!

திருவிழா

திருவிழா பார்க்கலாம்
தேர்கூட இழுக்கலாம்
சாமியைப் பார்க்கலாம்
வேண்டியதைக் கேட்கலாம்
பட்டுச் சொக்காய் வாங்கலாம்
பலூன் பொம்மை வாங்கலாம்
அம்மா அப்பா வாருங்கள்
அன்புடன் வாங்கித் தாருங்கள்

மோட்டார்

சின்னச் சின்ன மோட்டார்
சிங்கார மோட்டார்
நாலு சக்கர மோட்டார்
நான் ஏறும் மோட்டார்
பாம் பாம் மோட்டார்
பம்படிக்கிற மோட்டார்.

யானை

ஆனை ஆனை அழகர் ஆனை
அழகரும் சொக்கரும் ஏறும் யானை
காட்டுக் கரும்பை முறிக்கும் யானை
காவேரித் தண்ணீரை கலக்கும் யானை
எட்டித் தேங்காய் பறிக்கும் யானை
குட்டி யானைக்கு கொம்பு முளைச்சதாம்
பட்டணமெல்லாம் பறந்து போச்சதாம்.

குட்டிக் குரங்கு

குரங்கு குரங்கு
குட்டிக் குரங்கு
குல்லாப் போட்ட
குட்டிக் குரங்கு
உண்ணுவ தெல்லாம்
சைவ உணவு
பண்ணுவ தெல்லாம்
சேட்டை குறும்பு.

காக்கை

காக்கை யண்ணா காக்கை யண்ணா
இங்கே வாருங்கள்
கலயத்திலே சோறு வைத்தேன்
உண்ண வாருங்கள்
உறவுக் காரர் அனைவரையும்
அழைத்து வாருங்கள்
உள்ள சோற்றை எல்லாம் நீங்கள்
பங்கு போடுங்கள்.

பூணையார்

எலி யில்லாத வீட்டிலே
இருக்கும் செல்லப் பூணையார்
நெருப்பில்லாத அடுப்பிலே
உறங்கும் செல்லப் பூணையார்
உறைய வைத்த பாலையே
உருட்டிக் குடிக்கும் பூணையார்
குரைக்கும் நாயைக் கண்டதும்
குலை நடுங்கும் பூணையார்.

குருவி, குருவி

குருவி, குருவி பறந்து வா
கொஞ்சிப் பேசப் பறந்து வா
அறுகம் புல்லைத் தூக்க வா
அழகுக் கூடு கட்டவா
சிறுவரோடு சேர்ந்து நீ
சிரித்திருக்கப் பறந்து வா
குருவி குருவி பறந்து வா
குதித்துக் குதித்துப் பறந்து வா.

கா... கா...

கண்ணே மணியே க சொல்லு
காடைக் குருவி கா சொல்லு
கிளியே கிளியே கி சொல்லு
கீரிப் பிள்ளை கி சொல்லு
கூவும் குயிலே கூ சொல்லு
கெண்டை மீனே கெ சொல்லு
கேட்கும் புறாவே கே சொல்லு
கையில் மலரே கை சொல்லு
கொக்கே கொக்கே கொ சொல்லு
கோவைப் பழமே கோ சொல்லு
கெளதாரிக் குஞ்சே கெள சொல்லு

ரயில் வண்டி

குப்குப் குப்குப் ரயில்வண்டி
கூக்கூ கூக்கூ ரயில்வண்டி

கூவிப் போகுது ரயில்வண்டி - புகை
ஊதிப் போகுது ரயில்வண்டி
கருப்பு எஞ்சின் முன்னாலே
கட்டப் பெட்டி பின்னாலே
இருப்புப் பாதை யின்மேலே
இழுக்குது ஓடுது ரயில்வண்டி
ஜிகுஜிகு ஜிகுஜிகு ரயில்வண்டி
சில்லறை கொண்டா குப்பாண்டி
டிக்கெட் இந்தா திப்பாண்டி
டில்லிக்கு போறான் பேராண்டி
குப்குப் குப்குப் குப்குப்!
குப்குப் குப்குப் குப்குப்!

தென்னை மரம்
தென்னை மரம் தென்னைமரம்
விண்ணை எட்டும் தென்னைமரம்
முன்னோர் வைத்த தென்னைமரம்
முத்தாய்க் காய்க்கும் தென்னைமரம்
தென்னை கீத்து அலங்காரம்
தேங்காய் பர்பி பலகாரம்
சின்ன ஓலை கடிகாரம்
எல்லாம் தென்னை உபகாரம்
தென்னை மரம் தேங்காய்த்தரும்
தென்னை ஓலை கூரை தரும்
இன்றும் தரும் ஈக்கு மாறு
இனிய நீரைக் குடிக்கத்தரும்.

பொங்கலோ! பொங்கல்!
என்ன பொங்கல்? சர்க்கரைப் பொங்கல்
என்ன சர்க்கரை? நாட்டுச் சர்க்கரை
என்ன நாடு? கூரை நாடு
என்ன கூரை? வைக்கோல் கூரை
என்ன வைக்கோல்? சம்பா வைக்கோல்
என்ன சம்பா? முத்துச் சம்பா
என்ன முத்து? கொட்டை முத்து
என்ன கொட்டை? புளியங்கொட்டை

என்ன புளி? பழம் புளி
என்ன பழம்? மலைப் பழம்
என்ன மலை? சுவாமி மலை
என்ன சுவாமி? இராம சுவாமி.

நாய்க்குட்டி

சின்னச் சின்ன நாய்க்குட்டி
சீமை நாட்டு நாய்க்குட்டி
அண்ணன் தம்பி போலவே
அன்பாய்ப் பழகும் நாய்க்குட்டி
பழக்க முள்ள பேர்களைப்
பார்த்தால் வாலைக் குழைத்திடும்
அழைத்துச் சோறு போட்டபின்
அன்பாய் உண்டே உழைத்திடும்
இரவு முற்றும் காவலாய்
இருந்து வீட்டைப் பார்த்திடும்
உறவு கொண்டோர் நன்றியை
உணர்ந்து போற்றிக் காத்திடும்.

ஓடி விளையாடு பாப்பா

ஓடி விளையாடு பாப்பா - நீ
ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா!
கூடி விளையாடு பாப்பா - ஒரு
குழந்தையை வையாதே பாப்பா!
காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு - பின்பு
கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு,
மாலை முழுவதும் விளையாட்டு - என்று
வழக்கப்படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா.

கண்ணடைலி

டக்டக்கடிகாரம்;
தட்டு நிறையப் பணியாரம்!
குட்டி குட்டிச் சண்ணடைலி;
எட்டி எட்டிப் பார்க்குதாம்;
டாண்டாண் கடிகாரம்
தாவி ஓடுதாம் சண்ணடைலி.

பாடல் புத்தகங்களை எப்படி படித்துக் காட்டுவது? நாம் முன்னரே பார்த்தது போல, குழந்தைகளைக் குழுவாக அமர வைத்துக்கொண்டு வாசிப்பதுதான். இரண்டு அல்லது மூன்று முறை படித்துக் காட்டிய பின்னர் புத்தகமே இல்லாமல் ஆசிரியர் உரக்கப்பாடி, குழந்தைகளையும் உடன் பாடச் சொல்லலாம். நாம் பாடிக்காட்டிய பாடல் தரமானதாக இருந்தால் குழந்தைகள் எளிதில் நினைவு வைத்துக் கொண்டு பாடுவர். பிறகு நீங்கள் எப்போது அந்தப் பாடலை வாசித்தாலும் அந்தப் பக்கங்களில் வரும் வார்த்தைகளை அடுத்த வார்த்தை இது, அடுத்த வார்த்தை இது என்ற ரீதியில் எதிர்பார்த்து தாமாகவே வாசிக்க முயற்சிப்பார். ஆறு வயதுக் குழந்தையாக இருந்தால் குறிப்பிட்ட பாடலை ஒரு தனித்தானிலோ அல்லது சிலேட்டிலோ படியெடுக்க இயலும். அவர்கள் பாடலை மனப்பாடம் செய்தவர்களாக இருந்தாலும், ஒவ்வொரு இடத்திலும் வரக்கூடிய வார்த்தைகளைத் தனித்தனியாக சில நாட்களிலேயே புரிந்து கொள்வர்.

புத்தகங்கள் தயாரிப்பதும் அவற்றை வாசித்துக் காண்பிப்பதும்
வகுப்பறைகளில் புத்தகங்கள் இருப்பது (பள்ளியில் இருப்பது அல்ல) உண்மையில் மிகவும் பயனுள்ளதாகும். ஆனால் அவர்களுக்காக நாமே உருவாக்கும் புத்தகத்திற்கு இவை இணையானதல்ல. குழந்தைகளின் வாசிப்பை மேம்படுத்த மிகவும் உதவிகரமாக இருப்பது, ஆசிரியர் அவர்களுக்காக பிரத்யேகமாகத் தயாரிக்கும் புத்தகமே ஆகும். இந்தப் புத்தகம் தனியாக அல்லது கூட்டாகத் தயாரிக்கப்படலாம். நாம் இதுவரை விவாதித்த (அதாவது கதைகளை வாசிப்பது, சொல்வது, படங்களைப் பற்றிப் பேசுவது, பாடல்களைப் பாடுவது) அனைத்து விஷயங்களுமே நமது குழந்தைகளுக்காக நாம் தயாரிக்க நினைத்திருக்கும் புத்தகத்தின் உள்ளடக்கமாக இருக்கும். இந்தப் புத்தகம் தயாரிப்பதற்கான அடிப்படைப் பொருட்கள் என்ன என்ன? முதலில் காகிதம்— நமக்கு எளிதாகக் கிடைக்கும் காகிதமே போதும்; குழந்தைகள் வைத்திருக்கும் குறிப்பேடுகளும் பின்வரும் செயல்பாடு களுக்கான புத்தகமாக மாற்றப் பயன்படும். ஒரு ஆசிரியருக்கு சில தாட்கள் மற்றும் சில வரை தாட்கள் வாங்கும்

வாசித்தல்

மனமிருந்தால் போதும், இதுவும் மிக அழகான வளமாக புத்தகம் உருவாக உதவியாக இருக்கும்.

நாம் உருவாக்கவிருக்கும் புத்தகத்தை ஐந்து வயதுக் குழந்தைகளுக்கு என்று வைத்துக்கொண்டு துவங்கலாம். ஒரு விஷயத்தை நாம் கண்டிப்பாக நினைவில் கொள்ள வேண்டும்—குழந்தைகள் அனைவரும் சம வயதினராக இருந்தாலும் அவர்கள் அனைவரும் ஒரே வேகத்திலும் ஒரே நேரத்திலும் வாசிப்பில் முன்னேற்றம் அடைவது சாத்தியமே இல்லை. நிச்சயம் அனைத்து வகையான செயல்பாடுகளிலும் வேறுபாடுகள் நிறையவே இருக்கும். ஒரு சில குழந்தைகள் ஐந்து வயதாகும்போதே வாசிப்பில் தீவிர சடுபாடு காட்டுவர். இது போன்ற குழந்தைகள் ஏழு வயதை அடையும் போதே வாசிப்புத் திறனில் சிறப்பானதொரு இடத்தினை அடைவர். ஆனால் வேறு சிலரோ, அந்த வயதினை அடைந்த பின்னரும் பல்வேறு சிரமங்களை எதிர்கொண்டவாறே இருப்பர். இது போன்று குழந்தைகள் பல்வேறு நிலைகளில் இருப்பது தவிர்க்க இயலாததே. எனவே ஆசிரியர்கள் இதற்காக பெரிதும் கவலை கொள்ளத் தேவையில்லை. ஒவ்வொரு குழந்தையும் எந்த அளவுக்கு முன்னேறுகிறது என்று கண்டறிந்து அதைப் பாராட்டவேண்டும். இந்த நிலையில் சில குழந்தைகள் எது போன்ற சிரமங்களை எதிர்கொள்கின்றனர் என்றும் கண்டறிய வேண்டும். உண்மையில் இது ஒரு சவாலான பணியாகும். நிறைய குழந்தைகள் உள்ள வகுப்பறையில் இது மேலும் சிரமமானதாகவே இருக்கும். இது போன்ற இடங்களில் சிறிதளவே சாதிக்க முடியும்.

கதைகள், படங்கள் தொடர்பான செயல்பாடுகளைக் கொண்டு உரையாடல் மேற்கொள்வது பற்றி முந்தைய அத்தியாயத்திலும், பாடல்களைப் பற்றி இதிலும் நாம் பார்த்தோம். இவற்றின் அடிப்படையில் ஒரு வார்த்தை அல்லது ஒரு வாக்கியத்தை ஒவ்வொரு காகிதத்துக்கும் தேர்வு செய்து கொள்ளவும். உரையாடலுக்குத் தேர்வு செய்த கதை அல்லது படத்துக்குப் பொருத்தமான வார்த்தை அல்லது வாக்கியமாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். குழந்தைகளுக்கு உடனே பொருள் புரியும்படி இருப்பதற்கு இதுவே உகந்த வழி. ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் நீங்கள் என்ன எழுதி வைத்திருக்கிறீர்களோ அதை உரக்கப் படிக்க வேண்டும். ஆசிரியரைத்

தொடர்ந்து அந்தக் குழந்தை ஏற்கெனவே எழுதப்பட்ட வார்த்தைகளுக்குக் கீழே எழுதலாம் அல்லது ஏற்கெனவே எழுதப்பட்ட வார்த்தைகளின் மீதே கூட எழுதலாம். (அடுத்த அத்தியாயத்தில் 'பேசுதல்-எழுதுதல்' என்ற தலைப்பின்கீழ் தரப்பட்டுள்ள எழுத்துப் பயிற்சி முறையைப் பார்க்கவும்.) ஒவ்வொரு நாளும் இப்படிப்பட்ட புதிய வார்த்தைகளை அல்லது வாக்கியத்தை அறிமுகப்படுத்தலாம். இதில் கவனிக்க வேண்டியது ஒன்று உண்டு. ஒவ்வொரு நாளும் புதிய வார்த்தைகள் அறிமுகமாகும்போதே முதல் நாள் குழந்தை வாசித்த வார்த்தைகளையும் இணைத்து அவற்றை வாசிக்க வைக்க வேண்டும். ஒரு வேளை குழந்தை வாசிக்க சிரமப் பட்டால் நாமே கூட வாசித்து உதவலாம். ஒவ்வொரு நாளும் புதியதான் விஷயத்தினை கவனம் செலுத்தி ஒவ்வொரு புதிய வார்த்தை அல்லது வாக்கியம் எழுத முற்படலாம். ஆனால் அதே நேரம் முதலில் குழந்தை வாசித்த வாக்கியங்கள் குறித்து ஏதாவது பேசி அதனை நினைவுப்படுத்திக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். உதாரணமாக, முந்தைய உரை ஒரு நாயைப் பற்றியது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அதனைப் பற்றி ஒன்றிரண்டு கேள்விகள் கேட்கவும். அந்த நாய் எங்கே போனது? அந்த நாய் காலையில் எங்கே இருந்தது? என்பன போன்ற கேள்விகளாக இவை இருக்கலாம். நீங்கள் உருவாக்கியதை குழந்தைகள் படிக்கும்போது அவர்கள் செய்யும் இலக்கணப் பிழைகள் உள்ளிட்ட சிறு பிழைகளைப் பொருட்படுத்த வேண்டாம். உதாரணமாக நீங்கள் மழை வந்தது என்று எழுதியிருக்கலாம். அதனை குழந்தைகள் மழை வருகிறது என்று வாசிக்கலாம். இது போன்ற பிழைகளால் பொருள் மாற்றம் ஏதும் ஏற்பட்டு விடுவதில்லை.

இவ்வாறு தயாரிக்கப்படும் ஒவ்வொரு புத்தகமும் கதைகளை அல்லது விவாதத்திற்கான கருத்துக்களைக் கொண்ட புத்தகங்களாகி விடும். நாம் எழுதிய வார்த்தை களுக்குக் கீழே குழந்தைகள் தினமும் எழுதிய எழுத்துக்களை நாம் கூர்ந்து கவனிக்கலாம். இதிலிருந்து குழந்தையால் எந்த எழுத்தை எளிதாக எழுத முடியவில்லை என்று நம்மால் கண்டறிய முடியும். இதனைக் கண்டறிந்து தேவையான அளவு பயிற்சியினை அந்தப் பக்கத்திலேயோ அல்லது வேறு வகையிலோ அளிக்கலாம். நாம் எந்த மொழியினைக்

கற்பிக்கிறோமோ அந்த மொழியின் அகரமுதலிகளைக் கண்டறிவது மற்றும் அந்த எழுத்துக்களை சரளமாக எழுதுவது ஆகியவைதான் நமது பிரதானமான நோக்கம்.

ஆங்கில அகரமுதலிக்கும் தமிழ் அகரமுதலிக்கும் பெருத்த வேறுபாடுகள் உண்டு என்று சிலர் கருதலாம், அப்படி உங்களிடம் கூறியிருக்கவும்கூடும். தமிழ் மொழியில் பயன்படுத்தப்படும் 'மாத்திரைகளை' தனியாகப் பயிற்றுவிக்க வேண்டும்; ஆரம்ப கட்டத்தில் குழந்தைகளுக்கு மாத்திரைகள் எல்லாம் புரியாது; எனவே மாத்திரைகள் இல்லாத எளிய சொற்களை மட்டுமே கற்பிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இது முற்றிலும் ஊகத்தின் அடிப்படை யிலான கருத்துதான்; ஆசிரியர்கள் அனைவரும் இந்த ஊகத்தை ஏற்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மாத்திரைகளும் தமிழ் மொழியின் அங்கம்தான். பொருள் தரக்கூடிய உரைகளை வாசிக்கும் திறன் மேம்பாட்டில் மாத்திரைகளை குழந்தைகள் கற்றுக் கொள்ளக்கூடாது என்று கூற எந்த நியாயமும் இல்லை. இருப்பினும், மாத்திரைகளை எழுதுவது அல்லது அவற்றைப் பயன்படுத்துவது குறித்துத் தனியாக சிறப்புப் பயிற்சி அளிக்கலாம்.

ஒளிகளும் பொருளும்

வாசிப்பை, பொருள் தரக்கூடிய வார்த்தைகள் அல்லது வாக்கியங்களாகத் துவங்குவதே சிறந்தது; எந்தவிதமான பொருளுக்கும் இடமில்லாத வகையில் அகரமுதலிகளாகத் துவங்குவது சலிப்பையே ஏற்படுத்தும். ஒரு குழந்தை, ஒரு வாக்கியத்திலுள்ள பொருளோடு தன்னை தொடர்புபடுத்திக் கொண்டு அது எதைக் குறிக்கிறது என்று புரிந்துகொள்வதே முதலில் நிகழவேண்டும். பிறகே இந்த வாக்கியத்தில் என்ன உள்ளது என்றெல்லாம் ஆராய உற்சாகப்படுத்தவேண்டும். எனவே முதலில் நாம் செய்யவேண்டியது என்ன? சிறிய வாக்கியங்கள் மற்றும் வார்த்தைகளைக் கொண்ட ஒரு சிறிய கதையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். பிறகு அதில் உள்ள வார்த்தைகளையும் வாக்கியங்களையும் அறிமுகப் படுத்துங்கள். இது சுவாரஸ்யமாக நடந்துவிட்டால் போதும் அந்தக் கதையில் உள்ள வார்த்தைகள், அந்த வார்த்தைகளை உருவாக்க உதவியாக உள்ள எழுத்துக்கள், அதன் ஒலி

போன்றவை குறித்து அவர்களது கவனத்தை ஈர்க்க முடியும். இப்படி ஒரு முழு வார்த்தையையும் ஒரு பிரதிமையாகப் பார்க்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும். இப்படி வார்த்தைப் பிரதிமைகளாக வாசிக்கும் வாய்ப்பு மட்டும் குழந்தைகளுக்கு வாய்த்து விட்டால் போதும், வாசிப்பு நிலையில் மிகவும் ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையில் தன்னம்பிக்கையையும் உந்துதலையும் ஏற்படுத்தும். அதன் தொடர்ச்சியாக, ஒரு வார்த்தையில் உள்ள எழுத்துகளையும் ஒலியையும் அடையாளம் காணக் கற்றுக் கொள்வர். ஏற்கெனவே கற்றுக் கொண்ட வார்த்தைகளை எல்லாம் இப்படி அலசி ஆராயும் பழக்கம் வந்துவிட்டால், வார்த்தைகளிலுள்ள எழுத்துக்களை அவர்களாகவே இணைத்து வாசிக்கத் துவங்கி விடுவர். இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளுக்கு எந்த அளவு வாய்ப்புகள் கிடைக்கின்றதோ அந்த அளவுக்கு வாசிப்பில் குழந்தைகள் முன்னேறுவர். இதில் இன்னொரு முக்கியமான பணியும் ஆசிரியருக்கு உள்ளது. நாம் வாசிப்பதை ஆசிரியர் உற்சாகப்படுத்துகிறார் என்ற எண்ணம் குழந்தைகளிடத்தில் ஏற்படுத்தும் பொறுப்பு ஆசிரியர்களிடம் உள்ளது. மேலும் வாசிப்பானது அனைத்துக் குழந்தைகளும் மேற்கொள்வதாகவும், மகிழ்ச்சி தருவதாகவும் இருப்பது மிகவும் அவசியமானதாகும்.

சில செயல்பாடுகள்

கடந்த பகுதிகளைப் போலவே நாம் நமது வகுப்பறையில் செய்து பார்க்க வசதியாக சில செயல்பாடுகள் இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, வாசிக்கக் கற்றுக் கொள்வதை மகிழ்ச்சிகரமான செயல்பாடாக மாற்ற முடியும். இங்கே நாம் கொடுத்துள்ள செயல்பாடுகள் பல்வேறு வகையான முன்னேற்றங்களுக்கு வாய்ப்பானதாக உள்ளன. கொஞ்சம் சிரமப்பட்டு மாற்றி வடிவமைத்து எந்த நிலையிலும் உள்ள குழந்தைகளுக்காகவும் பயன்படுத்தலாம்.

செயல்பாடு 1

தரையில் வரைபடம் வரைவோம்

உங்கள் வகுப்பறை மேஜை தளவாடங்கள் இல்லாதிருந்தால் நல்லது. அல்லது வராண்டாவிற்கோ, திறந்த வெளியாக ஏதேனும் ஒரு இடத்திற்கோ குழந்தைகளை அழைத்துச் செல்லலாம். குழந்தைகள் ஒடியாடிப் புழங்க வசதியான இடமாக இருத்தல் மிகவும் அவசியம்.

பல்வேறு செயல்களான ஒடுதல், நடத்தல், குதித்தல், துள்ளித் துள்ளி ஒடுதல், பின்னோக்கி நடத்தல், பக்கவாட்டில் நடத்தல், போன்றவற்றிற்கு தனித்தனிக் குறியீடுகளை அளிக்கவும். குறியீடுகள் சிக்கலில்லாததாகவும் எளிதில் நினைவில் கொள்ளத்தக்கதாகவும் இருக்க வேண்டும். உதாரணமாக, ஒடுதல்: →

ஸ்கிப்பிங் செய்தல்: ↗

திறந்த வெளியின் ஒவ்வொரு மூலைக்கும் ஒவ்வொரு குறியீட்டை வரைந்து விட வேண்டும். குழந்தைகளிடம் ஒவ்வொரு குறியீடும் எதனைக் குறிக்கிறது என விவரமாக விளக்க வேண்டும். முதன்முதலாக இந்தச் செயல்பாட்டில் எடுப்பும்போது மூன்று அல்லது நான்குக்கு மேலான குறியீடுகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம்; குழந்தைகள் குழம்ப நேரிடும். ஏதாவது ஒரு இடத்தை துவக்கப் புள்ளியாக நிர்ணயித்துக் கொள்ளவும். பின்னர் குழந்தைகளிடம் அவர்கள் நாம் குறிப்பிடும் இடத்திற்குச் சென்று அங்கு வரையப் பட்டுள்ள குறியீட்டிற்கு ஏற்ப செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று கூறவும் (அங்கே தரையிலோ, அங்குள்ள கல்லில் சாக்குத் துண்டாலோ, அட்டையிலோ குறியீடுகள் வரையப்பட்டிருக்கும்).

இந்தச் செயல்பாட்டில் குழந்தைகள் நான்கு முறை எடுப்பட்ட பிறகு அந்தக் குறியீட்டை எடுத்துவிட்டு அங்கே அந்தக் குறியீட்டிற்கு பொருத்தமான வார்த்தைகளை எழுதி வைக்கவும். குழந்தைகள் அதிகக் குறியீடுகளைப் புரிந்து கொள்ள இயலும்போது குறியீடுகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கலாம்.

ஒவ்வொரு முறையும் செயல்பாடு முடிந்து வகுப்பறைக்குத் திரும்பியதும் அவர்கள் பார்த்த இடத்தின் வரைபடம் மற்றும் அவர்கள் அங்கு பார்த்த குறியீடுகளை வரையச் சொல்லவும். மேலும் அந்தக் குறியீடுகளுக்கு அவர்கள் செய்த செயலையும் செய்து காட்டச் சொல்லவும்.

செயல்பாடு 2

அகர முதலிகளை அலகுவோம்

எழுத்துகளை மூன்று பாகமாகப் பிரித்து பெரிய அளவில் சார்ட் அல்லது நீளமான காகிதத் துண்டில் எழுதி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொன்றுக்குமிடையே இடைவெளி விட்டு இந்தக் துண்டுகளை சுவரில் ஒட்டிவிட வேண்டும். குழந்தைகள் அனைவரும் எளிதில் பார்க்கும்படியான தூரத்தில் இது ஒட்டப்பட வேண்டும்.

பின்னர் சில வார்த்தைகளை கரும்பலகையில் எழுத வேண்டும். அந்த வார்த்தைகளைக் கூர்ந்து கவனித்து அதிலுள்ள எழுத்துக்கள் சுவரில் ஒட்டப்பட்டுள்ள காகிதத் துண்டில் எங்கே உள்ளது என்று கண்டறிந்து கூறுமாறு குழந்தைகளிடம் கூற வேண்டும்.

செயல்பாடு 3

அறிவியலை அறிந்து வாசிப்போம்

ஒரே வகையாக ஒற்றுமைப்படுத்த வாய்ப்புள்ள சில விஷயங்களைத் தெரிவு செய்து கொள்ளவும். உதாரணமாக, பறக்கக் கூடியவை, வட்டமானவை, தட்டையானவை, நீந்தக்கூடியவை உயிரினங்கள் என வரையறுக்கலாம்.

இதைக் கரும்பலகையில் எழுதிவிட்டு உரக்கப் படிக்க வேண்டும். எவை எவை இந்த விஷயத்தின்கீழ் வரும் என்று குழந்தைகளிடம் கேட்க வேண்டும். உதாரணமாக, பறப்பவை என்ற தலைப்பின்கீழ் 'பட்டம், விமானம், பறவை, மேகம்' ஆகியவற்றை குழந்தைகள் குறிப்பிடலாம்.

பின்னர் ஒரே வகையான தன்மையுடைய பொருட்களின் சிறுமாதிரிகளை வரையுமாறும், அவற்றின் பெயர்களை எழுதும்படியும் சொல்லலாம்.

செயல்பாடு 4

வார்த்தை விளையாட்டு

தரையில் கட்டம் வரைந்து கொள்ளவும். குழந்தைகள் அனைவரும் விளையாடுவதாக இருந்தால் பல கட்டங்கள் வரைந்து கொள்ளவும். தூரம் தூரமாக வரைந்து கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் குழந்தைகளுக்கு அறிமுகமான ஒரு பொருளின் பெயரை எழுத வேண்டும். ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் ஒரு வீடாகக் கருதிக் கொள்ள வேண்டும். பெயர்களுடன் கூடவே எழுதப்பட்டுள்ள பொருட்களின் படங்களையும் சின்னதாக வரையலாம்.

குழந்தைகளை ஐந்து நபர்கள் கொண்ட குழுக்களாகப் பிரிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு குழுவிலும் ஒரு நடுவர் இருப்பார். ஏதாவது ஒரு வீட்டுக்குள் நடுவர் ஒரு கல்லை வீகவார். பிறகு அவரது குழுவினர், கல் இருக்கிற வீட்டை விட்டு மற்ற வீடுகளுக்குச் சென்று அங்கு எழுதப்பட்ட பொருட்களின் பெயர்களை வாசிக்கச் சொல்ல வேண்டும். நடுவரை சுழற்சி முறையில் மாற்றிக் கொள்ளலாம்.

செயல்பாடு 5

படிப்பது போல் செய்

குழந்தைகள் வாசிக்கப் பயின்று விட்டாலும், வாசித்தல் என்பது பல்வேறு செயல்பாடுகளோடு தொடர்புடையது என்பதையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கான செயல்பாடுதான் இது. ஆசிரியர் கரும்பலகையின் அருகில் நின்று கொள்ள வேண்டும். வகுப்பிலுள்ள குழந்தைகளுக்கு பல்வேறு எண்களைக் கொடுத்துவிட்டு அந்த எண்களைக் கொண்டோர் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை கரும்பலகையில் எழுத வேண்டும். (ஆசிரியர் பேசக்கூடாது.)

உதாரணமாக, 'எழுந்து சென்று ஒரு கல்லைக் கொண்டு வா—10' என கரும்பலகையில் எழுத வேண்டும். 10ஆம் எண்ணைக் கொண்ட குழந்தை வகுப்பறையை விட்டு வெளியே சென்று ஒரு கல்லைக் கொண்டுவர வேண்டும்.

அடுத்ததாக ஒரு குறிப்பினை இவ்வாறு அளிக்கலாம்:

'10ஆம் எண்ணிடமிருந்து கல்லை வாங்கு, அதை உன் வலதுகால் முட்டியில் வைத்துக் கொள்—5.'

சிக்கலான செயல்பாடுகளைப் படிப்படியாக அறிமுகம் செய்யலாம். உதாரணமாக, வகுப்பறையில் தொங்கும் ஒரு கவரோட்டியைக் கூர்ந்து கவனித்து ஏதாவது ஒரு நுட்பமான விஷயத்தைக் கண்டுபிடிக்கச் சொல்லாம். உள்ளூர் மருத்துவ மனைக்குப் போகும் வழியைக் கூறும்படி சொல்லலாம். அல்லது பள்ளிக்கு வெளியில் உள்ள மரங்களை எண்ணச் சொல்லலாம்.

செயல்பாடு 6

கடைசி வார்த்தைக்கு அடுத்த வார்த்தை என்ன?

இந்தச் செயல்பாட்டுக்கு குழந்தைகளுக்கான புத்தகங்கள் நிறையவே தேவைப்படும்.

ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் ஒரு புத்தகம் கொடுங்கள். புத்தகத்தின் ஏதேனும் ஒரு பக்கத்தைத் திறக்கச் சொல்லுங்கள். புத்தகத்தின் வலது பக்கத்தில் கடைசி வரி முற்றுப் புள்ளியுடன் முடிகிறதா? அப்படி முடிந்தால் வேறு பக்கத்தைத் திருப்பச் சொல்லுங்கள்.

இப்போது குழந்தைகளை அமைதியாக வலது பக்கத்தில் உள்ளதைப் படிக்கச் சொல்லவும். பக்கத்தின் இறுதி வரியை அடைந்தவுடன் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அடுத்த பக்கத்தைத் திருப்பக் கூடாது. இப்போது ஒவ்வொரு குழந்தையிடமும் சென்று கடைசி வார்த்தைக்கு அடுத்த வார்த்தை எதுவாக இருக்கும் என்று யூகிக்கச் சொல்லலாம். சரியான வார்த்தையை யூகிக்கும் குழந்தையை அனைவரும் கைதடிப் பாராட்டலாம். பின்னர் பக்கத்தினைப் புரட்டி சரிபார்க்கவும் சொல்லலாம்.

வகுப்பில் உள்ள அனைவரும் இந்தச் செயல்பாட்டில் ஈடுபட்டு நிறைவடைந்த பிறகு இடது பக்கத்தைப் பயன் படுத்தி இதே செயல்பாட்டைத் தொடரலாம். எப்படி? இடது பக்கத்தில் முதல் வார்த்தைக்கு முன்னால் என்ன வார்த்தை இருக்கும் என்று யூகிக்கும் செயல்பாடாக மாற்றிச் செயல்படுத்தலாம்.

செயல்பாடு 7

மூன்று கேள்விகள்

குழந்தைகளை இரண்டு குழுக்களாகப் பிரித்து, ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு அமரும் விதமாக வரிசையில் அமரச் சொல்லவும். ஒரு வரிசையில் உள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு புத்தகம் வழங்கவும். ஏதாவது ஒரு பக்கத்தைத் திறந்து, வலது பக்கத்தைப் படிக்கச் சொல்லவும். படித்த பின்னர், தனக்கு எதிரே உள்ள நபரிடம் புத்தகத்தைக் கொடுக்கச் சொல்லவும். எதிரே உள்ள குழந்தையும் அதே பக்கத்தைப் படிக்க வேண்டும்.

ஆக, எதிரெதிரே அமர்ந்துள்ள இரண்டு பேரும் ஒரே பக்கத்தைப் படித்திருப்பார்கள். இப்போது ஒரு குழந்தை அந்தப் பக்கத்தில் உள்ள தகவல்களை ஓட்டியதாக 3 கேள்விகளை கேட்க வேண்டும். எதிரே அமர்ந்துள்ள குழந்தை அதற்குப் பதிலளிக்க வேண்டும்.

துவக்கத்தில் எந்த மாதிரியான கேள்விகளைக் கேட்பது எனப் புரியாமல் குழந்தைகள் சிரமப்படலாம். நாம் மாதிரிக்கு சில கேள்விகளைக் குறிப்பிடலாம். இதன் மூலமாக, படித்ததைக் கொண்டு கேள்விகளை எழுப்புகிற பயிற்சி குழந்தைகளுக்குக் கிடைக்கிறது.

செயல்பாடு 8

என் வரி எங்கே? உன்னிடம் இருக்கா?

இது சற்றே சிக்கலான செயல்பாடு, எனவே கவனமும் முன்தயாரிப்பும் தேவை. ஆனால் ஒரு முறை தயார் செய்து விட்டால் பலமுறை பயன்படுத்தலாம். இதன் பயன்கள் எவ்வளவு அருமை என்று நீங்கள் வியப்பீர்கள்.

நான்கு வரிகள் கொண்ட பாடல்கள் சிலவற்றைத் தேர்வு செய்து கொள்க. எதுகை, மோனை நயத்துடன் இருந்தால் நல்லது. எவ்வளவு குழந்தைகள் வகுப்பறையில் உள்ளனரோ அத்தனை பாடல்கள் இருக்க வேண்டும். 20 குழந்தைகள் கொண்ட குழுவுக்கு இச்செயல்பாட்டினை மேற்கொள்வதாக வைத்துக் கொள்வோம். 20 பாடல்களின் முதல் வரியை

தனித்தனித் துண்டுக் காகிதங்களில் எழுதி வைத்துக் கொள்ளுங்கள். பிறகு, அதே 20 காகிதங்களில் வேறு பாடல்களின் இரண்டாவது வரிகளை எழுதிக் கொள்ளுங்கள். இப்படியே வெவ்வேறு பாடல்களிலிருந்து மூன்றாவது வரி நான்காவது வரி என்று எழுதிக் கொள்ளவும். இப்போது வெவ்வேறு பாடல்களிலிருந்து எழுதப்பட்ட 4 வரிசைகளைக் கொண்ட 20 தாள்கள் உங்களிடம் இருக்கும்.

குழந்தைகளை வட்டமாக அமரச் செய்யுங்கள். துண்டுக் காகிதங்களை அவர்களிடம் கொடுங்கள். அவர்களிடம் உள்ள தாள்களில் பாடல்கள் குழம்பிக் கிடக்கின்றன. முதல் வரிக்குப் பொருத்தமான அடுத்த மூன்று வரிகள் எவை என்பதைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும் என்று குழந்தைகளிடம் விளக்குங்கள்.

ஏதேனுமொரு குழந்தை தன்னிடமுள்ள பாடலின் இரண்டாவது வரியைப் படிக்கச் சொல்லுங்கள். மற்ற குழந்தைகள் அதை கவனமாகக் கேட்டு, இந்த வரி தன் முதல் வரிக்குச் சேர்ந்ததா என்று யோசிக்க வேண்டும். எந்தக் குழந்தை இந்த வரி தன் முதல் வரியைச் சேர்ந்தது என்று நினைக்கிறதோ அது கையை உயர்த்த வேண்டும். அது சரிதான் என்று ஆசிரியர் கருதினால், அந்தக் குழந்தை அந்த வரியை எழுதிக் கொள்ள வேண்டும். முதலில் படித்த குழந்தை தான் படித்த வரியை அடித்து விட வேண்டும். இப்போது இரண்டாவது குழந்தை தன்னிடம் உள்ள இரண்டாவது வரியைப் படிக்க வேண்டும். இவ்வாறு அனைத்துக் குழந்தைகளிடமும் முழுப்பாடல் அமையும் வரை தொடரலாம்.

செயல்பாடு 9

பேசுவோமா?

நாம் முன்னர் பேசுதல் குறித்தான் பகுதியில் படங்களைப் பற்றியும் அதனோடு தொடர்புடைய கேள்விகள் குறித்தும் நிறைய விவாதித்தோம். அதனை மீண்டும் நினைவில் கொள்வோம். அது போன்ற பார்வையே பல்வேறு குழந்தை இலக்கியங்கள், கதைகள், பாடல்கள் மீதான கேள்விகளை

எழுப்பி பதில் வரவழைப்பதற்கும் பொருந்தும்.

நாம் ஏற்கெனவே கூறியதன் அடிப்படையில் (அதாவது படங்களில் தேடுதல், தொடர்புபடுத்துதல் போன்ற வகைகளில்) சில கேள்விகளைத் தயார் செய்து கொண்டு, கதைகள், பத்திரிகைகள், அல்லது புத்தகங்களை குழந்தைகளிடம் கொடுங்கள். அவர்கள் வாசிப்பதற்குப் போதுமான கால அவகாசம் கொடுங்கள். பின்னர் நாம் ஏற்கெனவே தயாரித்து வைத்த கேள்விகளைக் கொண்டு உரையாடல் மேற்கொள்ளுங்கள். குழந்தைகளின் பதிலைப் பொறுத்து உரையாடலை நீட்டிக்கலாம். ஆனால் குழந்தைகள் எதையாவது படித்த ஒவ்வொரு முறையும் இந்தச் செயல் பாட்டை மேற்கொள்ளாதீர்கள். கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிப்பதற்காகவே படிக்கிறோம் என்ற எண்ணம் குழந்தைகளுக்கு ஏற்பட்டு விடும். வாரத்தில் ஏதேனுமொரு நாளில், அந்த வாரத்தில் குழந்தைகள் படித்த விஷயங்களை விவாதிப்பதாக இது அமையலாம்.

நாம் கேட்ட கேள்விகளுக்கு அவர்கள் அளித்த பதில்களை மதிப்பிடக்கூடாது. அதுபோலவே, அவர்களது பதிலில் இது சரியல்ல என்றும் கூறக் கூடாது. ஒவ்வொரு பதிலுமே முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அவர்கள் படித்த விஷயத்திலிருந்து விலகிச் செல்வதாக பதில் இருந்தாலும் அதுவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததே. தான் படித்த பகுதியை குழந்தை எவ்வாறு உள்வாங்கிக் கொண்டது என்பதைக் காட்டுவதாகவே அவர்களது பதில்கள் அமையும். பல்வேறு பயிற்சிகளுக்குப் பிறகே துல்லியமான விவாத பூர்வமான வித்தியாசமான பதில்களுக்கு வருவார். அதுவரை அவர்களை சுதந்திரமாகவே விட வேண்டும்.

வாசிப்பைத் தொடங்கிய பிறகு

இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் செயல்பாடுகள், இன்னும் பல புதிய செயல்பாடுகளுக்கான துவக்கப்படுள்ளிகள்தான். இதனைக் கொண்டு சுவையான, பலவிதமான புதிய செயல் பாடுகளையும் வடிவமைக்க இயலும். அதுகூட வாசிப்பை மேம்படுத்த உதவும் கருவியாகிவிடும். இங்கே நாம் விவரித்தபடி வாசிப்பிற்கு அறிமுகமான குழந்தை, பிறகு தான் படிக்கக்கூடிய எதற்கும் பொருள் கண்டறிய முயலுவதை நீங்கள் காண்பீர்கள்.

கிழிக்கப்பட்ட பழைய செய்தித்தாள் துண்டும்கூட புதிர் விளையாட்டாக மாறிவிடும். செய்தித் தாளை மேலும் துண்டு துண்டாகக் கிழித்து பொருளோடு கூடிய வாக்கியங்கள் வருமாறு இணைத்துக் கொண்டுவரச் சொல்லலாம். இது போன்ற துண்டுக் காகிதங்கள் வாசிப்புத் திறனோடு தொடர்புடைய பல்வேறு திறன்களை வளர்க்க உதவியாக இருக்கும். புத்திசாலித்தனமாக யூகித்தல், பொருளோடு தொடர்புடுத்துதல், ஒருவரது யூகத்தினை சரியா தவறா என மதிப்பீடு செய்தல் போன்ற வாசித்தலோடு தொடர்புடைய திறன்கள் வளர இது போன்ற செயல்பாடுகள் உதவியாக இருக்கும்.

ஒரு குழந்தை வாசிக்கக் கற்றுக் கொண்ட பிறகு, அது தன் வாசிப்புத் திறனை பல்வேறு வகையான செயல்பாடுகளுக்கு பயன்படுத்துவதை உறுதிசெய்வதும் ஆசிரியரின் பொறுப்பு. ஆனால் நமது துவக்கப் பள்ளிகள் இதற்கு மிகவும் குறைவான வாய்ப்பையே அளிக்கின்றன. இவ்வாறு பல்வேறு வகையான செயல்பாடுகளுக்கு வாசிப்பைப் பயன்படுத்துவது பெரும் பாலும் வரவேற்கப்படுவதே இல்லை. பாடப்புத்தகத்தோடும் தேர்வுக்கு தயார் செய்வதோடும் மட்டுமே வாசிப்பு தொடர்பு படுத்தப்படுகின்றது. ஒரு புதிய செய்தியைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக வாசிப்பது, ஒரு சுயமான விருப்பத்தின் பேரில் வாசிப்பது, மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்காக வாசிப்பது (பொழுது போக்கிற்காக) ஆகியவை நிகழ்வதே இல்லை. இவை முற்றிலுமாக புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. ஒரு குழந்தையின் ஒட்டு மொத்த ஆளுமையை வளர்ப்பதில் வாசிப்பு தனது பங்களிப்பை செய்ய வசதிகள் ஏற்படுத்தித் தரப்படுவதில்லை. இதன் காரணமாக நன்கு வாசிக்க இயலக் கூடிய குழந்தைகள் கூட நன்கு வாசிக்கும் பழக்கம் இல்லாதவராகவே உள்ளனர். உண்மையில் இது ஒரு இமாலயத் தோல்வியாகும். ஆனால், ஒரு ஆசிரியரால் இதனை எளிதாக மாற்ற முடியும்.

4

எழுதுதல்

எழுதுதல் என்பதும் ஒரு வகையில் பேச்சதான். இது எப்படி? நாம் யாருக்காவது ஏதாவது எழுதும்போது அவர்கள் நம் கண் முன்னே இல்லாவிட்டாலும் அவர்களுடன் தகவல்களை பரிமாறிக்கொள்கிறோம். அதே நேரத்தில், நாம் எழுதக் கூடியவற்றில் பெரும்பாலானவை எதையாவது பதிவு செய்து கொள்ளவே பயன்படுகிறது. உதாரணமாக, ஒரு தகவல், புதிய யோசனைகள், அல்லது நினைவில் வைத்துக் கொள்ள விரும்பும் விஷயம். என்றாலும், இதிலும்கூட, எழுதுதல் என்பதை ஒருவர் தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்வதாகக் கருதலாம். என் அனுபவத்தை என்னுடைய நாட்குறிப்பில் எழுதுகிறேன் என்றால் என்ன பொருள்? என்றாவது ஒரு நாள் இந்த அனுபவங்களை நானே படிப்பேன் என்ற நோக்கோடும் நம்பிக்கையோடும் இவ்வாறு எழுதுகிறேன்.

எழுதுவதும் பேசுவது போன்ற வடிவம்தான் என்பதை ஆசிரியர்கள் என்ற வகையில் நாம் குழந்தைகளுக்கு அறிமுகப் படுத்த வேண்டும். குழந்தைகள் பள்ளியில் சேரும்போது, பல்வேறு வகையான நபர்களோடு பல்வேறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசக்கூடிய திறமையுடன்தான் வருகின்றனர். தாம் பேசுவதை மற்றவர்கள் கேட்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அதிகரித்திருக்கும். எழுதுவதைக் கற்றுக் கொள்ள இந்த உணர்வு மிகவும் பயனுடையது; ஆனால் இங்கே ஒரு வித்தியாசம்—அவர்கள் தமக்கு எதிரே இல்லாத நபர் களுக்காகவும் எழுத வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு வகையில், ஆசிரியர், சக மாணவர்கள் (அல்லது சுயமாகத் தானே) போன்ற சிலர் ‘கேட்பவர்களாக’ இருக்கலாம். எழுதுதல் என்பது யாரோ ஒருவரிடம் தமது கருத்தைப் பரிமாறிக் கொள்ளுகிற என்பதைக் குழந்தைகள் புரிந்து கொண்டு

செயல்படுவதை உறுதி செய்வது ஆசிரியரின் தலையாய கடமையாகும்.

நாம் ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவுபடுத்திக்கொள்வோம்: பள்ளிகளில் தற்போது நடைபெறுவதை விட வித்தியாசமான செயல்பாடுகளே நாம் விரும்புவது ஆகும். எழுதுவது எப்படி என்பது பல்லாயிரக் கணக்கான குழந்தைகளுக்கு இயந்திர கதியாக இன்று போதிக்கப்படுகிறது. அகரமுதலிகளில் உள்ள எழுத்துகளை எப்படி எழுதுவது என்பதில் துவங்குகிறது. பின்னர் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் ஒருட்ஜன் முறை அப்படியே பார்த்து எழுதுமாறு குழந்தைகள் பணிக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் எழுதியவற்றை ஆசிரியர்கள் சரிபார்க்கின்றனர். இவ்வாறு எல்லா எழுத்துகளையும் கற்றுக்கொடுக்க பல வாரங்கள் ஆகிவிடுகிறது. இந்த நீண்ட காலகட்டத்திற்குள் குழந்தைகளின் பார்வையில் எழுதுவது எதற்காக என்பதற் கான புரிதலே வீணாகி விடுகிறது. பின்னர் வார்த்தைகளை அல்லது அதற்குப் பிறகு வாக்கியங்களை எழுதச் சொல்லும் போது எப்படி எழுதுவது என்று யோசிக்க இயலாமல், எழுத வேண்டிய தகவலையும் ஆசிரியரே சொல்வார் என்று ஆசிரியரையே சார்ந்திருப்பவர்களாக அவர்கள் மாறி விடுகின்றனர். சுருக்கமாகச் சொன்னால், எழுதுவது என்பது தாம் நினைப்பதை சொல்ல நினைப்பது என்ற நிலைமாறி, ஒரு சடங்காக அல்லது ஆசிரியரால் அளிக்கப்படும் ஒரு பயிற்சியாகவே எழுதுதலைப் பார்க்கும் பார்வை உள்ளது.

தற்போதைய இந்த நிலையிலிருந்து மாற வேண்டுமானால், எழுதுதல் என்பது பேச்சின் விரிவாக்கமே என்ற புரிதலை ஏற்படுத்த வேண்டும். பேசுதல் குறித்த இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் சில செயல்பாடுகளைப் பார்த்தோம். இவை எழுதுவதை மேம்படுத்துவதற்கும் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும். பேசுதல் என்பது, நாம் எந்தத் தரப்போடு எப்படிப் பேசுவேண்டும் என்று பிரித்துப் பார்ப்பதற்கான வாய்ப்பை அளிப்பதாக உள்ளது. எனவேதான் எழுதுதலை கற்பிப்ப தற்கும் பேசுதல் பயனுள்ளதாக இருக்கின்றது.

பேசுதலுக்கும் எழுதுதலுக்கும் இடையில்

எழுதுதலுக்கு முன்பாக நடைபெற வேண்டியது என்ன? ஒரு குழுவிலுள்ள குழந்தைகளுக்கு எழுதுதலைக் கற்பிப்பதற்கு

முன்னால் அவர்கள் நமது வாழ்க்கைப் பற்றியும் தம்மைச் சுற்றி நடைபெறும் நிகழ்வுகளைப் பற்றியும் சுதந்திரமாகவும் நம்பிக்கையாகவும் பகிர்ந்துகொள்ளத் திறனுடையவர்களாக இருத்தல் அவசியம். முதலில் ஆசிரியர் இதனை உறுதிபடுத்த வேண்டும். சுருக்கமாக கூறினால், 1) தமது அனுபவங்களையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் பகிர்ந்துகொள்வதற்கான விருப்பம் உடையவர்களாகவும், 2) தமது சொந்த அனுபவங்களையோ அல்லது தமது நிலைபாட்டையோ தெளிவாக வெளிப்படுத்தக் கூடியவர்களாகவும் குழந்தைகள் இருப்பது மிகவும் அவசியமாகும்.

இத்தகைய குழந்தைகள் நிச்சயம் எழுதுதலைக் கற்றுக் கொள்ள தயாரானவர்கள். ஆனால் வார்த்தைகளையும் வாக்கியங்களையும் எழுதக் கற்றுக் கொள்வதற்கு முன்னால் பல விஷயங்களை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டியுள்ளது.

எந்த ஒரு மொழியையும் எழுதுவது என்பது, காகிதத்தில் பலவடிவங்களில் சிக்கலான வடிவங்களை வரைவதுதானே? அகரமுதலிகளின் ஒவ்வொரு எழுத்திற்கும் இடையிலுள்ள பல நுட்பமான வித்தியாசங்களைத் துல்லியமாக நினைவில் கொள்வது இதற்கு அவசியமாகிறது. எழுத்துகள் என்பவை ஒருவிதமான வடிவங்கள்தான். எனவே, இந்த வடிவங்களைக் கொண்டே நமது எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் வார்த்தைகளாக வடிக்கிறோம். இந்த வடிவங்களும் நாம் வெளிப்படுத்தும் விஷயங்களோடு நேரடியான பட்டம் பிடிப்பது போன்ற தொடர்புடையதாக இருப்பதில்லை. உதாரணமாக, ஆங்கிலத்தின் A என்ற எழுத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். இந்த A என்ற வடிவத்திற்கும், அது ஏற்படுத்தும் ஒலிக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை. A என்ற எழுத்தின் ஒலியையும் அதன் வடிவத்தையும் நாம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளோம். இது போலவே குழந்தைகள் Aவின் வடிவத்தையும் ஒலியையும் ஏற்றுக்கொண்டு A என்ற ஒலி வரும் இடங்களில் மற்ற வார்த்தைகளிலோ அல்லது தனியாகவோ (அ என்றால் 'ஒன்று' என்றும் பொருள்படுகிறது) பயன்படுத்த வேண்டும். சுருக்கமாகக் கூறினால், இது போன்ற பலவழிகளில் பாரம்பரியமாக உபயோகிக்க வேண்டிய குறியீடுகளாக வழக்கப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

நாம் மேலே சொன்ன வகையிலான திறன் ஒரு நாளில்

வாய்த்து விடாது. குழந்தைகளுக்கு தொடர்ந்து வரைவதற்கும், வண்ணம் தீட்டுவதற்கும் வாய்ப்புகள் கொடுப்பதன் மூலமாக மட்டுமே எழுதும் திறனை சிறப்பாக வளர்த்தெடுக்க முடியும். இதுபோன்று வண்ணங்கள் மற்றும் காகிதங்கள் வாங்குவதற்கு கொஞ்சம் பணம் செலவழிக்க சில பள்ளிகளால் இயலலாம். அப்படி பணம் செலவழிக்க இயலாத பள்ளிகள் பின்வரும் பொருட்களைப் பயன்படுத்தி வரைவதற்கும் வண்ணம் தீட்டுவதற்கும் பயிற்சிகள் அளிக்க முடியும்.

- காரித்துண்டுகள், சாக்பீஸ், பலப்பங்கள் மற்றும் செம்மண் கட்டிகள்
- உள்ளூரிலேயே கிடைக்கூடிய பிற வண்ணங்கள்
- பழைய செய்தித்தாட்கள், உபயோகித்த காகிதங்கள், உபயோகித்த நோட்டுப் புத்தகங்கள் மற்றும் இதர காகிதங்கள்
- பிளாஸ்டிக் கோப்பைகள், தகரக் கோப்பைகள் மற்றும் பெட்டிகள்

மேலே சொல்லப்பட்ட பொருட்களில் பலவற்றை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சேகரிக்கலாம். சில ஆண்டுகளில் ஆசிரியர் மொத்த பொருட்களையும் சேகரித்து விடலாம். மேலே பட்டியலில் விடுபட்டிருப்பது தூரிகைகள் ஆகும்.

வரைவதற்கான ஏற்பாடுகளை யார் கவனிப்பது? படம் வரைவதற்கும், வண்ணம் தீட்டுவதற்கும் தேவையான தாள்களை அளிப்பது, வண்ணங்களைக் கலப்பது, தரையை சுத்தம் செய்வது போன்ற பணிகளை யார் மேற்கொள்வது? இப்பொறுப்புகளை குழந்தைகளிடம் பகிர்ந்து கொடுக்காமல் அனைத்தையும் ஆசிரியர் தானே மேற்கொண்டால், அவர் விரைவிலேயே சோர்வடைந்து இந்தச் செயல்பாட்டை நிறுத்தி விடக்கூடிய ஆபத்தும் உள்ளது. இவ்வாறு நிகழாமல் தவிர்ப்பதற்கு, ஆசிரியர் ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் அவரவர் விருப்பத்திற்கேற்ப தாள்களை அளிப்பது, வண்ணங்களைக் கலக்குவது போன்ற பல்வேறு பணிகளை பிரித்தளிக்கலாம். இதுபோலவே செயல்பாடு முடிந்தபிறகு தூரிகைகளை சுத்தம் செய்வது போன்ற பணிகளிலும் குழந்தைகளை ஈடுபடுத்தலாம். இதுவும் கற்றலின் ஒரு பகுதியாக அமையும்.

குழந்தைகள் தண்ணீர் கலக்காமல் வண்ணம் தீட்டப் போகிறார்கள் என்றால் தூரிகைகளின் தேவை இருக்காது. ஆனால் வண்ணங்களோடு தண்ணீர் கலக்க விரும்பினால் தூரிகை தேவைப்படும். சிறு குழந்தைகளுக்கு பஞ்ச மற்றும் ரோமங்கள் மூலமாக தூரிகைகள் தயாரித்துக் கொள்ள முடியும். ஆனால் இதுபோன்ற தூரிகைகளைப் பயன் படுத்துவதும் பராமரிப்பதும் கடினமான செயலாக இருக்கும். எனவே தூரிகைகளை விலை கொடுத்து வாங்கிக் கொள்வது நல்லது. ஒரு முறை வாங்கிவிட்டால் போதும். ஒவ்வொரு முறையும் பயன்படுத்திய பிறகு அதனைச் சரியாக சுத்தம் செய்து முறையாகப் பராமரித்தால் நீண்டகாலம் உழைக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

குழந்தைகள் தாம் வரையும் படங்கள் மூலமாக எதை வெளிப்படுத்தப் போகிறார்கள்? சொல்ல நினைப்பதைத் தெரிவித்தல் மற்றும் வெளிப்படுத்தலுக்கான பயிற்சியாக இருப்பதால் இக்கேள்வி முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. நமது பள்ளிகளில் என்ன நடைபெறுகிறது என்பதை மீண்டும் நினைவு கூர்ந்து, அந்நிலையிலிருந்து மீள முயற்சிப்போம். தற்போதுள்ள நிலையில், பெரும்பாலான பள்ளிகளில், குழந்தைகளிடம் ஏதாவது வரைவதற்கான பயிற்சிகள் கொடுக்கப்படுகின்றன என்றால் அது எப்படிப்பட்டதாக உள்ளது. ஒரே மாதிரியான படங்களை வரையுமாறு சொல்லப் படுகிறது. உதாரணமாக, தாமரை, பட்டம், வாழைப்பழம் போன்றவை. தாமரை மலரை வரைவதில் தவறு ஏதுமில்லை. ஆனால் ஐந்து வயதுக்குமுந்தை ஒன்று என்ன வரையவேண்டும் என்பதை ஆசிரியர் சொல்ல வேண்டியுள்ளதே, அதுதான் தவறு.

தான் ஒரு அதிகார பீடத்தில் இருப்பது ஆசிரியருக்குத் தெரியும். அவர் எதைச் சொன்னாலும் குழந்தை அதை ஒரு கட்டளையாகவே ஏற்றுச் செயல்படும். ஆக, ஒரு ஆசிரியர் ஒரு வாழைப்பழத்தை வரையச் சொல்கிறார் என்றால், அதை அந்தக் குழந்தை ஒரு கட்டளையாகவே எடுத்துக் கொள்கிறது. இந்தக் கட்டளையின் மூலம் குழந்தை கீழ்க்கண்ட விபரங்களைப் புரிந்து கொள்கிறது.

- நான் வரைவதன் மூலம் எதனை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பது என் ஆசிரியருக்குத் தெரியும்.

- வரைதல் என்பது, என்னை நானே வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்கான ஊடகம் அல்ல.
- நான் வாழைப்பழம் என்று வரைவதை ஆசிரியரும் சரி இது வாழைப்பழம்தான் என அங்கீகரிக்க வேண்டும்.

ஆசிரியர்களின் கட்டளைகளை சிரமேற்கொண்டு சிறிய பெண்சிலைவைத்துக்கொண்டு குழந்தைகள் கஷ்டப்பட்டு ஒரு வாழைப்பழத்தின் படத்தையோ அல்லது தாமரைப் பூவின் படத்தையோ வரைவதை பல மழலையர் பள்ளிகளில் பார்த்திருக்க முடியும். இவ்வாறு படம் வரையும் குழந்தைகள் தாம் வரைந்ததை ஆசிரியர் முகம் கோணாமல் சரி என அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கும். அவர்களது ஒவியத்தில் ஆசிரியர்கள் திருப்தி அடையாதபோது ஏமாற்றம் மற்றும் வேதனை அடைவதையும் நம்மால் காண இயலும். துவக்கப்பள்ளிகளில் தூரிகைகள் இருப்பதில்லை. ஆனால், பல பள்ளிகளில் அழிப்பான்கள் (ரப்பர்) அவசியத் தேவையாக வலியுறுத்தப்படுகின்றன. இந்த அழிப்பான்கள் துல்லியத்தை அடையாதவும் சாதனங்களாகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. குழந்தைகள் ஒரு வாழைப்பழத்தின் படத்தை வரைகின்றனர். அது சரியாக இல்லையென்று நினைத்து அதனை அழித்து விடுகின்றனர். மறுபடியும் வரைகின்றனர். அது சரியில்லை என்று மறுபடியும் அழித்தல், இப்படி தாள் கிழியும் வரை முயற்சிக்கின்றனர். இதுபோன்ற பயிற்சிகளின் மூலம் நிச்சயம் அவர்கள் விரல் அசைவிற்கான நல்ல பயிற்சி கிடைக்கின்றது. (விரல் அசைவிற்கான பயிற்சிகளை எழுதுதலுக்கு முன்பாக அளிக்கவேண்டும் என்பதை நாம் நன்கறிவோம்.) ஆனால், குழந்தைகளுக்கு தம்மால் வெளிப் படுத்த முடியவில்லையே என்று அதிருப்தி ஏற்படும். இது, வரையும் செயல்பாடு முழுவதையும் பயனற்றதாகவும், பாதகமானதாகவும் ஆக்கி விடுகிறது.

படங்கள் வரைவதும் வண்ணம் தீட்டுவதும் குழந்தைகளின் ஒட்டு மொத்த வளர்ச்சிக்கு உதவக்கூடியவை. இது போன்ற செயல்பாடுகளில் சுதந்திரமாக ஈடுபட வாய்ப்பு கிடைத்துவிட்டால் அவர்கள் எழுத்தையும் மொழியையும் சரியாகப் பயன்படுத்தும் திறனைப் பெறுவார்கள். மூன்று அல்லது நான்கு வயதுள்ள குழந்தைகளுக்காக நீங்கள் பணி

செய்கிறீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவர்களுக்கு வரைவதற்கான தாள்களும், வண்ணப் பெண்சில் அல்லது ஸ்கெட்ச் போன்றவற்றை அளிப்பது மட்டுமே உங்கள் பணி; பிறகு, குழந்தைகள் தான் செய்யும் செயலை முடிக்கும் வரை பொறுத்திருங்கள். நமது பள்ளிகளில் தான் செய்யவேண்டிய அனைத்து வேலைகளையும் ஆசிரியரே சொல்வதோடு, எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்பதையும் அவர் சொல்லுவார் என்ற எதிர்பார்ப்பே குழந்தைகளிடம் மேலோங்கியிருக்கிறது. எப்படிச் செய்வது என்று ஆசிரியரிடம் கேட்கும் வழக்கத்தை மாற்றி, தனது சொந்தக் கருத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஊடகமாக ஆக்குவது என்பது எளிய பணியல்ல. ஆசிரியர் பொறுமையாகவும் உற்சாகப் படுத்துபவராகவும் இருந்து, தனது நோக்கத்தில் தெளிவாக இருந்தால்தான் இந்த நோக்கம் நிறைவேறும்.

வரைதலும் வண்ணம் தீட்டுதலும் மட்டுமே குழந்தைகளின் கை அசைவிற்கான பயிற்சி என்று எண்ணிவிடக் கூடாது. மேலும் சில செயல்பாடுகளும் இதற்கு உதவிகரமாக இருக்கின்றன. ஒரு பானையிலிருந்து மற்றொரு பானைக்கு தண்ணீரை ஊற்றுதல், பல்வேறு விதமான விதைகளைப் பிரித்தெடுத்தல் (கடலை, பட்டாணி, பருப்பு போன்றவை இந்த செயல்பாட்டிற்கு மிகவும் உகந்தவை), ஒரு பொருளை எடுத்து அதே இடத்தில் திரும்ப வைத்தல், வெவ்வேறு வடிவங்களின் தன்மைகளை உணர்தல் போன்ற செயல்பாடுகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இதுபோன்ற செயல்பாடுகள் சாதாரணமாக வீடுகளிலேயே நடைபெறக்கூடியதுதானே என்று நம்மில் பலர் நினைக்கலாம்.

ஆனால் இப்படி நடப்பதில்லை.

பெரும்பாலான வீடுகளில்—ஏழைக் குடிசையானாலும் சரி, நடுத்தரக் குடும்பத்தின் வீடானாலும் சரி—குழந்தைகள் பொருட்களைக் கையாள்வதை நாம் அனுமதிப்பதில்லை. அதிலும் எளிதில் உடையக் கூடியவையாக இருந்து விட்டால் கேட்கவே வேண்டாம். அதன் பக்கமே செல்ல விடுவதில்லை. பொருட்களைக் கவனமாகக் கையாள்வது எப்படி என்பதைக் கற்பதற்கு உதவியாக இருக்கும் வாய்ப்பு இதனால் தட்டிப் பறிக்கப்படுகின்றது. இதனால் இயல்பாகவே குழந்தைகளுக்கு பொருட்களைக் கையாளும் பயிற்சி கிடைப்பதில்லை. இந்தத்

திறன்களுக்கான வாய்ப்பு கிடைக்காமல் போவதற்கும் எழுதும் திறனுக்கும் நேரடித் தொடர்பு இல்லையென்றாலும் கூட நிச்சயம் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தும். பல்வேறு செயல் பாடுகள் மூலம் விரல் மற்றும் கை அசைவிற்கான பயிற்சிகளை அளித்து உதவாத ஆசிரியர்கள், எழுதுதல் திறனைக் கற்பிப்பதில்ல பல்வேறு சிக்கல்களை எதிர்கொள்ள நேரிடும். எனவே ஆசிரியர்கள் நிச்சயம் வரைதல் மற்றும் வண்ணம் தீட்டும் பயிற்சிகளில் நல்ல கவனம் செலுத்த வேண்டும் ஏனென்றால் எழுதுதலைக் கற்பித்தலில் இவை சக்தி வாய்ந்த ஊடகங்களாகும்.

எழுத்த் துவங்குவோம்

எந்த வயதில் எந்த நேரத்தில் எழுதும் பயிற்சியைத் தருவது என்பதை ஆசிரியர்கள் தம்மிடம் பயிலும் குழந்தைகளைப் பற்றிய சரியான மதிப்பீட்டை செய்து கொண்டு துவங்கலாம். வரைதல், வண்ணம் தீட்டுதல் போன்ற செயல்பாடுகளின் மூலம் கணிசமான அளவுக்கு குழந்தை கைகளையும் விரல் களையும் நெகிழித்திக் கொள்ளும் திறனை அடைந்துள்ளதா என்று அறிந்து கொண்டு துவங்குவது நல்லது. வாசிப்பு தொடர்பான பகுதியில் நாம் பார்த்தது போல, குழந்தைகள் புத்தகங்கள் மற்றும் இதர வாசிப்புப் பொருட்களுடன் அறிமுகம் பெற்றிருந்தால் அவர்கள் தாமாகவே எழுதுவதற் கான வாய்ப்பைக் கேட்பார்கள். இது ஆசிரியர்களின் பணியை எளிதாக்கும். குழந்தைகள் ஏதேனும் கேட்கிறார்கள் என்றால், அவர்களுக்கு அந்த நேரத்தில் அதில் ஆர்வம் உள்ளது என்று பொருள். ஒருவேளை இந்தப் பணி கடினமாகத் தோன்றினால் அவர்கள் தமது வேண்டுகோளை கைவிடக்கூடும். ஆனால் சில நாட்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் அந்த ஆர்வத்தை வெளிப் படுத்துவார். குழந்தைகள் பல்வேறு செயல்களை எதிர்கொள்வதும், அதில் திறமைகளைப் பெறுவதும் இப்படித்தான். எழுதுகிற ஆர்வத்தையும் அவர்கள் இப்படித்தான் வெளிப் படுத்துவார்கள்.

எப்படி எழுதுவதற்கான பயிற்சியைத் துவங்குவது என்று நீங்கள் முடிவு செய்து விட்டார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். நீங்கள் செய்யவேண்டிய முதல் வேலை— நீங்கள் எதைப் பற்றி எழுத விரும்புகிறீர்கள் என்று அவர்களிடமே

எழுதுதல்

கேட்க வேண்டும். நீங்கள் ‘எழுத்து’ என்ற வினைச் சொல்லை அவர்களுடன் உரையாடும்போது பயன்படுத்தியிருந்தால், நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்வதில் அவர்களுக்கு எந்த சிரமம் இருக்காது. ஆனால், நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் என்பது குழந்தைகளுக்குப் புரியவில்லை என்றால், நீங்கள் வேறு விதமாகக் கேட்கலாம்: உங்களுக்கு பிடித்த விலங்குகள் எவை? நீங்கள் விரும்பி சாப்பிடும் திண்பண்டங்கள் யாவை? நகரும் பொருட்கள் சிலவற்றைக் கூறு. நீதையெல்லாம் பார்த்து பயப்படுவாய்?* ‘நீங்கள் கூறும் சொற்களை உங்கள் குறிப்பேட்டில் அல்லது தரையில் எழுதுவேன். நீங்கள் இதைப் பார்த்து அந்தச் சொல்லை எழுத வேண்டும்’ என்று அவர்களிடம் கூறுங்கள். ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் ஒரு சொல் தரப்பட வேண்டும். நீங்கள் குறிப்பேட்டில் எழுதியதற்குக் கீழே, அல்லது அதன் மீதே எழுதுமாறு குழந்தையிடம் கூறுங்கள்.

எழுதக் கற்பிப்பதற்கு தரை மிகவும் சிறந்த வளமாகும். நம்மால் எவ்வளவு பெரிய எழுத்துகளையும் எழுத முடியும், செலவும் குறைவு. நாம் வாங்கவேண்டியதெல்லாம், சாக்குக் கட்டி அல்லது கரித்துண்டுகள் மட்டுமே. ஒரே ஒரு கடினமான செயல்— ஒவ்வொரு முறையும் செயல்பாட்டை முடித்த பிறகு தரையைக் கழுவுவதுதான். எழுத்துப் பயிற்சி முடிந்த பிறகு தரையைக் கழுவுவதில் குழந்தைகளையும் ஈடுபடுத்துவதன் மூலம் எழுதுவதில் பெருமளவுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்ட முடியும். ஆனால், தம் குழந்தைகள் தரையை சுத்தம் செய்யும் பணி செய்வதை சில பெற்றோர்கள் எதிர்க்கலாம். இதை எவ்வாறு சமாளிப்பது என்பதை நீங்கள்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும்.

எழுத்துப் பயிற்சி துவங்குவதற்கான வழிகள் இவை மட்டுமே அல்ல. குழந்தைகளுடன் பணியாற்றுவோர் பல்வேறு அணுகுமுறைகள் பற்றி கேள்விப்பட்டிருப்பார்கள். அதில்

* குழந்தை எதைப் பார்த்து பயப்படும் என்று கேட்பதா என்று நீங்கள் வியப்படையலாம். ஒரு குழந்தை எதைப் பார்த்து அஞ்சமோ, அது அக்குழந்தையின் உள்ளத்தில் பெரும் உணர்வைகளை ஏற்படுத்தக் கூடியது என்பதை நினைவில் வைக்கவும். எனவே, இப்படிப்பட்ட விஷயத்தைக் குழந்தை எளிதில் நினைவில் வைத்திருக்கும்.

பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்படும் வழிமுறை, அகரமுதலிகளை எவ்வாறு எழுதுவது என்று கற்பிப்பதில் துவங்குவது. பெரிதாக எழுத்துக்களை எழுதிக் காட்ட கரும்பலகை பயன்படுத்தி னாலும் சரி, அட்டைகளில் வெட்டிக் கொண்டாலும் சரி, அல்லது தமது அரிச்சவடிப் புத்தகத்திலிருந்து பார்த்து எழுதுமாறு குழந்தைகளைப் பணித்தாலும் சரி—ஒரு விஷயத்தை நாம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்: எழுத்து என்ற அளவில் தனிப்பட்ட எழுத்திற்கு எந்தப் பொருளுமில்லை (தமிழில்கை, வைபோன்றவை விதிவிலக்கு); ஆகவே, தனி எழுத்தை வலியறுத்திக் கூறுவது அல்லது திரும்பத் திரும்ப எழுதச் சொல்வது, பொருள் பொதுந்த செயல்பாடாக அமையாது; அல்லது தான் நினைத்த கருத்தை வெளிப்படுத்த உதவும் செயலாகவும் இராது. மாறாக குழந்தைகளை உற்சாகமிழக்கவே செய்யும். எனினும், சொற்களுக்கும் பொருளுக்கும் வலுவான பாலங்களை அமைத்த பின்னர் அகரமுதலிகளை வெற்றி கரமாக அறிமுகப்படுத்தலாம்.

ஆரம்பக் கல்வி நிலையில் குழந்தைகள் மனதில் எழுத்துக்களைப் பதிய வைக்க, இயந்திரக்தியான முறைகள் அல்லாத பல வழிகள் உள்ளன. உதாரணமாக, வார்த்தை களின் பட்டியலை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதிலிருந்து, ஒரே எழுத்தில் துவங்கும் வார்த்தைகள் சிலவற்றைக் காட்ட வேண்டும். குழந்தைகளுக்கு இதை விளக்கி விட்டு, இதே எழுத்து வேறு வார்த்தைகளில் எங்காவது உள்ளதா என்று தேடச் சொல்லலாம். இப்படிப் பட்ட செயல்பாட்டை ஒவ்வொரு முறைநிகழ்த்தும்போதும் முந்தைய செயல்பாட்டில் கற்றுக்கொண்ட எழுத்துக்களை நினைவு கூர கண்டிப்பாக வாய்ப்பளிக்க வேண்டும். இவ்வாறு பல்வேறு வார்த்தைகள் அறிமுகமானவுடன் வார்த்தைகளை வகைப்படுத்தும் செயல் பாட்டிலும் நாம் இறங்கலாம். உதாரணமாக, வார்த்தைகளின் நீளத்தை வைத்து அவற்றைப் பிரித்தல் (இரண்டு எழுத்துச் சொற்கள், மூன்று எழுத்துச் சொற்கள்); பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், உரிச்சொல் என வார்த்தைகளை வகைப் படுத்தலாம். வகைப்படுத்திய வார்த்தைகளை சுவரில் ஒட்டி வைக்கலாம். ஆனால் ஒரு விஷயத்தில் கவனமாக இருக்க வேண்டும்—சுவரில் ஒட்டுகிறேன் என்று உங்கள் கண்களுக்கு மட்டுமே தெரிகிற வகையில் மிகவும் உயர்த்தில் ஒட்டி

விடக்கூடாது. நான் ஏன் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், நான் பார்த்த பல பள்ளிகளில் குழந்தைகளுக்கு எட்டாத உயர்த்தில்தான் சார்ட்டுகளும், படங்களும் தொங்கவிடப் பட்டிருந்தன. இது இரண்டு விதத்தில் தவறு: ஒன்று, இது உபயோகமற்றதாகிறது. மற்றொன்று, இது குழந்தைகளை அவமதிப்பதாக உள்ளது.

தொடர்ச்சியிதற்கு பிறகும்

எழுதுவது எப்படி என்று கற்பிக்கின்ற சவால், எழுதுவதில் அடங்கியுள்ள அடிப்படைத் திறன்களில் குழந்தைகள் தேர்ச்சி பெற்ற பிறகுதான் துவங்குகிறது. இந்த சவால், குழந்தைகள் மத்தியில் இவற்றை உருவாக்குவதில் அடங்கியுள்ளது:

1. எழுதுதல் யாருக்காக எனத் தீர்மானித்தல்
2. நினைத்தை வெளிப்படுத்தும் ஆவல்

இந்த இரண்டு நோக்கங்களையும் நிறைவேற்ற, ஆசிரியர் செய்யும் சிறுசிறு ஏற்பாடுகளையும் நீண்டகால நோக்குடன் மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். பேசுதல், எழுதுதல் ஆகிய இரண்டு திறன்களுக்குமே, எதையேனும் வெளிப்படுத்தும் ஆர்வமும் மற்றும் அதைக் கேட்பவர் பற்றிய உணர்வும் தேவை என்பதை ஆசிரியர் கவனத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும். எனவே, எழுதுதலோடு தொடர்புடைய எந்த ஒரு செயல் பாடும் பேசுதலுக்கும் உபயோகமானதாக இருக்கிறது, அதே போல பேசுதல், எழுதுதலுக்கு உதவிகரமாக இருக்கிறது.

நாம் எழுதும்போது, குறிப்பிட்ட நபரை மனதில் வைத்துக் கொண்டே எழுதக் குவங்குகிறோம். வெளிப்படுத்தும் ஆர்வம் என்பது, எழுதுவதற்கான நோக்கத்தை உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறது. குழந்தைகள் எதை எழுதினாலும்— வார்த்தைகளோ, வாக்கியங்களோ அல்லது கதையோ எதுவானாலும்— அது ஆசிரியர் படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு எழுதப்படக்கூடியதாகவே பெரும்பாலும் உள்ளது. இதை, வகுப்பறையில் உள்ள அனைவருக்குமாக எழுதுவது என்று ஆசிரியர் விரிவுபடுத்துவதற்காக, வெவ்வேறு நபர்களுக்கு தனது எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்புகளை ஆசிரியர் அளிக்க முயற்சி செய்யலாம். பக்கத்து இருக்கையில் உள்ள குழந்தைக்கு, வகுப்பிலுள்ள வேறு ஒருவருக்கு, மற்ற வகுப்பிலுள்ள ஒருவருக்கு, பெற்றோருக்கு என விரிவுபடுத்திக்

கொண்டே செல்லலாம். பள்ளி இடைவேளையின்போது உள்ளே நுழையும் நாய், ஒரு பேருந்து, பக்கத்துக் கிராமம் அல்லது நகரத்தில் உள்ள ஒரு குழந்தை போன்ற கற்பனைப் பாத்திரங்களுக்கும் எழுத வைப்பது குழந்தைகளுக்குப் பரவசம் தரக் கூடிய வாய்ப்புகளாக இருக்கும்.

குழந்தைகள் வளர வளர, அவர்கள் தம் கருத்தை வெளிப் படுத்த விரும்பும் நபர்களின் பட்டியலும் விரிகிறது; சமூகத்தில் பல்வேறு செயல்பாடுகளில் ஈடுபடும் பெரியவர்களுக்கும் கருத்துக்கூற விரும்புகிறது. குறிப்பிட்ட நபர்களை அனுக குழந்தை வித்தியாசமான வழிமுறையைப் பயன்படுத்துகிறதா என்பதைக் கவனிப்பதும், அவ்வாறு செய்ய ஊக்குவிப்பதும் ஆசிரியரின் பணி. உதாரணமாக, நாயை ஏன் விரும்புகிறாய் என்று அந்தநாயிடம் கூறுமாறு ஒரு குழந்தையிடம் கேட்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அதற்கு அந்தக் குழந்தை அளிக்கும் பதில், நாய்புரிந்துகொள்க்கூடியதாக இருக்கவேண்டும். ஒரு குழந்தை நாயிடம் பேசுவதற்கும் தனது நண்பனிடம் பேசுவதற்கும் கண்டிப்பாக வேறுபாடுகள் இருக்கும். உதாரணமாக, ஒரு நாயிடம், 'என் செல்ல நாய்க்குட்டி... உக்காரு...' என்ற ரீதியில் இருக்கும். ஆனால் தனது நண்பனிடம் பேசும்போது 'எனக்கு உன்னை ஏன் பிடிக்கிறது தெரியுமா? நீ என்னுடன் விளையாடுகிறாய்' என்பதாக வேறுபடும். நாம் என்ன விஷயத்தை சொல்ல விழைகிறோம், அதை யாருக்கு சொல்ல விழைகிறோம் என்பது, அதற்குப் பொருத்தமான வார்த்தைகள், சொற்றொடர்கள் வாக் கியங்கள், மற்றும் வாக்கியத்தின் மொத்த அமைப்பு போன்றவற்றைத் தீர்மானிக்கிறது. அதற்காக எந்தச் சூழலில் எப்படிப் பட்ட வார்த்தைகளையும் வாக்கியங்களையும் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று யாரும் தனியாக சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பல்வேறு தரப்பினர் அவ்வப் போது எழுதிப் பழகும்போது எப்படி பயன்படுத்தவேண்டும் என்பதை மெள்ள மெள்ளப் புரிந்துகொள்வர்.

தன்னிடம் வெளிப்படுத்த ஒரு தகவல் உள்ளது என்பது குழந்தைகளின் ஆளுமையோடு தொடர்புடைய விஷயமாக இருக்கிறது. குறிப்பாக, தான் சொல்ல வரும் விஷயம் சரி யானதுதான் என்று தனக்குத்தானே நம்பிக்கையும் இருக்க வேண்டியுள்ளது. தான் பார்த்த ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றி கூற

வாய்ப்பளிக்கப்படாத குழந்தைகளுக்கு பேசக்கூடிய திறன் வளராது. அதுபோலவே ஒரு குழந்தை பகிர்ந்துகொள்ள வரும் கருத்து குறித்து விமரிசனம் என்ற பெயரில் குறை கூறுவது, அல்லது பல நேரங்களில் கவனிக்காமல் விட்டுவிடுவது போன்ற செயல்பாடுகளும் குழந்தைகளுக்கு தமது கருத்தின் மீது நம்பிக்கை உருவாவதைத் தடுத்து விடுகிறது. இதுபோன்ற குழலிலுள்ள குழந்தைகளுக்கு, தாம் எதையும் வெளிப்படுத்தி மற்றவர்களை பரவசப்படுத்த முடியும் என்ற நம்பிக்கை இருக்காது. ஒரு குழலில் இது போன்ற குழந்தைகளிடம் 'ஏதாவது கருத்து உண்டா?' என்று கேட்டால் 'ஒன்றும் இல்லை' என்று உடனே பதிலளித்து விடுகின்றனர். ஒரு குழந்தையிடம் ஆசிரியர் கேட்கும்போது இப்படிச் சொல்லமுடியாதுதான். ஆனால், தான் என்ன எழுத வேண்டும் என்று ஆசிரியரிடம் ஒரு குழந்தை கேட்கிறது என்றால், தன்னிடம் சொந்தமாகக் கூறுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. குழந்தைகளுடன் நாம் பணிபுரியும்போது நமது பணி இரட்டிப்பான சவால் மிக்கதாகும். ஒன்று குழந்தைகளிடம் தன்னம்பிக்கை வரவழைப்பது, மற்றொன்று உலகைப் பற்றிய அவர்களது பார்வையை மதிப்பது.

ஆசிரியரின் செயல்பாடுகள்

குழந்தைகள் தாமாகவே எழுதத் துவங்கியவுடன் அவர்களது முன்னேற்றம் என்பது, அவர்களுடைய செயல்களின்பால ஆசிரியரின் எதிர்வினை எப்படி இருக்கிறது என்பதில்தான் பெரிதும் அடங்கியுள்ளது. நாம் பார்க்கும் பெரும்பாலான பள்ளிகளில் ஆசிரியரின் எதிர்வினை எப்படி இருக்கிறது? குழந்தைகள் எழுதியதில் உள்ள எழுத்துப் பிழைகளையும் இலக்கணப் பிழைகளையும் திருத்துவது மட்டுமே ஆசிரியர் காட்டும் எதிர்வினை. மாணவர்களின் குறிப்பேடுகள் எல்லாமே ஆசிரியரின் சிவப்பு மையினால் திருத்தங்கள் நிறைந்ததாகவே உள்ளன. அது போலவே, எல்லாமே 'சரியாக' எழுதப்பட்டிருந்தால் ஒரு டிக் அடித்து கையொப்பமிடுவதும் நடைபெறுகிறது. இந்த இரண்டு வகையான அனுகுழறைகளும்-மோசமானவை என்று கூற முடியாது என்றாலும்- குழந்தைகளை வளர்த்தெடுக்கப் போதுமானவை அல்ல. அதாவது, குழந்தைகளின் தவறுகளை சுட்டிக்காட்டுவது,

அல்லது சரி என்று குறியிடுவதுடன், ஆசிரியர் குழந்தைகள் எழுதியிருப்பது குறித்து தன் கருத்துக்களையும் சுருக்கமாகப் பதியலாம். குழந்தை எழுதியிருப்பது அவருக்கு வேறு எதையாவது நினைவுபடுத்துகிறதா? எழுதியது மிக நன்றாக இருக்கிறது என்றால் எந்த விதத்தில் நன்றாக இருக்கிறது? இன்னும் என்ன எழுதியிருந்தால் மேலும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்? வகுப்பில் யாராவது மிகவும் வித்தியாசமாக எழுதியிருக்கிறார்களா? இது போன்று பலநாறு விதமான கருத்துக்களை ஆசிரியரால் பதிய முடியும். குழந்தைகள் பேசும்போது எப்படி நாம் விரிவாக உரையாடி நம்முடைய கருத்துக்களை இணைப்போமா, அதுபோல குழந்தைகள் எழுதியிருப்பது குறித்தும் நம் கருத்துக்களைப் பதிய வேண்டும். குழந்தைகளின் குறிப்பேட்டில் ஒரிரு வாக்கியங்கள் எழுதுவதன் மூலம், இயந்திர கதியான வேலையாக இல்லாமல் குழந்தைகளிடையே நீங்கள் உரையாடவும் செய்கிறீர்கள். நீங்கள் திருத்தம் செய்வது இலக்கணப் பாடக் குறிப்பேடாக இருந்தால் கூட அதிலும் ஏதாவது உற்சாகம் தரக்கூடிய விதமாக எழுத முடியும். மிகவும் சுருக்கமாக இருந்தாலும் போதும். குழந்தைகளுக்கு உங்கள் கையெழுத்து அல்ல, உங்கள் கருத்துதான் முக்கியம்!

தவறுகளைத் திருத்துவது பற்றிப் பார்ப்போம். தவறுகளை சுட்டிக்காட்டுவது மட்டும் போதாது. தவறுகளை சிவப்பு மையினால் வட்டமிடுவது, அடிக்கோடிடுவது இவற்றின் மூலம் ஆசிரியர்களாகிய நாம் என்ன செய்கிறோம்? ஒரு குழந்தையின் திறமைக் குறைவுக்கான உதாரணங்களை வலியுறுத்திக் காட்டுகிறோம். இதை விட முக்கியம்— குழந்தைகள் நன்றாகச் செய்திருக்கும் பகுதிகளைப் பாராட்டுவதும், பிழை செய்த பகுதிகளில் வேறு எப்படிச் செய்திருக்கலாம் என்று காட்டுவதும்தான். மற்றொரு வழியும் உண்டு: குழந்தைகள் தவறு செய்திருக்கும் இடங்களை அவர்களே கண்டறியச் செய்யும் செயல்பாடே அது. உதாரணமாக, ஒரு எழுத்துப்பிழையை நீங்கள் சரி செய்ய விழைகிறீர்கள் என்றால், அந்த வார்த்தையை சரியாக எழுத வேண்டும்; அத்துடன், மூன்று முறை எழுத்துக்களை மாற்றிப் போட்டு தவறாகவும் எழுதுங்கள். குழந்தையிடம் எது பிழையில்லாத வார்த்தை என்று கண்டறியச் சொல்ல

வேண்டும். தவறுகளை நாமே கண்டுபிடிப்பதற்கு மாறாக, குழந்தைகளையும் கண்டு பிடிக்கக் கூறுவதன் மூலமாக குழந்தைகளே விமரிசனக் கண்ணோடு பார்ப்பதற்கான பயிற்சியையும் அளிக்கிறீர்கள்.

சில செயல்பாடுகள்

செயல்பாடு 1

அறிமுகமானவற்றை எழுதி அறிவோம்

குழந்தைகளுக்கு நன்கு அறிமுகமான அல்லது வீடுகளில் பயன்படுத்தப்படும் பொருட்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டும். உதாரணமாக, 'பாத்திரங்கள்', 'துணிகள்', 'வாகனங்கள்'. குறிப்பிட்ட ஒரு வகைக்குள் வருகிற பொருட்களின் பெயர்களை குழந்தைகள் கூறவேண்டும். (உதாரணமாக, கரண்டி, வாணலி, கோப்பை போன்றவை 'பாத்திரங்கள்' வகையில் அடங்கும்) இவ்வாறு ஒரு வகையில் அடங்கும் பொருட்களின் பெயர்களை கரும்பலகையில் எழுதுங்கள்.

பின்னர் குழந்தைகளை இரு குழுக்களாகப் பிரித்து அமர வைக்க வேண்டும். முதல் குழுவிலுள்ள குழந்தைகள் ஒவ்வொன்றும், கரும்பலகையில் எழுதியுள்ள வகையிலிருந்து ஒவ்வொரு பெயரை எழுதி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். (ஒரு குழந்தை கரண்டி, மற்றொரு குழந்தை கோப்பை இப்படியாக). இரண்டாவது குழுவிலுள்ள ஒரு குழந்தை எழுந்து, தனக்கு வேண்டிய ஒரு பொருளைக் கேட்க வேண்டும். அந்தப் பொருளை எழுதி வைத்துள்ள குழந்தை எழுந்து, கேட்ட குழந்தையின் அருகில் சென்று அந்த வார்த்தையை எப்படி எழுத வேண்டும் என்று காட்ட வேண்டும்.

செயல்பாடு 2

விளம்பரங்களைச் சேகரிப்போம்

நாம் பணிபுரியும் பகுதிக்கேற்ப இச்செயல்பாட்டை மேற்கொள்ளலாம். கவரோட்டிகள், விளம்பரப் பலகைகள், கவரில் எழுதப்பட்ட விளம்பரங்கள் எல்லா ஊர்களிலும் பார்க்கலாம். நாம் இவற்றைப் பயன்படுத்துவோம்.

குழந்தைகள் பள்ளிக்கு வரும்போது வழியில் தாம் பார்த்த ஏதேனும் ஒரு விளம்பரத்தை எழுதிக் கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள். எல்லா விளம்பரங்களையும் கரும் பலகையில் எழுதிப்போடுங்கள். அந்த விளம்பரத்தை எங்கே பார்த்தீர்கள், அது என்ன விளம்பரம், அது சொல்ல விரும்பும் செய்தி என்ன போன்ற கேள்விகளை விளக்கும்படி குழந்தை களிடம் கேளுங்கள்.

செயல்பாடு 3

வார்த்தைகளை முடிப்போம்

குழந்தைகளை இருவர் இருவராகப் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு குழந்தை ஒரு வார்த்தையின் முதல் பகுதியைக் கூறவேண்டும். அடுத்த குழந்தை அதை முடிக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் பத்து வார்த்தைகளை சரியாக முடிக்கும் வரை இதைத் தொடரலாம்.

செயல்பாடு 4

ஒரு வார்த்தை போதும்....

குழந்தைகளை ஐந்தைந்து பேர் அடங்கிய குழுக்களாகப் பிரித்துக் கொள்ளுங்கள். ஒவ்வொரு குழுவிடமும் ஒரு காகிதம் அல்லது ஒரு நோட்டுப் புத்தகமும் பென்சிலும் இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு குழுவிலும் ஒருவர் செயல் பாட்டைத் துவக்குவார்.

முதல் நபர், ஒரு வாக்கியத்தை நினைத்துக் கொண்டு, அதன் முதல் வார்த்தையை மட்டும் தன் காகிதத்தில் எழுதி அதை அடுத்த நபரிடம் கொடுக்க வேண்டும். அவர் இரண்டாவது வார்த்தையை எழுதி விட்டு மற்றவரிடம் கொடுக்க வேண்டும். இப்படியே வாக்கியம் நிறைவு பெறும் வரை தொடரலாம். (தேவையானால், முதல் குழந்தை தான் எழுதியது தவிர ஒரே ஒரு வார்த்தையை உதவிக்குறிப்பாகக் கூறலாம்.)

இதில் ஒரு சிக்கல் எழலாம். துவக்கியவர் ஒன்றை நினைத்துக் கூறக்க, மற்றவர் அதை அர்த்தமில்லாமல் எங்கோ

திசை திருப்பி விடக்கூடும். இதுபோன்ற நேரங்களில் அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டால், அந்த வாக்கியத்தைக் கைவிட்டு, புதிதாக ஒரு வாக்கியத்திலிருந்து துவக்கலாம்.

செயல்பாடு 5

வரைபடம் வரைவோம்

பள்ளி முடிந்த பிறகு எந்த வழியாக வீடு செல்வீர்கள் என்று விசாரிக்கவும். உதாரணத்திற்கு, நீங்கள் வீட்டுக்குச் செல்லும் வழியைச் சுருக்கமாகக் கூறவும். வழியில் தினமும் காணும் ஏதேனும் இரண்டு மூன்று விஷயங்களை குறிப்பிட வேண்டும்.

அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் பதிலளிக்க வாய்ப்புத் தர வேண்டும். பிறகு, அவர்கள் சொன்ன வழியை வரைபடமாக வரையச் சொல்லவும். உதாரணத்துக்காக நீங்கள் வீட்டுக்குச் செல்லும் வழியை கரும்பலகையில் வரைபடம் போட்டுக் காட்டலாம். குழந்தைகள் படம் வரையும்போது அருகே சென்று, அவர்கள் வரைந்துள்ள ஏதாவது ஒரு இடத்தின் பெயரை எழுதுங்கள். (மரம், கடை, அஞ்சல் பெட்டி...). நீங்கள் எழுதியதை அப்படியே கீழே எழுதுமாறு குழந்தைகளிடம் கூறுங்கள்.

அடுத்த முறை இதே செயல்பாட்டை நன்பாரின் வீட்டுக்குச் செல்லும் வழி, சந்தைக்குச் செல்லும் வழி என மாற்றிக் கூறியும் செயல்படுத்தலாம். ஒவ்வொரு முறை இந்தச் செயல்பாட்டை மேற்கொள்ளும்போதும் எழுதப்படுகிற இடங்களின் பெயர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாக்க வேண்டும்.

செயல்பாடு 6

நம்மைச் சூற்றி

கடந்த செயல்பாட்டின் தொடர்ச்சி என்றும் இதைக் கூறலாம். இந்த முறை அவர்களுக்கு நன்கு அறிமுகமான இடத்தை எப்படிச் சென்றடைவது என்பதற்கு பதிலாக, அந்த இடத்தின் படத்தை வரையச் சொல்லவேண்டும்.

பள்ளியின் பின்பகுதி

வகுப்பறை

பக்கத்திலுள்ள குளம் அல்லது ஆறு

படத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள பல்வேறு பொருட்களில் ஏதாவது ஒன்றின் பெயரை அதே இடத்தில் எழுத வேண்டும். பின்னர் மீண்டும் அதே வரைபடத்தை வரையச் சொல்ல வேண்டும். இப்போது, படத்தில் காட்டப்பட்டுள்ள பொருட்களின் பெயர்களையும் அந்தந்தப் பொருளின் எதிரே எழுத முயற்சி மேற்கொள்ளச் செய்யலாம்.

செயல் 7

ஊருக்குப் போகலாமா?

வீட்டிலுள்ள பெரியவர்களிடம் கேட்டு, பக்கத்தில் உள்ள ஊர்களின் பெயர்களை அறிந்து வரச் சொல்ல வேண்டும்.

இந்த ஊர்களின் பெயர்களைக் கரும்பலகையில் எழுதி, குழந்தைகளையும் இவற்றை எழுதி வைத்துக் கொள்ளச் சொல்ல வேண்டும்.

ஊர்கள் அமைந்துள்ள திசைகளின் அடிப்படையில் அவற்றை வகைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு, கரும்பலகையில் ஒரு வரைபடம் வரைந்து குழந்தைகள் கூறிய ஊர்களின் பெயர்களையும் குறித்துவிட வேண்டும். வரைபடத்திலுள்ள பெயர்களைக் குழந்தைகளிடம் கொடுக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு குழந்தையோடும் அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஊர்களைப் பற்றி உரையாடல்களை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

உதாரணமாக, நீங்கள் திண்டுக்கல்லில் இருக்கிறீர்கள்— நீ எங்கே சென்று கொண்டிருக்கிறாய்?

நான் மதுரைக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.

மதுரை எங்கே இருக்கிறது?

மதுரை தெற்கே இருக்கிறது.

எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது?

திசைகள், தொலைவு போன்ற சொற்களை குழந்தைகள் எழுதுவதற்கு அறிமுகப்படுத்துங்கள். அது அவர்களது உரையாடல் வெற்றிபெற உதவியாக இருக்கும்.

செயல்பாடு 8

படங்களைப் பற்றி எழுதுவோம்

நாம் ஏற்கனவே செய்த செயல்பாட்டில் பேச்சு தொடர்பான செயல்பாடுகளில் 8ஆம் எண் செயல்பாட்டைப் பாருங்கள். அதே செயல்பாட்டை சற்றே பெரிய குழந்தைகளுக்கான செயல்பாடாக பயன்படுத்த இயலும். இப்போது பேசுவதோடு கூடவே வினாக்களுக்கு விடை எழுதவும் முயற்சிக்கச் சொல்லுங்கள்.

குழந்தைகள் தாமே கொண்டுவரும் படங்களையும் விளம்பரங்கள், பத்திரிகைகளில் வரும் படங்களையும் பயன்படுத்தவும். முதலில் படத்தைப் பற்றி விவரிக்குமாறு குழந்தைகளிடம் கேளுங்கள். பிறகு படிப்படியாக கொஞ்சம் கடினமான கேள்விகளை நோக்கிச் செல்லவும்.

செயல்பாடு 9

ஒலிகளைப் பட்டியலிடுவோம்

முதன்முதலாக இந்த செயல்பாட்டை மேற்கொள்ளும்போது நன்கு எழுதத் தெரிந்த சில பெரிய குழந்தைகளையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். இவர்கள் குழந்தைகள் கூறுவதை எழுத்தில் பதிவு செய்ய பதிவாளர்களாக இருப்பர்.

குழந்தைகளை ஐந்து அல்லது ஆறு நபர்கள் கொண்ட குழுக்களாகப் பிரித்து விடுங்கள். குழுவினர் பள்ளிக்குள் சிறிது தூரம் உலவி வரச் சொல்லலாம். ஒவ்வொரு குழுவும் தாம் கேட்ட பல்வேறு ஒலிகளைப் பட்டியலிட்டுக் கொள்ள வேண்டும். (உதாரணமாக ஒரு குயில் கூவினால் குக்கூ... நாய் குரைத்தால் வவ்...வவ்... கதவு மூடும் சப்தம் கீரிச....டப...). இப்படியாக பல்வேறு சப்தங்களையும் பதிவாளர் குறித்துக் கொண்ட பின்னர் அனைத்துக் குழுக்களும் திரும்பவேண்டும்.

அனைவர் முன்னிலையிலும் குழுவின் பதிவாளர் தாம் எழுதிக் கொண்டு வந்த ஒலிகளைப் படிக்கவேண்டும். அனைவரும் எழுதி வைத்துக்கொண்டு தாம் கூறிய வார்த்தைகளை வட்டமிட்டோ அடிக்கோடிட்டோ காட்டிக் கொள்ளலாம்.

செயல்பாடு 10

கவிதை புனைவோமா?

குழந்தைகளை ஐந்து நபர்கள் கொண்ட குழுவாகப் பிரித்துக் கொள்வோம். பின்னர் அவர்களிடம் ஏதாவது பாடலின் நான்கு வரிகளைக் கொடுத்து விடுவோம். குழந்தைகள் அந்தப் பாடலின் நான்கு வரிகளைத் தொடர்ந்து மேலும் நான்கு வரிகளைப் புனைந்து விடவேண்டும். வெளியே சென்று இயற்கையை ரசித்து வரவும் நேரம் அளித்து குழந்தைகளின் திறனை மேம்படுத்தலாம்.

5

**பாடப் புத்தகங்கள் தேர்வு முறைகள்
மற்றும் இடவசதிகள்**

இந்த இறுதிப் பகுதி, நமது ஆரம்பப் பள்ளிகளின் உண்மை நிலை குறித்து விவாதிக்க உள்ளது. இங்கே விவாதிக்க உள்ள முக்கியமான கேள்வி:

இந்தக் கையேட்டில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பல்வேறு ஆலோசனைகளை செய்து பார்ப்பது இயலக் கூடியதா? இவற்றையும் செய்து கொண்டே ஒரு ஆரம்பப் பள்ளிக்கான அன்றாட நடைமுறைகளையும் நிறைவேற்ற இயலுமா?

இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்க நேரும் பல ஆசிரியர்களுக்கு இந்தக் கேள்வி நிச்சயம் எழும். ஆசிரியர் பயிற்சிக்காக இந்தக் கையேட்டைப் பயன்படுத்த விழைவோருக்கும் இதே கேள்வி எழுவதும் இயல்பானதே. பள்ளியின் உண்மை நிலையை நன்கு புரிந்தவர்கள் ஆசிரியர்களைவிட வேறு யாருமில்லை. எனவே இந்தப் புத்தகத்தின் கருத்துக்களும் செயல்பாடுகளும் பள்ளிகளில் உண்மை நிலையை மனதில் கொண்டே எழுதப் பட்டுள்ளன என்ற புரிதலோடு இப்புத்தகம் ஆசிரியர்கள் மத்தியில் செல்லவில்லை என்றால் இந்த முயற்சி பொருளாற்றாகி விடும்.

ஆரம்பக் கல்வி நூல்களும் பாடப் புத்தகங்களும்
நமது பள்ளிகளிலுள்ள ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் தன்னிடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பாடப் புத்தகத்தை நடத்தி முடித்து விடவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறார். பாடப் புத்தகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பாடத்தையும் நடத்தி முடித்து, அதன் பின்புறம் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பயிற்சிகளையும் முடித்து, ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் தொடர்புடைய வீட்டுப்

பாடத்தையும் குழந்தைகளை செய்யச் சொல்லி, இதன் மூலம் ஒவ்வொரு பாடத்திலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பொருளை நன்கு புரிந்து கொண்டவர்களாக குழந்தைகளை ஆக்க வேண்டும் என்பது எதிர்பார்ப்பு. இத்தகைய எதிர்பார்ப்புகள் மொழியைப் பயிற்றுவிப்பதைப் பொறுத்தவரை பாதகமான பலன்களையே தரும் என்பதில் சிறிதும் ஜையமில்லை. பரிந்துரை செய்யப்பட்டுள்ள பாடநூலில் இருக்கும் பாடங்களைக் குழைத்து, உருண்டைகளாக்கி தினமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குழந்தைகள் உண்ணச் செய்வது குழந்தைகளுக்குப் பயன்தரக்கூடிய அல்லது மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய அனுபவமாக ஆகாது. இருப்பினும் ஆசிரியர்களாகிய நாம் இதைத்தான் செய்ய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப் படுகிறோம்.

இந்தச் சூழலில் நாம் செய்யக்கூடியது என்ன? உலகத்தில் உள்ள எந்தவொரு பாடப்புத்தகமும் குழந்தைகளின் பள்ளி வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சி தரக்கூடியதாகவும், பயனுள்ள தாகவும் ஆக்குவதற்கான அனைத்து விஷயங்களையும் தரக் கூடியதாக இருக்க முடியாது. மிகச்சிறந்த ஒரு பாடப் புத்தகம்கூட நல்ல தகவல்களை அளிப்பதற்கான மாதிரியாக மட்டுமே விளங்க முடியும். ஆக, மற்ற விஷயங்கள் எல்லாம் ஆசிரியர் கடினமாக உழைத்து சொந்தமாகத் தயாரிக்கும் துணை வளங்களிலிருந்து தான் கிடைக்க வேண்டும். இதை நாம் ஒப்புக் கொள்கிறோம் என்றால், இந்தக் கையேட்டில் தரப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் பாடநூலில் தரப்பட்டுள்ள தேவைகளுடன் எந்த அளவுக்கு ஒத்திசைந்ததாக உள்ளன என்று பார்க்க வேண்டும். இந்தநூல் எழுப்புகிற முக்கியக் கேள்வியை மீண்டும் நினைவு கொள்வோம்: ‘மொழிவகுப்பில் நாம் என்ன கற்பித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்?’

மொழியைக் கற்பித்தல் என்பது, குழந்தைகளின் மன வளர்ச்சியோடு தொடர்புடைய பலதரப்பட்ட அனுபவங்களை உள்ளடக்கியதாக இருக்கவேண்டும். எனவே ஒரு மொழி வகுப்பானது மிகவும் நெகிழ்ச்சி கொண்டதாகவும் படைப்புத் திறனோடும், மகிழ்ச்சிகரமான முறையில் குழந்தைகளோடு பணிபுரிவதற்கு ஒரு வாய்ப்பினை அளிக்கும் ஊடகமாகவும் விளங்க வேண்டும் என்று இந்தப் புத்தகம் விடை கூறுகிறது. இந்த ஊடகத்தின்—அதாவது மொழியின்—சிறப்புத் தன்மை என்ன தெரியுமா? பள்ளியில் சேரும்போதே குழந்தைகள்

அனைவரும் மொழியைப் பற்றி ஏற்கெனவே அறிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். பல்வேறு வகைப்பட்ட சூழல்களில் மொழியைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்; ஒவ்வொரு சூழலின் தேவைக்கேற்ப மொழியை மாற்றிப் பயன்படுத்தவும் அறிந்திருக்கிறார்கள். எனவே மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர் முற்றிலும் புதிதாக எதையும் அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தப் போவதில்லை; அவர்கள் ஏற்கெனவே பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் மொழியில் மேலும் திறன்களைப் பெற்று தம்மை வளப்படுத்திக் கொள்ள குழந்தைகளுக்கு உதவும் பணிதான் ஆசிரியர் செய்யக்கூடியதாகும். குழந்தைகள் புதிய திறன்களை வளர்த்துக் கொள்வதற்கேற்ற சில சூழல்களை உருவாக்குவதன் மூலம் ஆசிரியர் இதைச் செய்யலாம்; இந்தப் புதிய திறன்களை—படித்தல் எழுதுதல் போன்றவற்றை— அவர்கள் கற்றுக் கொள்வதற்கும் பல்வேறு சூழல்களில் விடையளிப்பதற்கான திறன்களை வளர்த்தெடுக்கவும் பயன் படுத்தலாம். இதுதான் இந்நூலின் கருத்து.

இந்தக் கருத்தோட்டத்தின்படி பார்த்தால், எந்தவொரு நூலும் ஆதார வளமாக மட்டுமே பயன்பட முடியும்—பாடப் புத்தகமும் அப்படிப்பட்டதுதான். ஒருவேளை பாடநூல் உயர்ந்த தரமுடையதாக இருந்தால், மற்ற புத்தகங்களைவிட அதை நாம் அதிகமாகப் பயன்படுத்தலாம், அவ்வளவுதான். அந்தப் பாடப் புத்தகத்தில் தரப்பட்டுள்ள பயிற்சிகள்—அவை இந்தக் கையேட்டில் அலசப்பட்டுள்ள விஷயங்களுக்குப் பொருத்தமாக இருந்து நன்கு வடிவமைக்கப்பட்டதாக இருந்தால்—வகுப்பறையில் பேசுவதற்கும் எழுதுவதற்குமான அடிப்படையாக அவற்றைப் பயன்படுத்த இயலும். எது எவ்வாறு இருப்பினும், ஆசிரியரின் நோக்கம் பாடப் புத்தகத்தை நடத்தி முடித்துவிட வேண்டும் என்பதாக இருக்கக்கூடாது, குழந்தைகள் மொழியைப் பயன்படுத்தும் திறனை வளர்ப்பதாக அமையவேண்டும். வகுப்பறையில் மற்ற கல்விப்பொருட்களோ வளங்களோ பயன்படுத்தப்படாமல் பாடப்புத்தகங்கள் மட்டுமே ஆதிக்கம் செலுத்துவதாக இருந்தால் அது கவலைக்குரிய விஷயம்தான்.

அதே நேரத்தில் இதையும் கவனத்தில் கொள்ளலாம்: இந்தக் கையேட்டில் அலசப்பட்டுள்ள செயல்பாடுகளும் அனுகுழைகளும் எந்த விதத்திலும் பாடப் புத்தகத்துடன்,

அல்லது முதல் நூலுடன் பொருந்தாதவை அல்ல. எந்தவொரு ஆசிரியரும் பாடப் புத்தகத்தின் அடிப்படையிலான செயல் பாடுகளுடன் இந்த நூலில் உள்ள செயல்பாடுகளையும் இணைத்துச் செயல்படுத்த முடியும். சொல்லப்போனால், படைப்பாக்கம் சார்ந்த பல்வேறு செயல்பாடுகளின் மூலம் மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பு குழந்தைகளுக்குக் கிடைத்தால், பாடப் புத்தகத்தில் உள்ளதைக் கற்றுப் புரிந்து கொள்வது குழந்தைகளுக்கு எளிதாக இருப்பதையும் இவ்வாறு செயல்படும் ஆசிரியர் காண முடியும். இதுபோன்ற செயல் பாடுகளில் ஈடுபடும் குழந்தைகளால் வகுப்பறையில் மொழியைக் கற்க பாடப் புத்தகங்களை மட்டுமே சார்ந்து நிற்கும் குழந்தைகளை விட விரைவாகவே பாடப் புத்தகத்தின் செயல்பாடுகளைச் செய்ய முடியும்.

இந்தக் கையேட்டில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பல செயல் பாடுகளுக்கும் தேவையான படங்கள், அச்சடிக்கப்பட்ட செய்திகள், உரையாடலுக்கான தலைப்புகள் போன்ற வளங்களுக்கு பாடப் புத்தகத்தை அப்படியே பயன்படுத்த முடியும். பாடப் புத்தகத்தை மற்ற வளங்களோடு சேர்த்துப் பயன்படுத்துவதே சிறந்தது; இல்லையேல், பாடப் புத்தகம் மிகவும் பழகிப்போய் சலிப்புத் தருவதாக ஆகி விடலாம்; புதியதொரு விஷயத்தைக் கையாளும்போது கிடைக்கும் அளவுக்கு பாடப் புத்தகத்தின் செயல்பாடுகளில் குழந்தைகளுக்கு பரவசம் கிடைக்காமல் போகும். எனவே, பல்வேறு விதமான வளங்களைப் பயன்படுத்தும்போது, பாடநூலுக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் தர வேண்டும் என்பதை அந்தந்த சூழ்நிலைக்கேற்ப ஆசிரியர்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். பாடப் புத்தகங்களை (பள்ளி நிர்வாகம் எதிர்பார்ப்பது போல) நிச்சயம் நடத்தி முடித்து விடலாம்—அதுவும், பாடத்தைக் குழைத்து உருண்டைகளாக்கி அன்றாடம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஊட்டுவது என்ற நிலையை மாற்றியும் நடத்தி முடிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை ஆசிரியருக்கு இருக்க வேண்டும்.

இடவசதியை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது

இந்தியாவிலுள்ள பெரும்பாலான ஆரம்பப் பள்ளிகளும் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளில் முக்கியமானது—இடவசதி.

இந்தப் பிரச்சினைக்கு இரண்டு பக்கங்கள் உள்ளன: முதல் அம்சம்—ஒரு வகுப்பில் அல்லது ஒரு பள்ளியில் உள்ள குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை; இது நாம் நன்கு அறிந்ததுதான். மற்றொரு அம்சம்—இடவசதியை ஏற்பாடு செய்வது; இந்த விஷயம் அரிதாகவே விவாதிக்கப்படுகிறது.

பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள குழந்தைகள் அனைவரும் தினமும் தவறாமல் பள்ளிக்கு வந்தால் நமது பள்ளிகள் மிகவும் நெருக்கடி மிகுந்ததாகவே இருக்கும் என்பதற்கு போதுமான ஆதாரங்கள் உள்ளன. 50க்கும் மேற்பட்ட குழந்தைகளை கவனித்துக் கொள்வது ஒரு ஆசிரியருக்கு உண்மையிலேயே கடினமான பணி; இந்தக் கையேட்டில் உள்ள பல்வேறு அனுகுமுறைகளையும், செயல்பாடுகளையும் அவர்களால் நிச்சயம் திருப்திகரமாகச் செய்ய இயலாது. அது போலவே, ஓராசிரியர் பள்ளிகளின் ஆசிரியர்களும் இந்தக் கையேட்டில் கூறப்பட்டுள்ள யோசனைகளை நடைமுறைப்படுத்துவது கடினமாக இருக்கும். வாரத்தில் ஒருநாளோ இரண்டு நாளோ இதனை நடைமுறைப்படுத்தினால் கூட ஒரளாவுக்கு திருப்தி அவர்களுக்கு கிடைக்கலாம்.

இடவசதி என்ற பிரச்சினையின் இரண்டாவது அம்சம்—30 அல்லது 40 குழந்தைகள் மட்டுமே உள்ள வகுப்பின் அதிர்ஷ்டசாலி ஆசிரியருக்கும் சரி, மிக அதிகமான மாணவர்களைக் கொண்ட ஆசிரியர்களுக்கும் சரி—எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் பொருந்தக் கூடியது. நம் முன்னே நிற்கிற சவால் என்னவென்றால், குழந்தைகளில் மொழி வளர்ச்சிக்கு உதவக்கூடிய விதமாக ஒரு இணக்கமான சூழலை உருவாக்குவதற்கு, இருக்கிற இடவசதியை நாம் எவ்வாறு ஏற்பாடு செய்யப் போகிறோம் என்பதுதான். நமது ஆரம்பப் பள்ளிகள் பெரும்பாலானவற்றில் இதற்கான சூழல் இல்லை என்பதை அனைவரும் நிச்சயம் ஒப்புக்கொள்வர். பூசப் படாமல் அல்லது அழுக்கடைந்து காட்சி தரும் சுவர்கள்; அடுக்குத் தட்டுகளோ அலமாரிகளோ இருக்காது; அப்படி இருந்தாலும் குறிப்பான நோக்கத்துக்காக அது பயன்படுத்தப் படாது. (சுவர்களே இல்லாத பள்ளிகளை அல்லது விரிசல் விட்டு விழும் நிலையில் இருக்கும் சுவர்களைக் கொண்ட பள்ளிகளை நாம் இங்கே கவனத்தில் கொள்ளவில்லை).

பள்ளிகளின் சுவர்கள் வலுவுடனும் சேதமின்றியும்

இருந்தால், இந்தக் கையேட்டில் அலசப்பட்டுள்ள பல நோக்கங்களுக்காக அவற்றைப் பயன்படுத்தலாம். படங்கள் போன்ற பல்வேறு ஊடகங்களைப் பயன்படுத்தி நமது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்புகளிலும் நாம் மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளோம். ஆசிரியர்கள் சேகரிக்கும் படங்கள் மற்றும் குழந்தைகள் தயாரிக்கும் படங்கள் போன்றவற்றைவெத்திருப்பதற்கு சுவர்கள் மிகவும் பயன்படும். இந்த இரண்டு வகையான படங்களையும் குழந்தைகளிடையே உரையாடல்களைத் துவக்கவும் எழுத்துப் பயிற்சிக்கும் பயன்படுத்த இயலும். படங்களை மிகவும் உயரத்தில் தொங்கவிடுதல் கூடாது. படங்களை சேதப்படுத்தாமல் நன்கு பயன்படுத்த குழந்தைகள் படிப் படியாகப் பயிற்சி யளிக்கப்பட வேண்டும். அழுக்கடைந்த, மைதோய்ந்த சுவரை, படங்கள் நிறைந்த சுவர் கொண்ட வகுப்பறையாக நீங்கள் மாற்றலாம். ஆனால், ஒரே நாளில் அல்லது ஒரே வாரத்தில், அல்லது ஒரே மாதத்தில் இதில் நீங்கள் வெற்றி பெற முடியும் என்று எண்ணி விடாதீர்கள். குழந்தைகளுக்குக் கொஞ்சம் அவகாசம் தேவை. அவர்கள் ஏற்கெனவே பார்த்த சுவர்களை தமது இஷ்டம் போல பயன்படுத்திக் கொண்டுதானே இருந்தார்கள்? எனவே நீங்கள் நினைப்பது போலவே தமது வகுப்பறை மிகவும் அழகாக பராமரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துவிடாது. ஆனால் காலப் போக்கில் நிச்சயம் வரும்.

நாம் காணும் பல்வேறு பள்ளிகளில் நீதிபோதனைகளை வெளிப்படுத்தும் படங்கள் அல்லது பொன்மொழிகளை ஓட்டி வைக்க அல்லது வரைந்து வைக்க சுவர்கள் பயன் படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால், இவை மொழியைக் கற்பித்தல் அல்லது நீதியினைக் கற்பித்தல் என்ற இரண்டில் எந்த நோக்கத்தையும் நிறைவேற்றுவதில்லை. ஆனாலும் இந்த வழக்கம் தொடர்கிறது. பொன்மொழிகள் என்பவை ஒரு கட்டுக்குள் அமைந்த, பழகிப்போன மொழியிலேயே அமைந்துள்ளன என்பதை இந்தக் கையேட்டைப் பயன்படுத்தி இது சொல்லும் வழியில் பல்வேறு சோதனைகளை செய்ய முற்படும் ஆசிரியர்கள் விரைவில் காண்பார்கள், பெரும்பாலும் அந்தப் பொன்மொழியோ, வாசகங்களோ கூறும் நடைமுறைப்படி நடக்காதவர்களையே அவர்கள்

பாடப் புத்தகங்கள், தேர்வு முறைகள் மற்றும் இடவசதிகள் 103

தம்மைக் காட்டிலும் அதிகமாக காண்கிறார்கள். எனவே, இவை குழந்தைகளுக்கு அர்த்தமற்றவையாகவே தோன்றும். சுவர்கள் முழுவதும் வாசகங்களும், பொன்மொழிகளும் நிரம்பி இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். பிறகு ஏன் பொருளோடு தொடர்புபடுத்தி மொழியைக் கற்பது இவ்வளவு கடினமாக இருக்கிறது? (உதாரணமாக, 'கல்வி கரையில் கற்பவர் நாள் சில' போன்ற பொன்மொழிகள் எதை உணர்த்துகின்றன என்று குழந்தைகளால் புரிந்துகொள்ள முடியுமா? மொ-ர.)

நீதிபோதனைப் பொன்மொழிகளுக்குப் பதிலாக அங்கே பாடல்கள் அடங்கிய சுவரொட்டிகளை ஓட்டலாம். படங்களோடு அவை பெரிய எழுத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தால் மிகவும் அழகாக இருக்கும். வயதில் பெரிய குழந்தைகள் நமக்கு எழுதுவதற்கும் மற்ற சிறிய பணிகளுக்கும் உதவுவர். நமது வகுப்பு குழந்தைகளும் படம் வரைவது போன்ற பணிகளை விரும்பிச் செய்வர். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை: நாம் தேர்வு செய்யும் பாடல்கள் குழந்தைகளுக்குப் பரவசம் தருபவையாகவும் மகிழ்ச்சி அளிப்பவையாகவும் இருக்க வேண்டும்; அதை போதனைகளாக அல்லது தத்துவங்களாக இருக்கக் கூடாது. குழந்தைகளே விரும்புகிற, அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய பாடல்களைத் தேர்வு செய்வது நல்லது. ஒருமுறை இதுபோன்ற சுவரொட்டிகளை வரைந்துவிட்டு அப்படியே விட்டுவிடக்கூடாது. தொடர்ந்து புதியதைத் தயாரித்து அவ்வப்போது மாற்றிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

தேர்வுகள்

இந்தக் கையேட்டைப் பயன்படுத்த நினைப்பவர்கள், நமது தேர்வு முறை எதிர்பார்க்கும் தேவைகளை நிறைவு செய்வது பற்றியும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இந்த எதிர் பார்ப்புகள் ஆரம்பகட்டத்திலேயே துவங்கி விடுகின்றன. தனியார் பள்ளிகளில் (உயர்குடிப் பள்ளிகளாக இருக்க வேண்டியதில்லை) முதல் வகுப்பில் அல்லது மழலையர் வகுப்பில் சேருவதற்கும்கூட தேர்வு எழுத வேண்டியுள்ளது பிறகு ஒவ்வொரு ஆண்டும் குழந்தைகள் ஆண்டுத்தேர்வினை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. நாட்டின் சில பகுதிகளில் தற்போது அனைவருக்கும் தேர்ச்சி அளிக்கும் நடைமுறைகள் உள்ளன. எது எப்படி இருப்பினும், 5 ஆம் வகுப்பு இறுதித்

தேர்வுகளைப் பொறுத்தவரை மிகவும் கடினமானதாக நடத்தப்படுகிறது. அதற்குப் பின்தைய தேர்வுகளைப் பற்றியோ கூறவே வேண்டாம். இது பெற்றோர், ஆசிரியர் மற்றும் குழந்தைகள் மத்தியில் மிகவும் மனஅழுத்தத்தை உண்டு பண்ணுவதாக உள்ளது. தீபாவளி போன்ற பண்டிகைகள் நமது பண்பாட்டுடன் எந்த அளவுக்கு ஒன்றிப் போய் உள்ளனவோ அதே போல இந்தத் தேர்வுப் பதற்றங்களும் நமது பண் பாட்டின் அங்கமாகி விட்டன. தேர்வுகளைப் பற்றிக் கவலைப் படாத இந்தியக் குழந்தைகளைப் பற்றி கற்பனை செய்துகூட பார்க்க இயலாது.

தற்போது வழக்கத்தில் உள்ள தேர்வுக் கலாச்சாரம் என்ற பாதிப்பிலிருந்து குழந்தைகளை ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் காப்பாற்றிவிட முடியாது. ஆனால், குழந்தைகளுக்கான தேர்வுகளில் மேற்கொள்ளப்படும் பழையமையான அனுகு முறைகளை மாற்றி, தரத்தை மேம்படுத்துவதில் ஆசிரியர்கள் முயற்சி செய்ய முடியும். சிறு குழந்தைகளின் ஆசிரியர்கள்கூட மதிப்பீடு செய்யும் நடைமுறைகளில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வர முடியும். நாம் தேர்வு என்று இங்கே குறிப்பிடுவது, ஆண்டுத் தேர்வுகள் மற்றும் ஆண்டு முழுவதும்—குறிப்பாக ஆங்கில வழிப் பள்ளிகளில்—அவ்வப்போது நடத்தப்படும் வகுப்புத் தேர்வுகள் என இரண்டையும்தான். மொழிப்பாடம் என்று வருகிறபோது, ஒரு தேர்வில் கேட்கப்படும் கேள்விகள் பரிந்துரை செய்யப்பட்ட பாடப் புத்தகத்திலிருந்துதான் கேட்கப்படுகின்றன, அப்புத்தகம் அறிவுப் பெட்டகமாகக் கருதப்படுகிறது. ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், அறிவியல் அல்லது சமூக அறிவியல் போன்ற பாடங்களைப் போல அல்லாமல் மொழிப் பாடநால் என்பது வாசித்தல் பற்றிய மாதிரிகளை மட்டுமே கொண்டதுதான்; பல்வேறு பயிற்சிகளின் மூலம், அறிமுகமில்லாத வார்த்தைகளின் பொருளை. மகிழ்ச்சியுடன் உள்வாங்கி, மொழியில் திறன் பெறுவதும், தானே வாசிக்கக் கூடியவர்களாக ஆக்குவதும் தான் அதன் நோக்கம். எனவே, குழந்தைகளின் வாசிப்புத் திறன் பற்றிய மதிப்பீடு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும்? ஒரு குழந்தை சொந்தமாக தானே வாசிப்பதில் எந்த அளவுக்கு ஆர்வத்தை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளது, புதிய அல்லது அறிமுகமாகாத சொற்களுக்குப் பொருள் தருவதிலும் புரிந்து கொள்வதிலும்

எந்த அளவுக்குத் திறமையை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளது என்பதை மதிப்பிடுவதாக இருக்க வேண்டும். பரிந்துரை செய்யப்பட்ட பாடப் புத்தகத்தில் மட்டுமே முனைப்புக் காட்டுகிற தற்போதைய தேர்வு நடைமுறை இந்தத் தேவையைப் பெரும்பாலும் புறக்கணித்து விடுகிறது.

இன்றைய தேர்வு நடைமுறைகள், குழந்தைகளின் கவனிப்புத் திறனையும், ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றி விளக்குவது அல்லது ஒரு கருத்தை வெளிப்படுத்துவதில் உள்ள பேச்சுத் திறனையும் மதிப்பீடு செய்வதில்லை. ஆரம்பக் கல்வி பயிலும் குழந்தைகளிடம் வாய்மொழித் தேர்வு நடத்துவதும் ஒரு காலத்தில் தொடக்கப் பள்ளிப் பாடத்திட்டத்தின் அங்கமாக இருந்தது. இந்த நடைமுறை, நாம் 'கவனித்தல்' மற்றும் 'பேசுதல்' என்ற பகுதிகளில் பார்த்த பல்வேறு செயல்பாடுகள் மற்றும் பயன்பாடுகளையும் உள்ளடக்கி புதுப்பிக்கப்படவும், விரிவு படுத்தப்படவும் வேண்டும். இந்தத் திறமைகளில் குழந்தைகள் எந்த அளவுக்கு முன்னேறியிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கவனிப்பதிலும், முன்னேற்றம் குறித்த தமது கருத்துகளை பதிவு செய்து கொள்வதிலும் ஆசிரியர்கள் தாமே பயிற்சி அளித்துக் கொள்ள வேண்டும். குழந்தைகளின் முன்னேற்றம் குறித்த பதிவேடுகளைப் பயன்படுத்த வெவ்வேறு வகையான அளவுகோல்கள் இன்று பயன்பாட்டில் உள்ளன. ஆனால் இந்த அளவுகோல்கள் பெரும்பாலும் பெற்றோரை அல்லது மேலதிகாரிகளைத் திருப்பிடப்படுத்துவதற்காக மேம்போக்காக மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மதிப்பீடு செய்வதற்கான ஒரு வழிமுறையாக பதிவேடுகளைப் பராமரித்தல் என்பது 50 அல்லது அதற்கும் அதிகமான குழந்தைகளைக் கவனித்துக் கொள்கிற—அல்லது சில நேரங்களில் வேறு வகுப்பையும் கவனித்துக் கொள்கிற—ஒரு ஆசிரியருக்கு கடினமாகவே இருக்கும். இத்தகைய சூழல்களில் பதிவேடுகள் பராமரிப்பதில் சிக்கல் குறைவான நடைமுறைகள் நமக்குத் தேவையாக உள்ளன. நன்கு வடிவமைக்கப்பட்ட, படைப்பாக்கத் திறன் கொண்ட தேர்வு நடைமுறைகள் இதற்குத்துணையாக இருக்க வேண்டும்.

இறுதியாக, குழந்தைகளின் எழுதும் திறன் பற்றிய மதிப்பீட்டைப் பொறுத்தவரை, பாரம்பரிய முறையானது குறுகிய நோக்குடனேயே மதிப்பீடு செய்வதாக உள்ளது.

குறிப்பாக பாடப்புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி எந்த வினா விற்கு எது சரியான விடை என்று பதிலளிக்கும் திறனுள்ளதா என்பதை சோதிப்பதாகவே உள்ளது, பல தரப்பட்ட வாசகர்களுக்காக எழுதுவது, வெவ்வேறு சூழல்களில் நாம் நடந்துகொள்ளும் விவரம் பற்றி எழுதுவது, தனது கருத்தினை வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்பு, வினாவிடை எழுப்புதல் போன்ற எழுத்துப் பயிற்சிகளுக்கு தற்போதுள்ள தேர்வு முறைகளில் மிகவும் குறைவான இடமே உள்ளது. கொடுக்கப்படக்கூடிய வாய்ப்புகளும் அந்த நோக்கத்தை நிறைவு செய்வதாக இருப்பதில்லை. மேலே நாம் பகிர்ந்து கொண்டது போன்ற மதிப்பீட்டு முறைகளை தேர்வுகளில் மேற்கொள்ள வேண்டுமானால், தற்போது உள்ளது போன்று குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் தேர்வினை முடிக்க வேண்டும் என்ற வரையறையெல்லாம் செய்து கொள்ள முடியாது. இதிலும், ஆசிரியரின் ஒட்டுமொத்த வேலைப்பளுவையும் கணக்கில் கொண்டு, பதிவேடுகளைப் பராமரிக்கும் நடை முறைகளும் நமக்குத் தேவைப்படும்.